

Vô Ý Vi Chi

Contents

Vô Ý Vi Chi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65

Vô Ý Vi Chi

Giới thiệu

Lâm Vô Ý một con người chỉ luôn chìm đắm trong các tác phẩm văn học, nhưng hắn lại đã làm ra m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-y-vi-chi>

1. Chương 1

Provence, một trấn nhỏ nổi danh của nước Pháp, thời tiết âm tình bất định, địa thế nhấp nhô thoải mái, loài cỏ huân y mê người, phong cảnh tự nhiên đặc sắc làm cho vô số người vừa đến đây đã yêu thích, lưu

luyện quen đường về.

Buổi sáng ánh nắng tươi đẹp còn trải khắp nơi, đến chiều nói mưa to liền mưa to. Mọi người đi ngoài đường không hề hốt hoảng mà đều gỡ ô ra che, bất quá vẫn có vài người vì sơ ý hoặc do không biết thời tiết nơi đây nên vô cùng chật vật. Trong quán café bên góc đường, một người ngồi cạnh cửa sổ nhìn mưa rơi, nhìn những người sơ ý mà vội tìm chỗ trú mưa, nhìn những người rất nhanh đã mở ô rồi đi nhanh đến nơi nào đó, mi tâm nhíu lại.

Hai cô waitress nhào người lên quầy bar, nhìn trộm người nọ một cách quang minh chính đại, trong mắt là sự tán thưởng đầy si mê. Người phương Tây luôn có những mâu thuẫn với người phương Đông. Có đôi khi, họ kỳ thị người phương Đông không biết đến những cái gọi là nguyên thủy; nhưng cũng có lúc, họ lại bị cuốn hút bởi trên người những người phương Đông có một loại hơi thở thần bí; đương nhiên, cái thần bí đó phần lớn là do họ không biết hoặc là họ tự nhận như vậy.

Bất quá, nguyên nhân mà hai cô waitress kia si mê không phải là vì người kia thần bí, ngược lại, hai cô rất hiểu tính tình và những gì mà người kia yêu thích. Tỷ như, cậu thích trà Trung Quốc hơn café; tỷ như, cậu thích ăn bánh pudding dâu tây nhiều như cây trong rừng rậm; tỷ như, mỗi ngày trước 10 giờ cậu tuyệt đối sẽ không rời giường; tỷ như, cậu không thích trời mưa nhưng lại thích xem cảnh mưa rơi... Vân vân.

Không chỉ là các cô, những bồi bàn hay khách quen của quán café này rõ ràng đều yêu thích cậu trai đó. Cho nên mấy người đó nhìn trộm không phải là về thần bí của cậu trai, mà là trên người cậu trai có loại hơi thở làm cho người ta mê luyện.

Cậu trai có mái tóc đen bóng, nhìn chiều dài thế kia có lẽ đã hai, ba tháng chưa cắt. Cậu trai có đôi mắt màu đen biết nói, một màu đen thuần túy giống như tóc cậu vậy. Cho dù là ngũ quan, dáng người hay khí chất, cậu đều là tập hợp của những điều đẹp nhất giống những ảo tưởng của các cô gái phương Tây về một chàng trai phương Đông. Hai hơi thở của đàn ông trưởng thành và thiếu niên trẻ tuổi hòa trộn vào nhau, cho dù cậu trai chỉ ngồi im như vậy đều khiến con tim người khác đập thình thịch.

Bất quá, cứ việc mê luyện thôi, chứ không có ai đến gần quấy rầy đến sự tĩnh lặng của cậu. Quanh người cậu như có một bức tường vô hình, sau khi đến gần không chỉ không được đối phương đáp lại, ngược lại còn bị bức tường đó đánh úp trở về. Cho nên tuy rằng hai cô gái người Pháp rất muốn tiếp cận để giao lưu thân mật với cậu trai, nhưng vì biết rõ điều này cho nên không đến làm phiền cậu, dù là mang trà qua đó cũng không định đi.

Bên trong ấm thủy tinh tinh xảo là trà Ô Long, ngọn đèn cây bên dưới ấm thủy tinh tỏa ánh lửa nhu hòa. Trước mặt cậu trai có một chiếc laptop đang mở, một bản bút ký, một chiếc bút, một ly bánh pudding dâu tây, một chiếc điện thoại di động, một cái chén thủy tinh và một ấm trà. Thế nhưng đã một giờ trôi qua, cậu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mi tâm nhíu lại, dường như đang có chuyện gì phiền lòng.

Âm lượng của chuông điện thoại không chói tai lắm phá vỡ sự yên tĩnh trong quán café, là điện thoại di động đặt trên bàn của cậu trai phát ra. Cậu phục hồi lại trong cơn trầm tư, có chút mờ mịt nhìn điện thoại di động của mình. Khi chuông điện thoại vang lên mười lần, dường như cậu mới biết đó là điện thoại của mình. Cậu nhanh chóng cầm di động, liếc mắt nhìn màn hình hiện lên, ngón tay trượt trên đó để mở khóa.

“Hello?”

“Hi! Cưng ơi, đang làm gì thế?”

Đầu bên kia của điện thoại là giọng nói của phụ nữ, trong sự ôn nhu có chút khàn khàn, lúc nói ra là tiếng Trung chứ không phải tiếng Pháp. Khóe miệng cậu trai hiện ra nụ cười, trong nháy mắt đã xua tan vẻ u buồn trước đó của cậu.

“Đang suy nghĩ.” Cậu trai cầm chén trà, uống một ngụm trà đã nguội lạnh. Cảm thấy tâm trạng của người ở đầu dây bên kia hơi suy sụp, cậu đặt chén trà xuống, nhỏ giọng hỏi: “Sao thế? Mẹ ở New York sao?”

“Cưng ơi...” Giọng nói đối phương đột nhiên nghẹn ngào. “Mẹ ở, Hồngkong.”

Trên mặt cậu trai rõ ràng có xuất hiện vẻ giật mình.

“Vô Ý, mẹ nói với con một chuyện, con không được nôn nóng.”

Cậu trai linh tính có điềm xấu, nắm chặt điện thoại: “Mẹ, có phải ba ba xảy ra chuyện gì không?”

“... Ba con, ông ấy, đột nhiên hôm qua bị tắc mạch não, bệnh viện thông báo rằng khó qua khỏi...”

Cậu trai từ từ đứng lên, trong nháy mắt khuôn mặt đã không còn chút huyết sắc.

“Con lập tức về Hongkong! Con đi đặt vé máy bay ngay bây giờ!”

“Vô Ý! Con bình tĩnh một chút. Bác sĩ nói, con người đến tuổi này, sớm muộn gì cũng đến bước này!”

“Mẹ, con không nói nữa, con đi đặt vé máy bay bây giờ. Con muốn về Hongkong lập tức!” Nước mắt cậu trai đã tràn mi, tin tức này khiến mắt cậu mờ hẳn.

“Được, đặt vé máy bay xong thì gọi điện thoại cho mẹ. Trên đường nhất định phải chú ý an toàn!”

Không nói lời tạm biệt, cậu trai vội vàng cúp điện thoại. Hai cô gái vừa nãy còn đứng ở quầy bar nhìn trộm cậu đều lo lắng đi tới, hỏi: “Dean, chuyện gì vậy?”

Cậu trai ngẩng đầu, đôi môi run rẩy.

“Tôi muốn về Hongkong, ba tôi bị bệnh.”

Nói xong, cậu thu dọn đồ đạc của mình, động tác không bình tĩnh như vừa rồi, vô cùng hoảng loạn.

“Tôi giúp cậu đặt vé xe!” Một cô gái trong đó nói ngay.

“Tôi giúp cậu tra chuyến bay nhanh nhất!” Cô gái còn lại cũng nói.

“Cám ơn.” Cậu trai bóp trán, để cho mình bình tĩnh lại, rồi nói nhanh: “Tôi về nhà thu dọn hành lý trước.”

“Chờ điện thoại của chúng tôi.”

Cậu trai quay đầu lại nói: “Betty, trong khoảng thời gian tôi không ở đây, chuyện trong quán sẽ giao cho chị cậu. Tôi sẽ gọi điện thoại cho chị ấy.” Cậu mím môi, trong mắt là sự hối hận sâu sắc. “Lần này tôi sẽ đi rất lâu.”

“Dean, đừng như vậy. Cậu như thế chúng tôi khó chịu lắm.” Betty bước đến từng bước, ôm lấy cậu. “Thượng Đế sẽ ban phúc cho ba cậu.”

“Dean, chuyện trong quán chúng tôi sẽ xử lý tốt.” Người còn lại cũng đến ôm cậu. “Cậu muốn dẫn Daphne đi cùng không?”

Cậu trai buông hai người ra, nhìn về nơi mình vừa ngồi, ở góc sofa có một con mèo nằm cuộn tròn ngủ say, một con mèo thuần một màu trắng. Cậu trai nói với vẻ không nhớ: “Hiện giờ không còn kịp gửi vận chuyển sủng vật nữa.” Cậu nhìn về phía hai người. “Phiền mọi người tạm thời chăm sóc nó giúp tôi. Tôi sẽ về đón con bé.”

“Được.”

“Chúng tôi sẽ chăm sóc Daphne thật tốt.”

Không thể trì hoãn nữa. Cậu trai lại ôm hai cô gái, rồi mới xách túi đựng máy tính vội vàng rời khỏi quán café. Nhìn cậu đi xa trong màn mưa, Betty thở dài một hơi: “Không được gặp Dean một thời gian dài. Tôi rất nhớ cậu ấy.”

“Tôi cũng vậy.” Người còn lại cũng buồn bã không kém. Ông chủ đẹp mắt nhất của các cô đi rồi, các cô cũng không có lòng nhiệt tình để làm việc đâu. Azzzz, Thượng Đế, ngài mau giúp ba ba của ông chủ khỏe mạnh trở lại đi, như vậy chúng con mới có thể sớm được gặp ông chủ. Hai cô gái cầu nguyện với trời cao.

...

Không có tâm tư suy nghĩ xem nên mang cái gì về. Lâm Vô Ý đặt từng bộ từng bộ quần áo vào trong vali một cách cứng nhắc. Trong phòng không có người nào khác, cậu để mặc cho nỗi kinh hoàng và bất an trào ra. Hongkong, tất cả mọi người đều nghĩ cậu sẽ không bao giờ về đó nữa, nhưng không ai biết kỳ thực đó là nơi cậu quyến luyến nhất, bởi vì ở đó có người cha mà cậu yêu, có người cha hiểu rõ cậu nhất.

Con cái muốn báo hiếu mà cha mẹ không đợi... Cậu vốn định năm nay tìm một cơ hội để về Hongkong với người cha già, dùng thân phận con trai nhỏ của Lâm gia để ở bên cạnh ba, lại ngờ đâu... Ba, không đợi kịp... Che hai mắt lại, Lâm Vô Ý để mặc cho hối hận xâm nhập tim mình. Cậu nên về sớm một chút, nên là vậy, nên trở về sớm một chút...

Một giờ sau, Lâm Vô Ý xách hành lý và túi đựng máy tính rồi vội vàng rời khỏi chỗ ở. Chìa khóa của căn nhà thì giao cho Betty, cậu gọi một cuộc điện thoại cho chị gái của Betty, Byron, rồi mới ngồi trên xe của Betty tới nhà ga. Betty giúp cậu đặt vé đi tàu hỏa đến Leon. Ngồi trên xe, Lâm Vô Ý lòng nóng như lửa đốt đang hối hận vì mình không sống ở Leon hay Paris. Provence rất đẹp, nhưng không thể đi thẳng đến Hongkong.

Đợi ở nhà ga một giờ, Lâm Vô Ý đã ngồi trên tàu hỏa đi Leon. Betty giúp cậu đặt vé máy bay, là chuyến bay vào trưa ngày hôm sau, Lâm Vô Ý phải ở Leon một buổi tối. Betty rất cẩn thận, sau khi đặt vé máy bay cho cậu xong còn lên mạng giúp cậu thuê khách sạn ở gần sân bay. Cô biết Lâm Vô Ý không có tâm tình thuận tiện dạo chơi ở Leon.

Gần đây cho dù là tin tức ở Hongkong hay là tạp chí báo quái đều đăng tin đại gia ở Hongkong, Lâm Chính Huy bệnh nặng phải nằm viện. Cũng vì Lâm Chính Huy nằm viện, “scandal” con trai nhỏ của Lâm gia, Lâm Vô Ý, của bảy năm trước cũng bị người ta đào ra một lần nữa. Lâm Chính Huy là một nhân vật giàu có mang sắc thái truyền kỳ của Hongkong. Ông từ một người nhập cư trái phép ở dưới tầng lớp thấp nhất đã phấn đấu trở thành nhân vật số một, số hai trong giới kinh doanh của Hongkong. Ông không phải là người giàu nhất Hongkong, nhưng tài phú của ông thì ngay cả nhà giàu nhất cũng không thể coi thường. Tài sản của ông trải rộng khắp Hongkong và vùng hải ngoại, ông cũng có giao tình rất tốt với chính phủ nội địa. Cùng thời đại với ông, những người đàn ông có tiền có thế đều có vợ lớn vợ bé trên khắp Hongkong. Thế nhưng Lâm Chính Huy lại bất ly bất khí người vợ kết tóc, thậm chí sau khi vợ mất vì bệnh tật ông cũng không tái giá, cũng coi như là khác loài trong xã hội thượng lưu của Hongkong.

Nhưng phẩm chất đặc biệt đến mức khác loài đó của ông đã bị phá vỡ khi ông 59 tuổi. Lâm Chính Huy gây vang dội khắp Hongkong rơi vào bể tình với nữ sinh Giang Y Viện năm đó mới 19 tuổi. Sau một năm, Giang Y Viện sinh cho ông một người con trai. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang. Tuổi tác hai người chênh lệch quá lớn, xa rời là chuyện không thể tránh khỏi. Khi con trai 5 tuổi, Giang Y Viện không kết hôn chính thức với Lâm Chính Huy mà đã rời khỏi Lâm Chính Huy, mang theo con trai của hai người, Lâm Vô Ý, sang nước Mỹ.

Năm Lâm Vô Ý 14 tuổi thì trở về Hongkong để sống cùng ba. Bốn năm sau, Lâm Vô Ý 18 tuổi lại rời khỏi ba, một mình sang Pháp học tập. Trong thời gian này, chỉ khi được nghỉ Lâm Vô Ý mới có thể quay về Hongkong. Vào năm Lâm Vô Ý 23 tuổi, cậu đi chơi ở Mỹ bất ngờ có scandal 3P. Sau đó, Lâm Vô Ý bị đuổi ra khỏi Lâm gia thì không còn về Hongkong nữa.

Hongkong. Lâm gia.

Bởi vì Lâm Chính Huy bị bệnh nặng, con cháu của Lâm Chính Huy đều có mặt ở đại trạch của Lâm gia. Không khí trong phòng khách khá nặng nề, bệnh tình của Lâm Chính Huy không chỉ ảnh hưởng đến cổ phần của công ty Lâm Thị mà cũng làm ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người trong Lâm gia. Tuy rằng khi Lâm Chính Huy ở nhà thì luôn là một đại gia trưởng có hơi nghiêm túc, nhưng không thể phủ nhận uy vọng của ông trong Lâm gia và địa vị trong lòng con cháu.

Lâm Chính Huy và người vợ duy nhất về mặt luật pháp có hai nam một nữ. Người con cả Lâm Chiêu Đông và con trai thứ Lâm Chiêu Vũ lần lượt đều quản lý một nửa giang sơn của xí nghiệp Lâm Thị. Con gái Lâm Chiêu Trinh được gả cho con trai cả Thẩm Văn của ông trùm thuyền vận, hiện giờ là một cổ đông trong xí nghiệp Thẩm Thị. Năm nay Lâm Chính Huy 90 tuổi, dường như ông bị cậu con trai nhỏ của mình chọc tức, đuổi cậu con ra khỏi nhà nên mới có quyết định như vậy. Có lẽ không muốn khi còn sống phải nhìn cảnh các con tranh chấp gia sản, cho nên đơn giản là cho mỗi người một nửa, cũng chẳng khác gì tuyên cáo tước đoạt quyền thừa kế gia sản của cậu con trai nhỏ. Về chuyện người cha công bằng như vậy, Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ tương đối vừa lòng, lúc trước có sự tồn tại của người em trai cùng cha khác mẹ, hai người không phải không có những phê bình kín đáo. Hiện giờ, Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ đều qua tuổi sáu mươi, cả hai đều giao công việc cho con mình, họ chỉ xuất hiện ở công ty khi có cuộc họp của ban giám đốc.

Trong tên của con cái Lâm gia đều có chữ “Chiếu”, nhưng với cậu con trai kia, Lâm Chính Huy không tiếp tục dùng chữ “Chiếu” nữa mà đặt tên là Vô Ý. Giống như muốn nói đứa con này có được trong lúc vô ý, không đặt hy vọng gì nhiều. Có rất nhiều người đoán nguyên nhân thực sự khiến Giang Y Viện rời khỏi Lâm Chính Huy không phải là tuổi tác cách biệt của hai người, mà là Lâm Chính Huy không muốn thừa nhận địa vị của người con trai này trong gia tộc. Nhưng mặc cho người ngoài đoán thế nào, Lâm Chính Huy chưa bao giờ trả lời trực tiếp, bất quá cứ nhìn vào thái độ của ông với mẹ con Giang Y Viện thì có lẽ sự thật chính là vậy. Chuyện Lâm Vô Ý dây dưa với hai người ở trên đường có lẽ chính là kháng nghị, bất mãn với người cha này.

Trong phòng khách không có ai nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng có những âm thanh uống trà. Là con trưởng, Lâm Chiếu Đông đặt chén xuống, nhìn về phía một phụ nhân cúi đầu không nói, lên tiếng: “Dì Giang, chuyện của ba dì đã nói cho Vô Ý chưa?” Người mà ông hỏi chính là người đàn bà mà Lâm Chính Huy không chính thức cưới về, vừa gấp gáp trở về từ nước Mỹ – Giang Y Viện. Dựa theo tuổi tác, Giang Y Viện còn nhỏ hơn Lâm Chiếu Trinh năm tuổi, nhưng bà từng là người của Lâm Chính Huy. Xuất phát từ lòng tôn kính với người cha, ba người con của Lâm Chính Huy đều phải gọi bà là dì Giang.

Giang Y Viện ngẩng đầu, trên khuôn mặt trang nhã như tranh vẽ rõ ràng vì bệnh tình Lâm Chính Huy mà buồn bã. Năm nay bà đã năm mươi tuổi, vì được bảo dưỡng thích hợp và tâm tính tươi trẻ nên nhìn bà ước chừng phải ít hơn mười tuổi so với tuổi thật. Sau khi Giang Y Viện rời khỏi Lâm Chính Huy thì định cư ở nước Mỹ, nhưng hàng năm vẫn sẽ về Hongkong vài lần. Bà vẫn chưa kết hôn, nhưng bạn trai thì chưa bao giờ thiếu, trước mắt đang gặp gỡ khá ổn định với một người Đức. Lần này bà về Hongkong một mình, không có bạn trai đi cùng.

Giang Y Viện trả lời: “Tôi đã gọi điện thoại. Vô Ý nói sẽ lập tức về.”

Lâm Chiếu Đông gật đầu, phòng khách lại lâm vào trầm mặc. Năm nay Lâm Chiếu Đông đã 63 tuổi, còn Lâm Vô Ý mới chỉ vừa 30, dựa vào tuổi tác thì ba anh em Lâm gia đủ để làm cha mẹ Lâm Vô Ý. Cho nên đối với cậu em trai nhỏ trong nhà, Lâm Chiếu Đông thực sự không biết phải ở chung với cậu thế nào, nhắc tới thì chỉ có xa lạ là nhiều. Không chỉ có Lâm Chiếu Đông, cảm giác duy nhất của người trong Lâm gia với Lâm Vô Ý chính là người này có quan hệ huyết thống với họ, không hơn.

Lúc này đã là 9 giờ tối, Giang Y Viện đứng lên nói: “Tôi về khách sạn. Ngày mai tôi sẽ từ khách sạn đến thẳng bệnh viện.”

Lâm Chiếu Đông gọi quản gia, để ông ta gọi lái xe đưa Giang Y Viện về khách sạn. Giang Y Viện đã sớm không còn là người của Lâm Chính Huy, lại đang có bạn trai, không thích hợp ở Lâm gia.

Giang Y Viện đi rồi, Lâm Chiếu Trinh cũng về cùng chồng, con trai và con gái. Họ phải về Thẩm gia. Sau khi họ về, con cả của Lâm Chiếu Đông, Lâm Vu Chi đứng dậy nói: “Sáng mai công ty có hội nghị quan trọng, con về nhà riêng. Xong việc con sẽ đến bệnh viện.”

Lâm Chiếu Đông gật đầu.

Tiếp đó, Lâm Vu Hồng, con trai cả của Lâm Chiếu Vũ cũng đứng lên nói: “Ngày mai con có hợp đồng quan trọng phải ký, khoảng giữa trưa sẽ đến bệnh viện.”

Lâm Chiếu Đông có chút mệt mỏi, nói: “Đi đi. Tuy rằng ông nội bệnh nặng, nhưng ông không muốn thấy các con buông bỏ chuyện công việc. Bất quá gần đây các con cũng đừng sắp xếp chuyện gì khác ngoài công việc.”

Hai người gật đầu. Con trai thứ hai của Lâm Chiếu Vũ, Lâm Vu Chu nói: “Con lạ giường, tối nay vẫn về nhà ngủ. Ngày mai con sẽ đến bệnh viện ngay.”

“Đi đi.”

Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu đều rời đi, cô con gái duy nhất đồng lứa với ba người kia của Lâm gia, con gái thứ của Lâm Chiếu Đông, Lâm Vu Huệ ở lại với ba mẹ và chú hai. Hiện nay Lâm Vu Huệ quản lý quỹ từ thiện của xí nghiệp Lâm Thị, là một cô gái mạnh mẽ nhưng cũng hiền lành và nhiệt tình.

Lâm gia không có người yếu, nếu muốn nói, Lâm Vô Ý cũng coi như là người yếu của Lâm gia. Cậu không học thương nghiệp theo yêu cầu của Lâm Chính Huy, mà là chạy đến Pháp lấy bằng thạc sĩ văn học, đến

nổi cậu làm việc gì ở nước Pháp, ngoại trừ Lâm Chính Huy ra, người của Lâm gia không có ai biết, và cũng không có ai quan tâm.

Bọn trẻ đều đi cả rồi, Lâm Chiêu Đông vỗ vai con gái, ý bảo cô lên lầu. Lâm Vu Huệ rất biết hiểu ý người khác, rót trà cho ba và chú hai xong thì lên lầu cùng mẹ và thím. Hai anh em Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ cầm chén trà, đồng thời uống một ngụm. Bởi vì có người cha luôn chú ý đến nên quan hệ giữa hai anh em cũng coi như hòa thuận, con của hai người không có xung đột quá lớn về mặt lợi ích nên ở chung với nhau cũng khá hòa hợp. Hiện giờ, cha già bệnh nặng, hai anh em đều bước vào tuổi già cũng có những tâm sự muốn nói.

2. Chương 2

Rời khỏi Lâm gia, Giang Y Viện cũng không để tài xế đưa mình đến khách sạn mà là quay về bệnh viện. Lâm Chính Huy nằm trong bệnh viện Lâm Thị trực thuộc gia tộc Lâm Thị. Vào bệnh viện bằng lối đi đặc biệt, tránh đám phóng viên, nhà báo, Giang Y Viện đi tới phòng bệnh của Lâm Chính Huy. Nhìn ông già nằm trên giường không có ý thức, nội tâm Giang Y Viện cũng không hơn gì. Khi bà còn ở độ tuổi thiếu nữ, bà luôn thích lãng mạn, thích ảo tưởng, tình yêu với Lâm Chính Huy chính là bà muốn vẽ ra sự lãng mạn theo kiểu Quỳnh Dao. Còn khi lãng mạn kết thúc, bà mới phát hiện ra sự thật làm người ta đau lòng đến vậy.

Thế nhưng, rời khỏi Lâm Chính Huy cũng không có nghĩa là Giang Y Viện hối hận. Bà và Lâm Chính Huy đúng là có tình yêu, nhưng vì sau đó có rất nhiều nguyên nhân nên bà đã rời đi. Bà cho rằng tình yêu với Lâm Chính Huy chính là mối tình đầu của bà, là những tình cảm bao bọc trong sự lãng mạn khi bà còn là thiếu nữ, cũng là người đàn ông mà sau khi bà rời đi thì không một ai có thể sánh được. Sau khi trải qua năm tháng của đời người, cho dù bên cạnh bà có bao nhiêu đàn ông, thì Lâm Chính Huy cũng là người đàn ông duy nhất bà có suy nghĩ muốn “được gả cho anh ấy” trong đầu.

Hiện giờ, Lâm Chính Huy là một ông già tuổi xế chiều, còn bà thoát trông vẫn trẻ trung như cũ. Có lẽ, đây là nguyên nhân thực sự khiến hai người không thể đi cùng nhau đến già. Bà sợ phải nhìn thấy Lâm Chính Huy già đi, sợ hãi khi phải sống cô độc trong tòa nhà to lớn của Lâm gia. Bởi vì sợ hãi, nên bà chạy trốn; cũng bởi vì ấy vậy, Lâm Chính Huy vẫn có một vị trí trong lòng bà. Đời này bà chỉ sinh con cho một người đàn ông, bà cảm thấy, vậy là đủ rồi.

Đi đến bên giường bệnh, nước mắt Giang Y Viện trào ra. Bà cầm bàn tay gầy gò khô héo của Lâm Chính Huy, một bàn tay thuộc về người già. Nước mắt càng rơi nhanh hơn, Giang Y Viện đặt tay Lâm Chính Huy lên trán mình, nghẹn ngào gọi một tiếng: “Chính Huy...”

Ngón tay Lâm Chính Huy run rẩy một chút, rất khẽ. Giang Y Viện nhỏ giọng khóc.

“Tôi, nói cho Vô Ý...”

“Thằng bé sợ lắm, nó vội về ngay...”

Ngón tay Lâm Chính Huy run run rõ ràng.

“Chính Huy, mau tỉnh lại... Tôi xin ông mau tỉnh lại... Ông phải biết, Vô Ý coi trọng người cha này thế nào...”

“Chính Huy... Tôi cũng sợ lắm, tôi sợ không được nhìn thấy ông... Chính Huy...”

Ngón tay Lâm Chính Huy có động tác, dường như ông muốn cầm tay Giang Y Viện, nhưng không còn đủ sức. Giang Y Viện đã nhận ý ông, nắm chặt tay ông, nước mắt đầy trong đôi mắt bà.

“Chính Huy... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Chúng tôi đều rất ích kỷ... Không chịu vì ông, mà bỏ đi sự kiên trì của mình... Thực xin lỗi...”

“Chính Huy... Cho Vô Ý một cơ hội để hiểu thuận với ông, nếu không, cả đời nó cũng không buông được... Chính Huy... Tôi xin ông, mau tỉnh lại...”

Đôi mắt Lâm Chính Huy không mở ra, nhưng từ khóe mắt ông lại chảy ra một giọt nước mắt tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mắt người khác. Giang Y Viện mím chặt miệng, cổ không chế tiếng khóc của mình. Bà nghiêng người hôn lên giọt lệ đỏ của Lâm Chính Huy, ôm lấy ông.

Chuông điện thoại di động phá vỡ sự yên tĩnh tưởng như là vĩnh viễn. Đứng thẳng người dậy, Giang Y Viện lau mặt, hít sâu một hơi để ổn định cảm xúc. Một tay vẫn nắm tay Lâm Chính Huy, bà dùng tay kia mở ví da lấy điện thoại. Nhìn cuộc gọi đến, trên mặt bà là sự kích động, sau đó càng là khổ sở.

Nghe điện thoại, Giang Y Viện nói với âm lượng đủ nghe.

“Vô Ý.”

“Mẹ, con đến Leon rồi. Con đang ở sân bay. Có người trả lại vé, con liền thay đổi chuyến bay, 12 giờ đêm sẽ bay về Hongkong.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá.”

“Mẹ...”

Giọng nói ở đầu điện thoại bên kia bắt ổn.

Giang Y Viện nhanh chóng đặt điện thoại bên tai Lâm Chính Huy, giọng nói cũng bắt ổn giống vậy: “Mẹ, đang ở cạnh ba. Con và ba, nói chuyện. Ba ba, rất nhớ con.”

Hơn mười giây sau, đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng gọi sắp khóc của một người: “Ba...” Trong nháy mắt, khóe mắt Lâm Chính Huy chảy hai hàng lệ.

“Ba... Con sẽ về ngay... Ba, con xin lỗi... Con xin lỗi...” Người ở đầu điện thoại bên kia không hề kìm nén nỗi bi thương của mình.

Môi Lâm Chính Huy khẽ động đậy, dường như muốn gọi ai đó.

“Ba, con xin lỗi... Con nên về sớm một chút, con nên về sớm một chút với ba... Ba... Con xin lỗi...”

Đầu điện thoại bên kia, Lâm Vô Ý khóc ngày một rõ ràng hơn, cậu muốn sám hối với người cha đang hôn mê. Bởi vì muốn chạy trốn khỏi những chuyện mà cậu không muốn đối mặt, cậu không ở cạnh ba để tận hiếu, để ba bước vào tuổi già vẫn phải lo lắng cho cậu. Cậu hối hận, vô cùng hối hận.

“Vô Ý...” Thanh âm mỏng manh phát ra từ trong miệng Lâm Chính Huy. Nói là thanh âm, không bằng nói đó là luồng khí.

“Vô Ý! Ba con đang gọi con! Con nghe thấy không?” Tiếng khóc của Giang Y Viện mang theo chút hy vọng.

“Ba...”

Ở sân bay Leon, một chàng trai phương Đông khoảng hơn hai mươi tuổi khóc không thành tiếng với cái di động. Những người đi qua đi lại, cho dù có đến từ quốc gia nào cũng không có ai chê cười chàng trai đó. Cho dù không biết ngôn ngữ nước đó, bọn họ cũng hiểu rõ, chàng trai đang khóc vì ba mình. Trong ngôn ngữ của toàn bộ thế giới, hai tiếng “Mẹ” và “Ba” chắc chắn không thể nghe sai.

Cuộc điện thoại này vẫn tiếp tục duy trì cho đến khi Lâm Vô Ý lên máy bay. Đêm nay, Giang Y Viện trông coi bên giường bệnh Lâm Chính Huy cả một đêm. Ngày hôm sau, trước khi người của Lâm gia đến bệnh viện, Giang Y Viện trở về khách sạn, vì hai mắt sưng đỏ nên bà tránh gặp mặt người của Lâm gia. Sau khi bà rời đi không bao lâu, Lâm Chính Huy hôn mê hai ngày liền tỉnh lại.

...

Ký xong hợp đồng với một công ty của nước Mỹ, Lâm Vu Hồng cho cấp dưới đi chiêu đãi đối phương, còn mình lái xe đến bệnh viện. Có điện thoại, anh hạ cửa kính trên xe xuống, ô tô vừa lúc đi vào đường lớn.

“Anh, anh đang ở bệnh viện sao?”

Là em ruột của Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Chu.

“Đang trên đường.”

Lâm Vu Hồng trả lời với giọng điệu hơi lạnh. Không phải là vô cảm với chuyện ông nội bị bệnh nặng, chẳng qua giọng nói của anh trời sinh đã thế, khiến cho tính cách cũng trở nên lạnh như băng.

“Ông nội tỉnh rồi.”

Mắt Lâm Vu Hồng híp lại, thần sắc không chút thay đổi nói: “Chuyện tốt.” Không thể nói là có tình cảm rất thân thiết với ông nội, nhưng cũng không phải quá kém, Lâm Vu Hồng không hề có suy nghĩ ông nội sớm rời đi gì đó trong đầu, bởi vì không cần thiết phải vậy.

“Nghe người ở bệnh viện nói tối hôm qua Giang Y Viện ở trong phòng bệnh với ông nội cả đêm, còn khóc lóc mãi, rồi sáng nay ông nội tỉnh lại. Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu à?”

Lâm Vu Hồng hơi giật khóe miệng, xem như là phản ứng lại với những lời này.

“Hay là, vì người kia sắp trở về?”

“Anh không quan tâm những chuyện không liên quan đến anh. Cậu ta có về hay không cũng không thay đổi được cục diện của Lâm gia. Em đang ở bệnh viện?”

Biết đối phương không cảm thấy hứng thú, Lâm Vu Chu cũng không nói nhiều. Anh vốn không phải người thích nói đến mấy chuyện bát quái, chẳng qua hiện giờ hơi nhàm chán chút thôi. Đứng ở vườn hoa của bệnh viện hút một điếu thuốc, Lâm Vu Chu nói: “Nửa giờ sau em đến. Ba, mẹ, bác cả và mấy người kia đang ở trong phòng bệnh, em ra ngoài hút thuốc.”

“Vây lát gặp.”

“Lát gặp.”

Lâm Vu Chu cúp điện thoại, Lâm Vu Hồng giẫm phanh, phía trước là đèn đỏ. Đối với cái người sắp về kia, biểu hiện của Lâm Vu Hồng cũng giống như con người anh, không chút quan tâm. Năm nay Lâm Vu Hồng 32 tuổi, dựa theo bối phận thì cái người là chú kia còn nhỏ hơn anh hai tuổi. Hiện tại là người con thứ hai quản lý một phần sản nghiệp của Lâm gia, Lâm Vu Hồng tuyệt đối là một thương nhân thành công và cũng có địa vị cao. Sao anh có thể quan tâm hay là ngạc nhiên về một người nhỏ tuổi hơn mình, ngay cả hình dáng đối phương thế nào anh cũng không nhớ rõ.

Đối với Lâm Vô Ý, ấn tượng của Lâm Vu Hồng chính là một thiếu niên u buồn, trầm mặc, hướng nội. Một người con trai đọc sách cũng khóc, thứ cho mấy thiếu gia của Lâm gia không thể hiểu nổi cậu. Huống chi, cho dù là bốn năm kia Lâm Vô Ý sống ở Hongkong, số lần họ gặp mặt nhau cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Dù có gặp mặt, đối phương cũng mau chóng trốn về phòng không chịu ra, bộ dáng hận không thể chui vào mai đó tất nhiên họ cũng không chủ động đi khiêu khích đối phương. Trước đây anh còn cảm thấy ông nội sẽ giao một phần sản nghiệp của Lâm gia cho đối phương, hiện giờ đối phương không hề có chút uy hiếp đối với phần sản nghiệp của Lâm gia mà anh sẽ thừa kế, anh càng không để đối phương vào mắt. Bất quá dường như ý tứ trong lời nói của Lâm Vu Chu lúc này còn có thâm ý khác. Tiếp đó, Lâm Vu Hồng giật nhẹ khóe miệng. Thế lực của bác cả và ba anh đã sớm khống chế được tài sản của Lâm gia, cho dù lão gia tử có muốn đổi ý cũng không thể thay đổi được gì. Sau đó, Lâm Vu Hồng vứt cái người chỉ biết ẩn hình sắp trở về kia ra sau đầu, chuyên tâm lái xe.

Sản nghiệp của Lâm Thị lấy “Tập đoàn Huy Lai” và “Tập đoàn Chính Đầu” làm trung tâm để mở rộng các lĩnh vực. Mà Lâm Chính Huy cũng dựa vào “Tập đoàn Huy Lai” và “Tập đoàn Chính Đầu” để “phân chia” cho hai người con. Lâm Chiêu Đông thừa kế “Tập đoàn Huy Lai” và các công ty con trực thuộc; Lâm Chiêu Vũ thừa kế “Tập đoàn Chính Đầu” và các công ty con trực thuộc. Lâm Chính Huy không quan tâm làm vậy sẽ khiến thực lực của xí nghiệp Lâm Thị suy yếu, sự thật chứng minh quyết định của Lâm Chính Huy là vô cùng chính xác. Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ đều là thương nhân trời sinh, họ kế thừa ở người cha năng lực và sự khôn khéo trong chuyện làm ăn. Rồi cũng tương ứng như vậy, con của Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ cũng kế thừa được năng lực ở phương diện này từ ông nội và ba của họ.

Sản nghiệp của Lâm Chiêu Đông trước mắt đều giao cho con trai ruột duy nhất là Lâm Vu Chi toàn quyền xử lý. Làm trưởng tôn của Lâm Chính Huy, con cả của Lâm Chiêu Đông, Lâm Vu Chi không để cho ông nội và ba anh phải thất vọng, tập đoàn Huy Lai có thể nói là ngày càng lớn mạnh trong tay anh. Con cả Lâm Vu Hồng của Lâm Chiêu Vũ đương nhiên cũng kế thừa sản nghiệp trên danh nghĩa của ba mình, anh

là người cầm quyền tuyệt đối của tập đoàn Chính Đầu. Con trai thứ hai của Lâm Chiêu Vũ, Lâm Vu Chu không có hứng thú với chuyện làm ăn, kinh doanh của gia tộc. Khi anh qua sinh nhật 18 tuổi liền mang chiếc cameras và hành lý bắt đầu hành trình du ngoạn của mình. Trên đường du lịch, Lâm Vu Chu cũng học bồi dưỡng ở các trường đại học có danh tiếng trên thế giới, hiện giờ anh là nhiếp ảnh gia nổi danh quốc tế. Bởi vì không quen ẩm thực của nước ngoài, anh về Hongkong tự mở phòng chụp ảnh và một tập san. Anh là nhiếp ảnh gia chạm tay cũng có thể bị bỏng trên trường quốc tế.

Về chuyện này, Lâm Chiêu Vũ cũng vui vẻ giúp đỡ. Nếu cả hai con trai đều có hứng thú với chuyện kế thừa công ty, người làm cha như ông nhất định sẽ phải đau đầu. Ông cũng không định chia sản nghiệp trên danh nghĩa của mình thành hai phần, cho nên đối với hứng thú của con trai thứ hai, Lâm Chiêu Vũ cũng biểu thị thái độ ủng hộ. Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng có thể nói là hai hổ trong một ngọn núi, giống như hai người cha của họ vậy. Bất quá, bởi vì huyết thống và sự hợp tác hay cạnh tranh trong chuyện làm ăn, quan hệ của hai người cũng như là bảo trì sự ổn định và yên bình tương đối. Lâm Vu Chi là một người kín đáo nội liêm, Lâm Vu Hồng lại quá ư lạnh lùng, nếu không phải bậc cha chú có tình cảm không tồi, người ngoài sẽ nghĩ một ngày nào đó hai người này sẽ trở thành địch nhân vì lợi ích của Lâm gia.

Lâm Vu Hồng lái xe đến bệnh viện, Lâm Vu Chi vừa kết thúc hội nghị xong cũng đang đi trên đường. Tin tức trong radio đang thông báo chuyện Lâm Chính Huy nằm viện, tất nhiên không thể thiếu scandal của nhiều năm trước. Trong mắt Lâm Vu Chi có chút không kiên nhẫn. Hongkong có một số lượng đám săn tin nhiều đến mức khiến người ta chán ghét. Lâm gia là thương nhân, không phải minh tinh trong giới giải trí, thế nhưng đám săn tin của Hongkong có đôi khi còn có hứng thú với thương nhân hơn cả minh tinh. Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho người của Lâm gia cố gắng có ít liên quan đến các nữ minh tinh. Lâm gia đã bị đám săn tin chú ý đủ rồi, nếu còn có quan hệ gì đó với các nữ minh tinh, đám săn tin nhất định sẽ tuôn ra như đàn ong vỡ tổ. Nhớ lại scandal của một người nhiều năm trước làm cho Lâm gia bị đám săn tin đuổi theo chặn đường, đến nay vẫn không thể sống yên ổn, Lâm Vu Chi ít nhiều cũng có chút phản cảm về chuyện người nào đó sắp trở về.

Queo tay lái sang bên trái, bệnh viện Lâm Thị đã ở ngay phía trước, Lâm Vu Chi không khỏi nhíu chặt mi tâm lại, trước cổng bệnh viện có không ít phóng viên. Lấy kính râm ra đeo, chân anh nhún ga. Đến trước cổng lớn của bệnh viện, có người nhận ra xe của Lâm Vu Chi, nhóm nhà báo và phóng viên ào ạt xông tới, chụp ảnh liên tục, muốn phỏng vấn anh. Lâm Vu Chi không có biểu tình, lái xe vào trong bệnh viện, để cho các bảo tiêu và bảo vệ chặn đám ruồi bọ ở ngoài. Tìm chỗ để dừng xe, Lâm Vu Chi xuống xe, khóa cửa xe lại. Đằng sau là tiếng cameras bấm liên tục, anh bước bình tĩnh lên bậc thang của bệnh viện, vào thang máy lên phòng bệnh trên tầng mười của ông nội.

Lâm Vu Chi lái xe vào bệnh viện chưa được bao lâu lại có một chiếc xe khác đi vào, phóng viên và nhà báo đứng ngoài cũng mau chóng vây đến. Thẩm Tiểu Vi ngồi ở ghế phó lái, đeo kính râm, ngồi ở hàng ghế phía sau là ba mẹ và em gái Thẩm Như Vi của anh. Năm ngoái Thẩm Tiểu Vi trở về từ Mỹ đã gia nhập công ty, đi cùng ba anh để xử lý chuyện làm ăn của Thẩm Thị. Thẩm Thị đã xác lập quyền thừa kế tập đoàn ở thế hệ này cho Thẩm Tiểu Vi. Bất quá Thẩm Tiểu Vi lại không muốn trói buộc mình vào gia tộc sớm như vậy, anh muốn nhân lúc còn trẻ để thoải mái tận hưởng cuộc sống, đương nhiên, anh cũng có vốn riêng. Nhưng vì ông ngoại bệnh nặng, cuộc sống gần đây của Thẩm Tiểu Vi rất có quy luật, mỗi ngày không phải là về nhà ngủ thì cũng là ở bệnh viện. Vào thời điểm thế này ai cũng không muốn bị người khác gán cho tội danh bất hiếu.

“Lão gia tử nhập viện đã ba ngày, vẫn không thấy bóng dáng Bội Bội, thật không hiểu Vu Chi quản vợ thế nào.” Lâm Chiêu Trinh bất mãn, nói ra câu bực tức.

Con gái nhỏ của Lâm Chiêu Trinh, Thẩm Như Vi, mang thái độ xin miễn cho kẻ bắt tài đối với người chị dâu này, nói: “Chỉ e chị ấy còn đi mua sắm bên Paris. Dù sao Quách gia và Lâm gia vẫn cho đủ tiền để chị ấy tiêu xài.”

Mặt Lâm Chiêu Trinh càng lúc càng đen, mím chặt môi. Cho dù bình thường con dâu đó của Lâm gia không hiểu chuyện thế nào, vào lúc thế này hẳn là nên trở về mới phải.

“Mẹ, chuyện của anh họ Vu Chi mẹ đừng quản nhiều.”

“Mẹ là cô nó, chuyện này mẹ muốn quản!”

Hiển nhiên Lâm Chiêu Trinh tức giận không nhẹ về người con dâu duy nhất hiện nay của Lâm gia.

Thẩm Tiểu Vi cong khóe môi, nói: “Hôm nào con và Như Vi cũng đến bệnh viện xem ông ngoại, con dâu của Lâm gia không đến chẳng phải là không có quan hệ gì với Thẩm gia sao? Cậu cả cũng chưa nói gì, mẹ cần gì phải làm kẻ ác.”

“Em thấy không phải là cậu chưa nói gì, căn bản là không quản được. Chị dâu là con dâu Lâm gia, nhưng cũng là thiên kim của Quách gia đó.” Thẩm Như Vi nói với vẻ châm chọc.

Xe dừng lại, Thẩm Tiểu Vi không nói gì nữa.

Mọi người xuống xe, bước vào bệnh viện, tránh khỏi những phòng khám bệnh bình thường, họ đi vào thang máy lên lầu. Sau khi vào thang máy, Thẩm Tiểu Vi tháo kính râm xuống, lộ ra trên khuôn mặt bất cần đời là một chút nghiêm chỉnh. Nhìn ông ngoại ngã bệnh, tất nhiên anh không thể cười nổi. Ôm vai em gái, Thẩm Tiểu Vi đi sau ba mẹ đến phòng bệnh của ông ngoại, bỗng tai kim cương đeo bên tai trái phát ra ánh sáng theo bước đi của anh.

Sau khi cả nhà Lâm Chiêu Trinh vào phòng bệnh, con cháu của Lâm Chính Huy có thể nói là tới đông đủ rồi. À, còn thiếu một người. Bất quá không có ai quan tâm, ngoại trừ chính người bệnh.

Giang Y Viện không có ở phòng bệnh, người của Lâm gia cũng biết đêm qua bà đã đến đây trông coi cả đêm. Tuy rằng từng bất mãn với người đàn bà này, nhưng giờ đây trong lòng Lâm Chiêu Trinh không còn cảm giác bài xích với bà nữa. Trong hoạn nạn mới thấy chân tình, lúc ba bị bệnh nặng người đàn bà đó không chỉ nhanh chóng về Hongkong mà còn ở bên ba suốt đêm, Lâm Chiêu Trinh không thể nói được gì.

3. Chương 3

Tuy là nói Lâm Chính Huy đã tỉnh nhưng ông vô cùng suy yếu. Ông đã 90 tuổi, cho dù trước đây thân thể ông có cường tráng bao nhiêu, năm tháng cũng không buông tha cho con người. Nhìn ba như vậy, đôi mắt Lâm Chiêu Trinh không khỏi phấp phỏng. Vợ của Lâm Chiêu Đông, Lâm Bằng Lệ Vân, đang đứng chờ ba chồng ăn chút canh nóng. Lâm Chính Huy tỉnh lại làm cho mọi người trong Lâm gia vô cùng cao hứng.

Vợ của Lâm Chiêu Vũ, Lâm Hàn Thiển, ở bên cạnh hỗ trợ. Lâm Chính Huy uống một thìa canh xong đều có chảy ra một ít, Lâm Hàn Thiển dùng khăn mặt không ngừng lau khóe miệng cho ông. Mấy trưởng bối đều vây quanh giường bệnh, sáu người trẻ tuổi đều đứng bên ngoài. Giờ khắc này, vẻ hiếu tâm mà Lâm gia biểu hiện ra luôn làm người ta cảm động.

“Anh cả, anh hai, bác sĩ nói sao rồi?”

Lâm Chiêu Trinh hỏi.

Lâm Chiêu Đông cau mày lắc đầu, Lâm Chiêu Trinh thấy vậy, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt. Không muốn nói chuyện này trước mặt ba, Lâm Chiêu Đông ra hiệu bằng mắt cho Lâm Chiêu Trinh, để em gái cố khắc chế. Lâm Chiêu Trinh cố nén nước mắt lại, nhỏ giọng hỏi: “Dì Giang có nói bao giờ Vô Ý đến không? Cần cho xe đến đón không?”

Lúc Lâm Chiêu Trinh nói đến “Vô Ý”, tất cả mọi người đều nhìn thấy ngón tay Lâm Chính Huy cử động rõ ràng. Trong lòng mỗi người đều dâng lên một cảm giác khác thường. Lâm Chiêu Đông nhìn ba, nói: “Vu Chi, con gọi điện hỏi xem bao giờ chú nhỏ của con có thể trở về, để cho xe đến sân bay đón cậu ấy.”

Lâm Vu Chi lấy điện thoại di động ra, không đi ra ngoài, gọi điện thoại cho Giang Y Viện ngay trước mặt ông nội. Dường như tiếng chuông điện thoại vang lên ngoài cửa, Lâm Vu Chi dừng lại, ngắt điện thoại, những người khác đều xoay người nhìn về phía cửa, Thẩm Tiểu Vi đứng gần cửa nhất đi ra mở. Ngoài cửa là Giang Y Viện đang cầm điện thoại di động, đằng sau bà là một chàng trai đeo kính râm, sắc mặt tái nhợt.

Không khí trong phòng bệnh lập tức thay đổi. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh chăm chú nhìn vào người đứng phía sau Giang Y Viện, rõ ràng là vẻ kinh ngạc. Đường như không biết phải chào hỏi thế nào với những người đang đứng trong phòng bệnh, Lâm Vô Ý ngồi trên máy bay suốt hơn hai mươi giờ để bay về Hongkong gật đầu với mọi người trong phòng, rồi mới đặt hành lý ở cửa, đi lướt qua mẹ vào phòng bệnh. Lâm Chiêu Đông vỗ vai vợ, Lâm Bằng Lệ Vân tránh sang vị trí bên cạnh giường. Thẩm Tiểu Vi, Lâm Vu Chu và Lâm Vu Chi đang đứng chắn đường đều chủ động tránh ra.

Bước từng bước một, chàng trai mang thân thể mỗi mảy lông và thương tâm, khi bỏ kính râm xuống liền xuất hiện hai hàng lệ. Cậu vừa đến bên giường, tùy tiện vớt túi xách máy tính trên bờ vai lộ vẻ không còn sức trên mặt đất, rồi mới chậm rãi ngồi xuống ghế. Tiếng khóc cổ kìm nén truyền vào tai mỗi người, Giang Y Viện đứng sau con trai, cúi đầu nói với người trên giường bệnh: “Chính Huy, Vô Ý đã về.”

Ngón tay Lâm Chính Huy run rẩy mấy cái rất mạnh. Ông chậm rãi quay đầu, cố gắng mở mắt.

“Ba...”

Tiếng khóc mang theo sự hối hận và tự trách phát ra, Lâm Vô Ý bỏ kính râm xuống, hai mắt đầm lệ mơ hồ nắm chặt tay ba.

“Ba... Con về rồi... Vô Ý về rồi...”

Lâm Chính Huy mở miệng, khó khăn nói ra hai chữ: “Vô... Ý...”

“Là con, là con, con về rồi. Ba, con về rồi...”

Nước mắt rơi xuống, hàng lông mi dài của Lâm Vô Ý thấm ướt bởi nước mắt. Khuôn mặt vốn trắng nõn giờ có vẻ tái nhợt tiêu tụy. Cậu cố gắng nắm chặt bàn tay đầy vết lốm đốm của người già, đằng sau giọng nói từ tính mềm mại là vẻ run rẩy hối hận. Rõ ràng mấy ngày trước ba còn vừa mới vừa cười trong điện thoại với cậu, bây giờ lại yếu ớt nằm trên giường bệnh, Lâm Vô Ý không thể chịu nổi.

“Ba... Con xin lỗi... Con xin lỗi... Con về muộn... Ba... Ba...”

Nước mắt rơi trên đôi môi không hồng nhuận, Lâm Vô Ý không rảnh để quan tâm trong phòng bệnh có rất nhiều người nhà mà cậu không sao quen thuộc được. Cậu khóc ra sự hối hận của mình trước mặt ba, khóc ra nỗi sợ hãi của mình. Cậu muốn dùng đôi tay lạnh như băng đang run rẩy của mình để làm ấm cho bàn tay lạnh như băng hơn so với cậu của ba. Người của Lâm gia kinh ngạc nhìn người xa lạ đột nhiên xuất hiện kia, nhìn chàng trai dường như còn thương tâm hơn so với bất cứ người nào ở đây, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Giang Y Viện cũng khóc. Con trai trở về khiến bà rốt cuộc không thể chống đỡ được nội tâm đầy sợ hãi của mình. Một người đỡ lấy vai Giang Y Viện, nhỏ giọng nói: “Chúng ta ra ngoài thôi. Để cho hai ba con họ nói chuyện với nhau.”

Giang Y Viện quay đầu lại, là Lâm Chiêu Trinh.

Trên giường bệnh, hai mắt không nhìn rõ lắm của Lâm Chính Huy vẫn nhìn Lâm Vô Ý, hai mắt Lâm Vô Ý vẫn đầm lệ nhìn ba. Giang Y Viện rút tay đặt trên vai con trai, ra ngoài cùng Lâm Chiêu Trinh, những người khác cũng rời khỏi phòng bệnh. Mấy người trẻ tuổi rời đi cuối cùng, trước khi đi, họ cùng không hẹn mà đều quay đầu lại.

Cửa phòng bệnh đóng lại, một tay Lâm Vô Ý sờ khuôn mặt của ba, gọi càng lúc càng lớn: “Ba... Ba... Ba...”

Ngoài phòng bệnh, ngoại trừ Giang Y Viện, trong lòng ai cũng có vẻ nghi hoặc sâu sắc. Ai có thể tin được hai cha con trong phòng bệnh kia lại có tình cảm cha con sâu đậm vậy chứ? Mọi người, có phải đã để sót chuyện gì không?

Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh đều nhìn về phía Giang Y Viện. Giang Y Viện ngồi cạnh hành lý của con trai, cúi đầu không nói gì. Nhưng vẻ thương tâm của bà thì không thể gạt được bất kỳ ai ở đây. Đây không phải là biểu hiện mà một người đàn bà sẽ có đối với “người chồng trước” đã chia tay nhiều năm. Bất quá, không có ai lại hỏi ra điều nghi vấn trong lòng vào thời điểm này, trong trường hợp này. Họ vẫn đứng ngoài cửa chờ hai cha con trong phòng bình tĩnh lại.

Trầm mặc đứng ngoài cửa hơn nửa giờ, trong phòng bệnh không còn âm thanh gì cả. Lâm Chiêu Trinh nhìn hai người anh, tay Lâm Chiêu Đông đặt trên tay nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra. Khi cảnh tượng bên trong rơi vào mắt, ông sững sờ đứng đó.

“Anh?”

“Xuyết

”

Làm cho em gái không lên tiếng, Lâm Chiêu Đông nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Lâm Chiêu Trinh nghi hoặc đi phía sau sau khi anh hai bước vào, đến lúc bà nhìn thấy rõ liền mở to mắt.

Tất cả mọi người đứng ở cửa, không biết là có muốn vào hẳn bên trong hay không. Bên giường, Lâm Vô Ý với dáng vẻ thiếu niên gối đầu lên cạnh giường giống như đang ngủ, một giọt lệ tràn qua khóe mắt cậu, lướt qua chóp mũi, để lại một dòng nước rồi biến mất trên giường. Tay Lâm Chính Huy đặt trên đầu Lâm Vô Ý, mắt nhắm lại, có lẽ cũng đang ngủ. Lại một dòng nước chảy xuống, Lâm Vô Ý không có động tĩnh. Bên dưới mắt là quần thâm nói cho mọi người biết cậu mệt mỗi thế nào. Đường như trên suốt hành trình dài từ Provence về Hongkong, căn bản cậu chưa hề nghỉ ngơi. Giờ phút này, ở bên cạnh ba, cậu mới thấy mệt, cũng an tâm ngủ mất.

Về mặt lúc ngủ của Lâm Chính Huy không còn thống khổ như hai ngày trước, mà là vẻ bình yên rõ ràng. Bàn tay khô héo của ông đặt trên đầu Lâm Vô Ý thoạt nhìn vô cùng hiền từ. Giống như muốn nói “Con trai, an tâm ngủ đi. Ba ở cạnh con.”

Lâm Vu Huệ xoay người ra ngoài, nước mắt tràn mi. Khóe miệng Thẩm Như Vi run run, cô vẫn còn là cô gái nhỏ tức thì bị tình cảnh này gợi lên cảm xúc nữ tính. Thẩm Tiểu Vi đi ra ngoài, Lâm Vu Chu đi ra ngoài, Lâm Vu Hồng đi ra ngoài, Lâm Vu Chi đi ra ngoài. Lâm Chiêu Đông kéo vợ ra ngoài, Lâm Chiêu Vũ cũng rời khỏi cùng vợ mình.

Cửa phòng bệnh lại đóng một lần nữa. Bên trong là thế giới thuộc về Lâm Chính Huy, Giang Y Viện và con trai Lâm Vô Ý của họ.

“Con về công ty trước, tối sẽ lại đến.” Lâm Vu Chi bỏ lại một câu rồi đi.

“Con cũng về công ty.” Lâm Vu Hồng rời đi.

“Con thấy chúng ta cũng nên về thôi.” Thẩm Tiểu Vi đề nghị.

“Đi thôi. Muốn một chút lại tới.” Lâm Chiêu Đông lên tiếng. Ai cũng không có dị nghị.

Trong phòng bệnh, Giang Y Viện ngồi ở một đầu khác của giường bệnh, nhẹ nhàng dựa vào vai Lâm Chính Huy rồi cũng nhắm mắt lại. Có lẽ bà đã không còn tình yêu với người đàn ông này, nhưng lại có rất nhiều những cảm tình khác. Không có Lâm Chính Huy, sẽ không có Giang Y Viện của hiện tại. Người đàn ông này là chỗ dựa vững chắc để bà có thể đi dạo chơi khắp nơi, là người luôn lo lắng cho cuộc sống tùy hứng của bà.

...

Không ngờ rằng mình lại ngủ mất. Cho đến khi cổ không thoải mái không thể không tỉnh lại, Lâm Vô Ý mới ảo não phát hiện mình đã bỏ lỡ một ít thời gian ở chung với ba. Khi Lâm Vô Ý ngẩng đầu lên, ngón tay Lâm Chính Huy cử động, cũng là sắp tỉnh dậy. Lâm Vô Ý nhìn ba chậm rãi mở mắt, trước khi không kìm nén được nước mắt đã tươi cười với ba.

“Ba.”

Lâm Chính Huy có lẽ còn tỉnh táo hơn vừa nãy, ánh mắt nhìn con trai không còn vẻ hiền từ ôn hòa, mà là chút không vui.

Lâm Vô Ý cười tươi hơn, cầm tay cha già: “Ba.”

Ánh mắt Lâm Chính Huy như muốn nói _____ Thằng con bất hiếu này!

“Ba, con đi rửa mặt, thay quần áo một lát. Người đầy mồ hôi, không thoải mái gì cả.”

Buông tay ba ra, Lâm Vô Ý đi lấy vali đựng hành lý của mình. Trong khoảnh khắc con trai buông tay ông ra, Lâm Chính Huy có một ý nghĩ muốn bắt lấy động tác của con, nhưng ông lại lập tức buông ra.

Không mang nhiều hành lý lỉnh vặt, Lâm Vô Ý không muốn lãng phí thời gian ở sân bay để lấy hành lý. Đang là tháng năm, Hồng Kông bước vào mùa hè, cậu cầm áo ngắn tay và quần dài vào buồng vệ sinh của phòng bệnh. Rửa mặt trong buồng vệ sinh, súc miệng, thay quần áo, tinh thần khôi phục được một chút, Lâm Vô Ý mở cửa ra ngoài. Cậu liếc mắt một cái đã nhìn thấy ánh mắt ba đang trách móc mình. Đằng sau nụ cười tươi của Lâm Vô Ý càng là nổi tự trách và bất an. Ngồi xuống bên giường, cầm bàn tay không còn sức lực của cha già đặt lên đầu mình, Lâm Vô Ý ghé sát vào người ba, nói như trẻ con: “Ba, con sai rồi. Con nên về sớm một chút với ba.” Nước mắt không còn nhìn được. Dù sao cũng là con mình, ánh mắt Lâm Chính Huy không còn vẻ không vui, dường như chỉ cần con trai đồng ý trở về là đủ rồi.

Miễn cưỡng tươi cười với ba, Lâm Vô Ý nhìn ba nói: “Lúc này con không bao giờ... đi nữa. Con tính sẽ định cư ở Hồng Kông.”

Trong mắt Lâm Chính Huy hiện lên vẻ hài lòng. Ông già rồi, luôn mong con trai lúc nào cũng ở cạnh ông.

Lâm Vô Ý cúi đầu lau nước mắt, khi ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn lộ ra nụ cười: “Con vốn định mang Daphne về thăm ba, nhưng thời gian rất gấp, chỉ có thể tạm thời để nó ở Provence để mấy người Betty chăm sóc. Nó lại béo rồi. Con muốn giảm béo cho nó, nhưng mỗi lần nhìn vẻ đáng thương của nó khi thấy đồ ăn vặt của con, con lại mềm lòng.”

Ngón tay Lâm Chính Huy đặt trên đầu con trai khẽ vuốt một cái.

“Con phơi nắng một ít trà lời cho ba, đã mang về rồi. Con ném qua, có hương vị giống như trước kia đó.”

Ngón tay khẽ vuốt.

“Caroline cứ giục con viết bản thảo, thế nhưng con chẳng nghĩ được gì cả. Trong đầu con chỉ có hai người. Một người nói với con: ‘Lâm Vô Ý, mày không được thư giãn, không được nhàn hạ. Mày đã kéo dài bản thảo lâu lắm rồi. Mày phải tỉnh lại.’”. Giọng nói đầy chính nghĩa.

“Một người lại nói với con: ‘Lâm Vô Ý, không muốn viết thì đừng viết nữa. Mày nên nghỉ phép, đi thư giãn, đi nói chuyện yêu đương, đi tiêu xài tuổi xuân.’”. Giọng nói đầy tà ác.

“Ba, ba nói con phải nghe ai?” Giọng nói trẻ con.

Lâm Chính Huy chậm rãi thu ba ngón tay về.

Lâm Vô Ý nở nụ cười, cọ cọ bàn tay ba.

“Con sẽ nghe lời ba. Tạm thời không làm việc, tiêu xài tuổi xuân.”

Khóe miệng Lâm Chính Huy lộ ra nụ cười thản nhiên, rất vừa lòng khi con trai nghe lời. Nếu trước đây con trai cũng nghe lời như vậy thì tốt rồi. Lâm Vô Ý chịu đựng đau lòng, cười với ba. Nhìn khuôn mặt chỉ có chóp mũi là giống mình, ngón tay Lâm Chính Huy lại giật giật. Cậu con trai này, ngoại hình không giống ông, tính cách cũng không giống ông, nhưng lại là người mà ông khó buông bỏ nhất.

‘Két!’ Cửa phòng bệnh mở. Lâm Vô Ý lập tức quay đầu nhìn. Người đi vào khiến nụ cười của Lâm Vô Ý càng sâu thêm.

“Mẹ.”

“Dậy rồi?”

Tay cầm hộp cơm, Giang Y Viện đi đến bên giường, khom người xuống, không chút nào keo kiệt mà hôn môi Lâm Chính Huy. Bà đặt hộp cơm lên bàn, nói với con trai: “Mẹ nghĩ có thể con sẽ đói bụng, đi mua chút đồ ăn cho con.”

Lâm Vô Ý xoa bụng: “A, đúng là đói quá. Cơm trên máy bay khó ăn lắm.”

Giang Y Viện cười, mở hộp cơm ra, mùi hương tỏa ra khiến Lâm Vô Ý hoan hô, đúng là cậu rất đói bụng. Trên đường trở về căn bản cậu chưa ăn uống tử tế.

Nhìn con trai ăn cơm như hổ đói, trong mắt Giang Y Viện và Lâm Chính Huy đều là vẻ yêu thương. Giang Y Viện cầm tay Lâm Chính Huy, ngón tay cái của Lâm Chính Huy thỉnh thoảng lại cọ nhẹ vào mu bàn tay Giang Y Viện. Ông có người phụ nữ mình yêu, hiện tại, người phụ nữ này cũng là người mà ông không buông bỏ được. Đã rất lâu rồi, ở cùng với nhau không nhất thiết là vì yêu; còn việc không ở cùng nhau, cũng không nhất định là không muốn gặp mặt.

Đến lúc no bụng rồi, Lâm Vô Ý lại ghé vào người ba như vừa rồi, trên đầu vẫn là bàn tay không có sức lực của ba. Giang Y Viện ở cùng hai ba con, im lặng nghe con trai nói những chuyện vô bổ với ba mà cậu ít khi nói với người khác. Sắp đến 6 giờ tối, Lâm Vô Ý rời khỏi phòng bệnh, mang hành lý đến ở tạm trong khách sạn mẹ đang thuê, Giang Y Viện vẫn ngồi trong phòng bệnh. 6 giờ một phút, người của Lâm gia lục tục đến, Giang Y Viện nói con mình quá mệt mỏi, bà để con về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Theo lý mà nói, Lâm Vô Ý nên ở đại trạch của Lâm gia, thế nhưng Giang Y Viện ở khách sạn, tách hai mẹ con họ ra dường như không thích hợp lắm. Cho nên Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh chưa tỏ vẻ bất mãn điều gì, cho dù trong lòng họ có chút để ý. Lâm Vô Ý rời đi trước khi họ đến, dường như cố ý muốn tránh mặt họ.

Lâm Chính Huy có nhiều phản ứng hơn khi con trai, con gái và các cháu đều đến cả. Có thể nhìn ra được rõ ràng tinh thần của ông tốt hơn hẳn sau khi Lâm Vô Ý trở về. Thân phận Giang Y Viện hơi khó nói, cho nên ngồi một lát rồi bà cũng đi. Mãi cho đến khi người của Lâm gia đi rồi, Giang Y Viện và Lâm Vô Ý đều không xuất hiện ở phòng bệnh.

Trước khi người của Lâm gia đi, Lâm Chính Huy gọi con cả và con thứ ở lại. Đối với hai người con trai này, ông luôn đối xử bình đẳng, lúc này cũng vậy. Ông nói một vài chuyện với hai người con. Đến lúc Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ rời khỏi phòng bệnh, ánh mắt đều nhúu chặt lại. Không khí trong phòng bệnh lập tức lay động. Lâm Chính Huy nhìn trần nhà, thở ra một hơi nặng nề, dường như bàn tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ trên đầu con trai. Ngay khi ông lâm vào hồi ức, có người đi vào phòng bệnh, ông nhìn qua, ngay sau đó, trong mắt ông là vui mừng, là yêu thương.

“Ba.”

Giống đứa trẻ con làm chuyện xấu, động tác của Lâm Vô Ý vô cùng cẩn thận. Nhẹ nhàng đóng cửa, cậu ngồi xuống giường bệnh của ba, đặt tay ba lên đầu mình, rồi mới gục đầu xuống.

“Ba, tối nay con ở cùng ba.”

Lâm Chính Huy lắc đầu, muốn để con về nghỉ ngơi.

“Con muốn ở cùng ba.”

Lâm Chính Huy nở nụ cười.

4. Chương 4

Trên đường về nhà, mấy người đều không nói lời nào. Thẩm Như Vi nhìn mẹ như đang suy nghĩ chuyện gì, thật sự không nhìn được nên hỏi: “Mẹ. Đó là, cậu nhỏ?”

Lâm Chiêu Trinh hoàn hồn, nhẹ nhàng gật đầu.

Một người lên tiếng, có chút không xác định được, nói: “Vô Ý... Thay đổi rất nhiều.” Là chồng của Lâm Chiêu Trinh, Thẩm Văn.

Thẩm Tiểu Vi quay đầu nhìn mẹ, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc về người cậu đột nhiên trở về kia. Lâm Chiêu Trinh hơi nhúu mi, nói: “Đúng là thay đổi rất nhiều. Sau khi cậu ấy bị ba đuổi ra khỏi nhà, em không còn gặp cậu ấy. Sinh nhật ba cậu ấy cũng không chịu về. Em nghĩ, hai người họ vẫn giận đối nhau vì chuyện kia.”

“Rõ ràng là không phải.” Thẩm Tiểu Vi lên tiếng, dưới đáy mắt che giấu ý định nghiên cứu tìm hiểu. “Sao con cảm thấy cảm tình giữa cậu ấy và ông ngoại rất tốt?”

“Con cũng thấy vậy.” Thẩm Như Vi gật đầu.

Lâm Chiêu Trinh muốn dùng cách lý giải của mình để giải thích điều bí ẩn này: “Cho tới giờ cậu ấy luôn là người hướng nội, ngoại trừ chuyện kia ra mẹ không thấy cậu ấy đã làm cái gì quá mức, vốn dĩ mẹ còn không nghĩ cậu ấy có thời kỳ phản nghịch. Có lẽ cậu ấy vẫn quan tâm đến ông ngoại các con, chỉ là không biểu hiện ra mặt. Hiện tại lão nhân gia bị bệnh, cho dù trước kia có mâu thuẫn gì, lúc này không nên để ý nữa.”

“Có lẽ vậy.” Thẩm Tiểu Vi quay đầu lại.

“À, cậu nhỏ thoát nhìn trông thật trẻ, cảm giác như là bạn cùng lứa với con vậy.” Đối với người cậu nhỏ mà mình không có ấn tượng quá sâu này, bỗng nhiên Thẩm Như Vi thấy có hảo cảm. Quan trọng nhất là: “Cậu nhỏ thật tuấn tú, sao trước kia không phát hiện ra nhỉ?”

Trong mắt Thẩm Tiểu Vi hiện lên ánh sáng: “Trước kia cũng chưa có ai phát hiện ra.”

“Ừm, cũng đúng.” Thẩm Như Vi nói với vẻ tiếc nuối. “Sao mà những anh đẹp trai đều là đồng tính luyến ái vậy?”

Trong nháy mắt, Lâm Chiêu Trinh đen mặt. Thẩm Như Vi le lưỡi, không dám nói nữa. Thẩm Tiểu Vi chớp chớp mắt, một người đàn ông như vậy là đồng tính luyến ái cũng không làm người ta thấy khó hiểu, không phải sao?

Mọi người trong Lâm gia đều không thích có người nhắc đến chuyện cậu em trai này là đồng tính luyến ái. Bất quá trước mắt, bà còn cảm thấy nghi hoặc về chuyện giữa em trai và ba có loại tình cảm cha con quá mức sâu đậm, hai người Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ tất nhiên cũng vậy. Nhưng sau khi Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ được ba giữ lại để nói một ít chuyện, hai người trở về nhà chính liền vào thư phòng không biết là bàn bạc chuyện gì. Lúc này Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu đều không rời đi mà là ở lại nhà chính của Lâm gia ở Thâm Thủy Loan. Trước mắt nơi này chỉ có Lâm Chính Huy ở, có đôi khi Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ sẽ về đây ở cùng ba mấy ngày. Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ đều có biệt thự sang trọng riêng của từng người ở khu Thiển Thủy Loan, mấy người trẻ cũng đều có nhà riêng của chính mình. Bất quá, vì một chuyện nào đó, ngoại trừ nhà ngoại Lâm Chiêu Trinh, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây.

Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ vào thư phòng nói chuyện. Ba anh em họ Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu đều nghỉ ngơi trong phòng ở lầu hai. Ngoại trừ bữa tiệc liên hoan gia tộc tổ chức vào mỗi tuần của Lâm gia, bình thường anh em họ ba người đều khó có dịp tụ tập nhau lại vì công việc của mỗi người. Lâm Vu Chu rót cho hai người anh một chén rượu đỏ, còn anh cầm một chén tựa vào quầy bar, lắc lắc chén rượu đỏ, không có ý định lên tiếng.

Lâm Vu Hồng uống một ngụm, nhìn về phía anh họ.

“Anh biết bao nhiêu chuyện về Lâm Vô Ý?” Đối với người còn nhỏ tuổi hơn mình đó, Lâm Vu Hồng không thể gọi ra một tiếng chú, sau khi gặp mặt anh lại càng không gọi được. Dù có là ai, khi nhìn thấy Lâm Vô Ý đều nghĩ có phải đối phương vẫn còn là sinh viên đang đi học không. Năm nay Lâm Vu Chi 33 tuổi, Lâm Vu Hồng 32 tuổi, Lâm Vu Chu 29 tuổi, Lâm Vu Huệ 28 tuổi, Thẩm Tiểu Vi và Thẩm Như Vi là nhỏ nhất, lần lượt là 26 tuổi và 22 tuổi. Lâm Vô Ý vừa mới bước sang tuổi 30, cho nên khó có thể khiến người khác gọi cậu là chú hay cậu.

Lâm Vu Chu ngồi xuống sofa phía trước, Lâm Vu Chi nhìn Lâm Vu Hồng trả lời: “Không nhiều hơn so với em.”

“Có phải chúng ta bỏ sót chuyện gì không?” Lâm Vu Chu lên tiếng.

Lâm Vu Hồng lạnh nhạt mở miệng: “Hiển nhiên.”

Lâm Vu Chu nói: “Đường như cậu ấy muốn trốn tránh chúng ta.”

Lâm Vu Chi nhìn chén rượu đỏ, trên mặt là vẻ nghiêm túc. Lâm Vu Hồng cũng không lên tiếng, đáp án của hai người rõ ràng là cũng nhất trí. Lâm Vu Chu nhún mi, cũng không nói gì. Ba người cháu này của Lâm

gia đều không phải là người nói nhiều, nếu có Thẩm Tiểu Vi ở đây may ra không khí có thể linh hoạt một chút.

Có người gõ cửa, ba người đều quay ra nhìn, là ai vậy? Người ngoài cửa cũng không tự giới thiệu mà là tự động mở cửa. Nhìn người đi vào, Lâm Vu Chu nhướng mi: “Không phải em về nhà sao?”

Người đi vào đóng cửa lại, vô cùng tự nhiên mà đến sau quầy bar cầm chai Champagne, vừa rót cho mình một chén vừa nói: “Vốn là phải về, nhưng mẹ em gọi điện thoại hỏi mợ ngày mai nấu canh gì cho ông ngoại. Biết các anh đều ở đây nên em tới.”

Cầm chén rượu, Thẩm Tiểu Vi ngồi xuống ghế salon đơn, gác một chân lên, hỏi: “Các anh đang nói chuyện về cậu nhỏ sao?”

“Cậu nhỏ.” Lâm Vu Chu nổi da gà. “Em có thể gọi ra miệng hả? Thoạt nhìn cậu ta cũng chỉ như bạn cùng tuổi với Như Vi.”

Biểu hiện của Thẩm Tiểu Vi không hề có chướng ngại tâm lý nào, nói: “Cậu ấy về rồi, hơn nữa xem ra sẽ ở đây lâu, chẳng lẽ lại gọi thẳng tên cậu ấy sao? Không bằng sớm thích ứng một chút.”

Lâm Vu Chu nhíu mày: “Anh không thể gọi cậu ta là chú nhỏ.”

“Ha ha... Thật ra không khó đến vậy đâu.” Thẩm Tiểu Vi uống một ngụm rượu đỏ, rồi đặt chén lên bàn, sắc mặt nghiêm túc. “Chẳng lẽ các anh không thấy khó hiểu sao?”

Lâm Vu Chu nói: “Đó là nguyên nhân bọn anh ở đây.”

Tuổi tác của Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi hơn kém nhau không nhiều, hai người xem như có thể tán gẫu với nhau khá hợp. Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đều là người tiếc chữ như vàng, bất quá hai người không nói chuyện cũng không làm ảnh hưởng đến hai người còn lại nói chuyện với nhau. Thẩm Tiểu Vi nói tiếp: “Lúc chúng ta đi, ông ngoại gọi cậu cả và cậu hai lại, chắc chắn là có liên quan đến chuyện cậu nhỏ trở về. Các anh nói... Ông ngoại có sửa di chúc không?”

Ánh mắt Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đều trầm xuống, Lâm Vu Chu thản nhiên nói: “Để cậu ta thừa kế xí nghiệp của gia tộc? Ông nội bị bệnh, không phải hồ đồ. Nếu ông nội có ý định này thì sẽ không để cậu ấy đến Pháp.”

“Ai mà biết được.” Thẩm Tiểu Vi cầm chén rượu, nhấp một ngụm rượu đỏ như son môi, anh nói: “Nhưng mà so với chuyện ông ngoại sẽ thay đổi di chúc thế nào, em càng muốn biết tại sao quan hệ của họ thoát nhìn không hề lãnh đạm giống hai cha con xa cách nhiều năm. Chẳng lẽ cậu cả và cậu hai chưa từng để lộ ra chút gì sao?”

Lâm Vu Chi mở cái miệng tôn quý của mình: “Hôm nay anh mới biết người này còn sống.”

“Còn sống và còn tràn đầy tuổi trẻ.” Lâm Vu Hồng nói tiếp, nghe có chút châm chọc.

Thẩm Tiểu Vi cong khóe miệng: “Nếu không phải ông ngoại ngã bệnh, em còn không biết cậu nhỏ vẫn luôn ẩn hình của em còn có một mặt thần bí như vậy.”

Lâm Vu Chi uống hết chén rượu trong tay, Thẩm Tiểu Vi hỏi: “Ngày mai chúng ta vẫn đến bệnh viện sao?”

“Đương nhiên.” Lâm Vu Chi đặt chén rượu xuống, không định uống nữa.

Có người gõ cửa, Thẩm Tiểu Vi đứng dậy ra mở cửa.

“Chị họ.” Là Lâm Vu Huệ.

Lâm Vu Huệ mặc quần áo ở nhà, đeo cặp kính màu hồng đi vào phòng, nói: “Ba em và chú hai bảo em đến nói cho các anh biết, ngày mai chú nhỏ và bà dì Giang sẽ về đây ở, muốn chúng ta đều về nhà chính ở trong khoảng thời gian này.”

“Cậu ấy muốn về đây ở?” Thẩm Tiểu Vi hơi kinh ngạc, trong mắt ba người kia cũng có vẻ kinh ngạc giống nhau.

Lâm Vu Huệ hơi nhướn mi: “Các anh không đồng ý?” Cho dù không có ấn tượng gì đặc biệt sâu sắc với người chú nhỏ này, nhưng hôm nay chứng kiến cảnh gặp mặt trong bệnh viện kia, cô có cảm tưởng rất tốt về đối phương.

Thẩm Tiểu Vi lập tức nói: “Không phải, chỉ là kinh ngạc khi cậu ấy đồng ý về đây ở. Em nghĩ cậu ấy muốn ở khách sạn.”

Sắc mặt Lâm Vu Huệ dịu đi, rồi giải thích: “Là ba chị gọi điện thoại cho bà dì Giang. Họ đồng ý. Hai vị trưởng bối nói chúng ta nên chính thức gặp mặt một lần với chú nhỏ.” Sau đó cô quay sang phía anh trai mình: “Đêm nay anh về bên Thiển Thủy Loan không? Không về thì mai em sẽ đón Ethan đến đây.” Ethan, con trai duy nhất của Lâm Vu Chi, 4 tuổi.

“Đêm nay anh nghỉ ở phòng bên cạnh.”

“Vậy sáng mai em đi đón nó.”

“Anh không về?” Lâm Vu Hồng hỏi.

Lâm Vu Chi thản nhiên nói: “Vừa uống rượu, không muốn lái xe. Em thì sao?”

Lâm Vu Hồng nhìn sang Lâm Vu Huệ: “Anh cũng không về. Sáng mai em tiện đường đón cả Ryan và Andrew đến đây.”

“Được.”

Lâm Vu Hồng chưa kết hôn, nhưng anh có hai con trai sinh đôi mới một tuổi, mẹ của chúng là thư ký trước đây của Lâm Vu Hồng. Rất nhiều người nghĩ người phụ nữ kia sẽ mẫu bằng tử quý mà được bước vào Lâm Thị giàu có, kết quả là năm ngoái, sau khi con được sinh ra Lâm Vu Hồng liền chia tay đối phương. Lâm Vu Hồng trả một số tiền lớn coi như là phí chia tay, con cái thuộc về anh, còn bên phía người phụ nữ kia thậm chí còn không có quyền thăm hỏi. Sau chuyện này mọi người mới hiểu, Lâm Vu Hồng chỉ cần có con. Cho nên đàn ông của Lâm gia đều là những người đàn ông độc thân đẳng cấp kim cương tốt nhất trong lòng phụ nữ, bao gồm cả Lâm Vu Chi đã kết hôn. Theo như người ngoài thấy, người vợ hàng năm đều đi nghỉ hay mua sắm ở nước ngoài của Lâm Vu Chi bị người ta chen chân là chuyện không sớm thì muộn.

Thẩm Tiểu Vi đuổi thất lưỡng: “Vậy em cũng không về.”

Một tay Lâm Vu Chu đỡ đầu nói: “Xem ra chỉ có một mình em về. Em lạ giường.”

“Cần em đưa anh về không? Anh uống rượu.” Lâm Vu Huệ hỏi.

“Phiền em.”

Trò chuyện xong cũng không cho ra kết quả gì, Lâm Vu Chu định đi về. Lâm Vu Huệ về phòng thay quần áo.

“Sáng mai lúc nào anh đến đây? Sau khi ngủ dậy?” Trước khi Lâm Vu Chu đi, Thẩm Tiểu Vi hỏi. Lâm Vu Chu mặc áo khoác: “Anh sẽ đến sớm.”

Thẩm Tiểu Vi cười cười.

“Anh về phòng, đi tắm cái đã.” Lâm Vu Hồng đứng lên.

Lâm Vu Chi cũng đứng lên, cũng muốn về phòng.

“Em ngồi lại một lát.” Thẩm Tiểu Vi bắt động.

Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đi rồi, tay Thẩm Tiểu Vi xoa cằm, trước mắt là hình ảnh một chàng trai ghé vào giường bệnh rơi nước mắt.

“Thật là đồng tính luyện ái sao?”

...

Ở trong phòng bệnh một đêm, hơn bảy giờ sáng, Lâm Vô Ý tự mình lau mặt, hút thuốc cho ba. Dưới sự thúc giục của mẹ, cậu không nỡ mà rời khỏi phòng bệnh về khách sạn. Hiện giờ cậu không muốn rời khỏi

ba dù chỉ một bước. Nhưng nếu đã trở lại, nếu đã quyết định không đi nữa, có một số việc cậu không thể tiếp tục trốn tránh. Về khách sạn tắm rửa một cái, thay quần áo, Lâm Vô Ý và mẹ mang hành lý lên xe mà Lâm gia phải đến để đón họ. Giới truyền thông vừa nghe tin đã lập tức hành động, biết Lâm Vô Ý đã trở lại. Nhưng mà làm người ta khó hiểu chính là so với sự hưng phấn mấy năm trước của giới truyền thông, tin tức Lâm Vô Ý trở về chỉ được nhắc đến vài câu trên truyền thông chứ không có động tĩnh gì lớn, ngay cả đám phóng viên và nhà báo đứng ngoài khách sạn chặn đường Lâm Vô Ý cũng không có nhiều.

Đôi mắt Lâm Vô Ý vẫn sưng, mặt cũng hơi sưng lên. Buổi tối ngồi trong phòng bệnh đầy mùi thuốc sát trùng, nhìn khuôn mặt già nua ốm yếu của ba, nước mắt của cậu không thể dừng được. Cậu tình nguyện để ba quát nạt cậu, dạy dỗ cậu, cũng không muốn nhìn ba giống như hiện tại. Bởi vì muốn trốn tránh một việc, cậu không muốn định cư ở đây, cậu vẫn nghĩ ba có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng chỉ trong nháy mắt, tòa núi lớn sau lưng cậu sắp sụp đổ, cậu không thể thừa nhận nổi.

Lâm Vô Ý đỡ lấy mẹ, không có vẻ khấn trương khi sắp gặp người thân, vẫn đắm chìm trong nỗi bất an vì ba bệnh nặng. Mẹ Giang Y Viện cũng hơi sưng, bà dựa vào người con, nắm chặt tay con trai, trong lòng cũng có hối hận và tự trách.

“Thái thái, sắp tới rồi.” Lái xe nhắc nhở một tiếng. Giang Y Viện và Lâm Vô Ý đều hồi phục lại từ trong suy nghĩ riêng của mình. Giang Y Viện cầm tay con, nói: “Cứ thoải mái, kỳ thực anh chị của con rất dễ ở chung.”

Lâm Vô Ý cho mẹ một ánh mắt yên tâm, nói: “Con không khấn trương, chỉ là sẽ làm khó cho mấy người kia. Phải gọi một người nhỏ tuổi hơn mình là chú hay cậu đều sẽ không tự nhiên mà.”

Giang Y Viện xoa mái tóc hơi dài của con, thản nhiên nở nụ cười.

Ô tô đi vào đại trạch của Lâm gia, tất cả mọi người đang chờ đều đứng dậy đi ra ngoài cửa. Mọi người của Lâm gia đều ở đây, không ai vắng mặt. Ô tô dừng ở trước cửa, quản gia đến gần mở cửa xe. Lâm Vô Ý cúi thấp đầu xuống xe, sau đó quay lại đỡ mẹ ra ngoài. Lái xe xách hành lý giúp họ. Đỡ vai mẹ, Lâm Vô Ý ngẩng đầu nhìn những người nhà của cậu. Hai tròng mắt sưng đỏ vẫn ánh chút nước, một chiếc áo thể thao đơn giản màu trắng, một quần thể thao dài màu xám đơn giản hiệu Adidas, một đôi giày thể thao. Gió nhẹ thổi qua, mấy sợi tóc trên trán Lâm Vô Ý lướt nhẹ. Buông mẹ ra, tiến lên hai bước, cậu cúi xuống thật sâu với anh trai và chị gái.

“Anh cả, anh hai, chị, em về rồi.”

Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh đều hít một hơi sâu. Đôi mắt Lâm Chiêu Trinh có chút đỏ hồng, bà vỗ vai em trai: “Trở về là tốt rồi. Vào nhà đi.” Lâm Vô Ý đứng thẳng người dậy, đỡ mẹ rồi vào nhà cùng mọi người. Không giống với những người trẻ tuổi hiện nay, trên người Lâm Vô Ý không hề có nhiều vật phẩm, trang sức, cũng không có khuyên tai, chỉ có hai chuỗi vòng thủy tinh trên cổ tay trái. Một chiếc là thủy tinh tím, một chiếc là thủy tinh nâu.

Mọi người ngồi xuống. Là anh cả, Lâm Chiêu Đông lên tiếng: “Vô Ý, nhiều năm nay em không về Hongkong, lần này về rồi thì đừng đi nữa. Chuyện trước kia qua rồi thì thôi, đừng để ba tức giận nữa.”

“Em không định đi nữa.” Nghĩ đến ba còn đang nằm trên giường bệnh, Lâm Vô Ý cúi đầu, muốn che giấu vẻ thất thố của mình.

Lâm Chiêu Đông nhìn về phía con cả. Lâm Vu Chi đi đến trước mặt Lâm Vô Ý, vươn tay ra: “Hoan nghênh trở về. Tôi là Vu Chi.”

Lâm Vô Ý lập tức chỉnh đốn lại tâm tình, đứng dậy, cầm tay đối phương. Đối mặt với người cháu lớn hơn mình ba tuổi, lại còn cao hơn mình rất nhiều, Lâm Vô Ý có chút luống cuống, biết xưng hô thế nào đây?

Trong bốn năm Lâm Vô Ý ở Hongkong, Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Thẩm Tiểu Vi đều đang học ở nước ngoài, còn hai người gần tuổi nhất với Lâm Vô Ý là Lâm Vu Chu và Lâm Vu Huệ thì rất ít khi gặp mặt cậu vì Lâm Vô Ý quá ư “hướng nội”. Thẩm Như Vi nhỏ hơn Lâm Vô Ý những tám tuổi, đương nhiên là càng có ít cơ hội gặp Lâm Vô Ý, có gặp cũng không nhớ. Lâm Vô Ý từng ở Lâm gia giống như một người ẩn hình, chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người, hoặc là nói ngay cả giọng nói cũng rất ít khi nghe thấy. Sau khi Lâm Vô Ý sang nước Pháp du học, tuy rằng lúc nghỉ đều về Hongkong, nhưng cậu cũng ít khi chạm mặt

với mấy “tiểu bối”, rõ ràng là không muốn có nhiều tiếp xúc. Đối với Lâm gia mà nói, cậu chỉ có hai chữ để hình dung – Xa lạ.

Lâm Vu Chi buông tay Lâm Vô Ý, Lâm Vu Hồng đã đi tới, vươn tay.

“Hoan nghênh trở về. Tôi là Vu Hồng.”

“Vu Hồng.”

Bắt tay.

Vài người khác cũng đi tới. Sau khi anh trai buông tay ra, Lâm Vu Chu vươn tay: “Hoan nghênh trở về. Tôi là Vu Chu.”

“Vu Chu.” Mỉm cười khi đối mặt với người thân.

“Chú nhỏ, chú còn nhận ra cháu không?” Lâm Vu Huệ cười khê, hỏi. Nụ cười trên mặt Lâm Vô Ý rõ ràng hơn: “Sao có thể không nhận ra, cháu là Vu Huệ.”

“Rất vinh hạnh khi chú nhỏ còn nhận ra cháu.” Lâm Vu Huệ không bắt tay với chú nhỏ mà rất thân thiết ôm lấy đối phương. “Hoan nghênh chú trở về.” Lâm Vô Ý ôm “cô cháu gái” này, cười nói: “Tôi chỉ lớn hơn cháu hai tuổi, gọi tôi là Vô Ý đi.” Ba người lúc trước cũng chưa xưng hô với cậu, nhất định là cực kỳ không tự nhiên.

“Cháu cảm thấy gọi là chú nhỏ rất thân thiết.” Lâm Vu Huệ buông đối phương ra.

Thẩm Tiểu Vi đi đến, khuôn mặt tươi cười: “Khẳng định cậu không biết cháu.”

Lâm Vô Ý mở to hai mắt, giống như đang suy nghĩ: “À, để tôi đoán đã. Vu Chi, Vu Hồng, Vu Chu, Vu Huệ đều đã gặp, chỉ còn lại Tiểu Vi và Như Vi. Nhất định cậu không phải Như Vi, vậy thì chính là Tiểu Vi rồi.”

“Ha, tại sao cháu không thể là bạn trai Như Vi vậy?” Thẩm Tiểu Vi bắt chước Lâm Vô Ý chớp mắt mấy cái.

Lâm Vô Ý nhìn về phía cô gái mang khuôn mặt tú sắc vui mừng, kinh ngạc nói: “Tôi nghe nói Như Vi là nàng công chúa đáng yêu nhất, mê người nhất của nhà chúng ta. Chẳng lẽ công chúa của chúng ta đã có bạch mã vương tử sao? Oh, no, tôi còn muốn sử dụng một chút quyền lợi khi làm cậu nhỏ mà.”

“Quyền lợi gì cơ?” Thẩm Tiểu Vi và Thẩm Như Vi đều cực kỳ tò mò, cùng diễn trò với cậu.

Lâm Vô Ý đi đến trước mặt Thẩm Như Vi, lộ ra nụ cười ôn nhu, rồi mới trong tiếng kêu ngạc nhiên của Thẩm Như Vi, cậu chủ động ôm vai đối phương, nhìn sang Thẩm Tiểu Vi: “Đó chính là làm hộ hoa sứ giả cho công chúa, cùng nàng tham gia vũ hội, giúp nàng chọn lựa bạch mã vương tử thích hợp nhất.”

Hai gò má của Thẩm Như Vi nháy mắt liền đỏ bừng, không nghĩ rằng cảm giác của cô với cậu nhỏ không hề giống như trong tưởng tượng.

Lâm Vô Ý hỏi cháu gái ngoại của cậu: “Cậu nhỏ tôi đây chắc là có thể làm hộ hoa sứ giả cho cháu chứ?”

“Đương nhiên có thể!” Thẩm Như Vi vui cực kỳ. “Cậu nhỏ, hoan nghênh cậu trở về!”

“Ha ha... Cảm ơn!” Lâm Vô Ý nhẹ nhàng ôm Thẩm Như Vi, như trưởng bối, như anh trai.

Thẩm Tiểu Vi đến gần, giơ tay đầu hàng: “Vì để giúp cậu đạt thành tâm nguyện, cháu là Thẩm Tiểu Vi là được rồi!” Nói xong, anh dùng cách thức lễ nghi khác với ba anh trai kia, ôm lấy chàng trai trước mặt: “Hoan nghênh cậu trở về, cậu nhỏ.”

Lâm Vô Ý vươn tay, trong mắt chính là sự cảm kích với người thân: “Cảm ơn.” Cậu cao 178cm và Thẩm Tiểu Vi cao 187cm khi đứng ôm nhau, dù nhìn thế nào cũng thấy giống anh em, chứ không phải là cậu và cháu trai ngoại. Lâm Vô Ý không thể coi là thấp, nhưng đàn ông ở thế hệ này của Lâm gia đều cao trên 185cm, cậu vốn đã không chiếm ưu thế về tuổi tác, khi đứng trước mặt tiểu bối lại càng không hề giống trưởng bối.

5. Chương 5

Nhìn khung cảnh gặp mặt ấm áp xuất hồ ý liệu lúc này, ba anh em Lâm gia rất hài lòng. Biểu hiện của Lâm Vô Ý cũng vượt qua dự kiến của họ, cậu em trai hay ngại ngùng hướng nội trong trí nhớ đã sáng sủa lên không ít. Người trước mắt đây đã khó có thể dung hòa bóng dáng cùng một chỗ với thiếu niên của bảy năm trước.

Khi Thẩm Tiểu Vi buông Lâm Vô Ý ra, Lâm Chiêu Đông lên tiếng: “Tất cả mọi người ngồi xuống đi. Ba rất vui khi mấy người trẻ các con không xa lạ với chú, cậu của mình.”

Lâm Chiêu Vũ nói tiếp: “Lão gia tử ở bệnh viện, chúng ta tạm thời không làm tiệc đón gió. Vô Ý, nơi này là nhà em, tất cả mọi người là người thân của em, có chuyện gì cũng có thể nói với tất cả mọi người. Không chỉ có ba hy vọng em ở lại Hongkong, bọn anh cũng hy vọng em có thể ở lại.”

Đôi mắt Lâm Vô Ý hơi đỏ một chút, cậu cố nghiêng chặt răng để kìm nén, nói: “Lần này em về, không định đi nữa, sau này dù có rời Hongkong cũng chỉ là tạm thời.”

“Vậy thì tốt quá.”

Vừa nghe thấy cậu nhỏ nói không đi nữa, Thẩm Như Vi vừa được cậu tặng bốc vui đến nỗi như mở cờ trong bụng kích động suốt nửa thì vỗ tay hoan hô.

Lâm Chiêu Đông ra hiệu cho ba người hầu nữ đang đứng một bên. Họ bế ba đứa trẻ đi tới. Trong ánh mắt Lâm Vô Ý không có chút tỏ mò, dường như đã sớm biết thân phận của ba đứa trẻ.

Lâm Chiêu Đông giới thiệu đứa trẻ khá lớn trước tiên: “Đây là con trai Vu Chi, năm nay bốn tuổi, tên là Hữu Hách, nữ danh là Ethan. Ethan, gọi ông chú nhỏ.”

Trên mặt Lâm Vô Ý hiện lên vẻ xấu hổ. Thẩm Tiểu Vi cười nhẹ một tiếng, Lâm Vô Ý càng ngượng ngùng hơn.

Người hầu buông Ethan ra. Ethan chạy đến trước mặt Lâm Vô Ý, ngoan ngoãn gọi to: “Ông chú nhỏ!”

Vừa mới gọi xong, lại “Khịch!” một tiếng, vẫn là Thẩm Tiểu Vi. Lâm Chiêu Trinh cho một ánh mắt cảnh cáo với con trai. Thẩm Tiểu Vi cố gắng nuốt tiếng cười xuống, làm cho mình nghiêm túc hơn. Về mặt tái nhợt của Lâm Vô Ý có chút hồng nhuận. Cậu lấy một bao tiền lì xì từ trong tay mẹ, cúi người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ một cái.

“Ngوان quá!” Đưa bao tiền lì xì ra, Lâm Vô Ý cố nhẫn nại khi trán sắp biến thành màu đen: “Đây là quà gặp mặt của ông chú nhỏ.”

Ethan nhận lấy, trên mặt không có biểu cảm gì: “Cảm ơn ông chú nhỏ.”

Có các anh ở đây, Lâm Vô Ý khó có thể nói khác, nhưng thật là chết mất. Cậu vừa mới 30 tuổi mà đã bị người khác gọi là “ông chú”. Ethan về chỗ bà nội, hai người hầu nữ khác mang hai đứa trẻ trong ngực đến.

“Đây là hai con trai sinh đôi của Vu Hồng. Đứa lớn là Lâm Nhạc Lăng, nữ danh là Ryan; đứa nhỏ là Lâm Nhạc Sơn, nữ danh là Andrew.”

Hai đứa bé này còn chưa biết gọi người khác, Lâm Vô Ý âm thầm thở nhẹ một hơi, còn bị gọi là “ông chú nhỏ” nữa nhất định cậu sẽ hỗn loạn mất. Lập tức đưa hai bao lì xì ra, đều cho một nụ hôn.

Hai bé trai cũng được bế tới chỗ bà nội, cuộc gặp mặt người thân xem như hoàn toàn kết thúc. Lâm Vô Ý chảy mồ hôi đầy đầu, vẫn còn không thấy tự nhiên với tiếng gọi “ông chú nhỏ”. Lâm Chiêu Đông liếc mắt nhìn con cả, miệng thì nói bình thản: “Cháu dâu của em vẫn đang ở Pháp chưa về, chờ nó về sẽ lại giới thiệu cho hai người biết nhau.”

Ông vừa nói xong, Lâm Chiêu Trinh hừ mạnh một tiếng rõ ràng, rất là bất mãn. Lâm Vu Chi không hề biện minh cho người vợ không hiểu chuyện, biểu tình trên mặt cũng không thay đổi chút nào.

Lâm Chiêu Vũ nói với quần gia đang đợi ở một bên: “A Sinh, 11 giờ ăn cơm. Cơm nước xong chúng tôi muốn đến bệnh viện.”

“Vâng.”

Quần gia Dư Hoa Sinh đi vào phòng bếp dọn đồ.

Lâm Vô Ý do dự một lát, hỏi: “Anh cả, anh hai, em muốn... ở trong phòng ngủ của ba, có thể chứ?”

Không khí trong phòng khách hơi thay đổi, Lâm Chiêu Đông lên tiếng: “Có thể.”

“Cảm ơn anh cả.” Lâm Vô Ý đứng lên. “Em đi thu dọn hành lý.”

“Đi đi.”

Nhìn mẹ một cái, Lâm Vô Ý lên lầu. Sau khi cậu đi, Lâm Chiêu Trinh cảm khái nói: “Vô Ý thay đổi rất nhiều.”

Giang Y Viện cười nhẹ. Không phải bà không biết mọi người thấy nghi hoặc, chỉ là có vài chuyện còn chưa đến lúc giải thích. Bà chỉ thản nhiên nói: “Vô Ý lớn rồi, cũng nên thay đổi.”

...

Trong phòng ngủ của Lâm Chính Huy, Lâm Vô Ý hẳn là nên thu dọn hành lý lại đang nằm trên giường của ba không động dậy, vali vẫn đặt ở cạnh cửa. Ngửi được mùi của ba ở trên giường, nước mắt của Lâm Vô Ý lại không thể kìm nén được. Cậu thuộc chòm sao song ngư, vốn rất dễ dàng bị ảnh hưởng đến cảm xúc, huống chi đây còn là ba cậu. Lần này cơ hội để Lâm Chính Huy thoát khỏi nguy hiểm là rất thấp, bệnh viện nói người nhà phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Mỗi lần nhớ đến chuyện này, tim Lâm Vô Ý lại nhói đau một lần.

Bàn tay tìm ở dưới gối, không ngoài ý muốn khi chạm vào một vật gì đó. Lâm Vô Ý lấy ra, nước mắt liền như vỡ đê. Đó là chiếc túi bình an cậu xin cho ba khi cậu vào vùng nội địa năm 19 tuổi. Nhiều năm vậy rồi, lúc nào ba cũng đặt nó ở dưới gối. Không có ai biết lai lịch của chiếc túi bình an này, cũng giống như không có ai biết rốt cuộc quan hệ giữa cậu và ba là như thế nào.

Nắm chặt chiếc túi bình an đã rất cũ kỹ, Lâm Vô Ý nhắm mắt lại, dường như làm vậy sẽ lại thấy được nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt ba khi nhận được chiếc túi bình an ngày nào. Ba già rồi, thật sự đã già rồi, so với lúc ở trên skype trông còn già hơn. Tại sao cậu không về sớm? Tại sao, không về sớm hơn... Vùi đầu trên chiếc giường mềm mại, Lâm Vô Ý cảm thấy mình được trở về quá khứ, trở về với quá khứ được làm ổ bên cạnh ba, nghe ba kể chuyện xưa.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút một, cả vai Lâm Vô Ý vẫn luôn run nhẹ. Có người gõ cửa, trước tiên là cậu sững sốt, rồi mới vội vàng để túi bình an dưới gối. Cửa mở, cậu còn không kịp lau mặt.

Thẩm Tiểu Vi đứng ở cửa, dường như không nhìn thấy động tác Lâm Vô Ý lau mặt và đôi mắt phiếm hồng của cậu, nói: “Cậu nhỏ, xuống ăn cơm.”

“À, được.”

Lâm Vô Ý xuống giường, rất chi là xấu hổ.

“Có muốn rửa mặt không?”

“À, ừ.”

Bước nhanh vào phòng tắm, Lâm Vô Ý đóng cửa. Tựa vào cửa, cậu thở hắt ra một hơi. Bị cháu trai ngoại bắt gặp khi trốn đi khóc một mình, thật sự là quá mất mặt.

Đi đến bồn rửa mặt mở vòi nước, Lâm Vô Ý hắt nước lạnh lên mặt. Ngẩng đầu, hiện lên trong gương là khuôn mặt với chiếc mũi hồng hồng, đôi mắt hồng hồng. Lâm Vô Ý cười khổ, giống như một con thỏ nhỏ bị người ta bắt nạt. Lại nghĩ đến xưng hô “ông chú nhỏ”, Lâm Vô Ý sụp hai vai xuống, bỏ cái từ “ông” kia đi mới càng thích hợp với cậu.

Nghĩ đến người nhà vẫn đang chờ cậu xuống ăn cơm, Lâm Vô Ý lau mặt, mở cửa bước ra phòng tắm. Vừa ra đã thấy Thẩm Tiểu Vi vẫn đứng ở đó, Lâm Vô Ý đầu tiên là sững sờ, sau đó liền cười với đối phương. Thẩm Tiểu Vi cũng mỉm cười, mở cửa cho Lâm Vô Ý. Hai người đi ra ngoài, Lâm Vô Ý cúi thấp đầu, nhất thời không biết nên nói chuyện gì với cháu trai ngoại, dù sao cũng vừa mới gặp nhau.

“Cậu...”

“Cậu...”

Hai người cùng lên tiếng. Lâm Vô Ý ngẩng đầu, Thẩm Tiểu Vi mỉm cười nói: “Cậu nói trước đi.”

Lâm Vô Ý cũng không khách sáo hỏi: “Ba mẹ cậu vẫn khỏe chứ?”

Thẩm Tiểu Vi nói: “Đều rất khỏe. Cậu cả và cậu hai cũng rất tốt. Lần này cậu nhỏ về đây định cư, vậy công việc bên Pháp chắc phải bỏ rồi?”

Lâm Vô Ý hơi cúi đầu nói: “Tôi không làm việc gì cả, chỉ mở một quán café nhỏ, không lợi hại như mấy người.”

Nhìn Lâm Vô Ý với trang phục thể thao đơn giản, Thẩm Tiểu Vi cười: “Bọn cháu là có trách nhiệm không thể trốn tránh, không có gì là lợi hại. Cháu nghe mẹ cháu nói tối hôm qua cậu ở bệnh viện cả đêm, đêm nay còn muốn đi không?”

Lâm Vô Ý gạt đầu, thần sắc thêm phần đau thương: “Tôi muốn, ở cùng lão nhân gia nhiều hơn.”

“...” Động tác của Thẩm Tiểu Vi rất tự nhiên mà ẩn ẩn vai Lâm Vô Ý: “Ông ngoại rất cần cậu. Cậu cũng phải chú ý, đừng để mệt mỏi.”

“Tôi không sao đâu.”

Đến cầu thang, Thẩm Tiểu Vi buông tay ra, hai người sóng vai xuống lầu. Đi vào phòng ăn, tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ. Lâm Chiêu Đông chỉ vào vị trí trống bên cạnh Giang Y Viện, nói: “Ngồi.”

Lâm Vô Ý ngồi cạnh mẹ, Thẩm Tiểu Vi cũng ngồi cạnh mẹ mình. Nhìn thấy vị trí vốn là chỗ ba ngồi lúc này lại trống không, Lâm Vô Ý làm bộ ăn cơm, cố gắng áp chế nỗi đau lòng. Cậu ngồi đối diện với Lâm Vu Chu. Lâm Vu Chu nhìn thấy phần tóc trên trán Lâm Vô Ý ẩm ướt, buông mắt xuống.

Mấy người hầu bắt đầu mang thức ăn lên, Lâm Vô Ý lại không hề có khẩu vị. Nói cảm ơn với người hầu phục vụ cậu, sau khi Lâm Chiêu Đông cầm đũa cậu mới cầm đũa của mình.

“Ăn cơm đi.”

Không có nhiều lễ tiết lắm. Lâm Chiêu Đông là người đầu tiên gấp đồ ăn. Lâm Vô Ý nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn rất phong phú nhưng không xa hoa, cậu gấp một miếng súp lơ đặt vào bát cho mẹ.

Giang Y Viện cười với con trai, ý bảo cậu ăn nhiều một chút. Lâm Vô Ý cầm bát cơm trắng, ăn mà không yên lòng. Lâm Chiêu Trinh thấy cậu chỉ gấp đĩa thức ăn trước mặt, lên tiếng: “Vô Ý, em ăn nhiều một chút. Cơm bên nước ngoài ăn không ngon, không bằng cơm trong nhà.”

“Vâng.” Lâm Vô Ý gấp thức ăn ở đĩa khác.

Lâm Vô Ý rất gầy, cũng vì hai ngày nay luôn đau lòng nên sắc mặt cực kỳ tái nhợt, thoát trông khá tội nghiệp. Làm cho người ta có một loại ảo giác cậu sống bên Pháp quá khổ, bất quá có phải là ảo giác hay không thì trước mắt khó mà nói.

Sau đó không ai nói gì. Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu im lặng ăn cơm, không thân thiện lắm với người chú nhỏ Lâm Vô Ý này. Cả ba đều không phải người thoải mái buông thả cảm xúc ra bên ngoài như Thẩm Tiểu Vi, Lâm Vu Chi nghiêm túc, Lâm Vu Hồng lạnh lùng, Lâm Vu Chu lãnh khốc. Ở trước mặt mấy người cháu thế này, Lâm Vô Ý chỉ có thể im lặng.

Ăn cơm xong, mọi người của Lâm gia đều đến bệnh viện, ba đứa trẻ con ở lại nhà. Tài xế của Lâm trạch chở vợ chồng Lâm Chiêu Đông và vợ chồng Lâm Chiêu Vũ; Thẩm Tiểu Vi lái xe chở ba mẹ và em gái; Lâm Vu Chi lái xe chở Lâm Vu Huệ và Lâm Vu Chu; Lâm Vô Ý và Giang Y Viện ngồi trong xe Lâm Vu Hồng.

Khi lên xe, Giang Y Viện dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Vô Ý muốn nói chuyện với Lâm Vu Hồng, bất quá thấy đối phương dường như không có ý muốn nói, cậu cũng không quấy rầy. Từ nhỏ cậu đã không thể nói rõ ràng với ba người cháu lạnh lùng này, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất trước đây đó là do cậu luôn trốn tránh đối phương. Lần đầu tiên Lâm Vô Ý bắt đầu nghiêm túc kiểm điểm lại mình.

Di động vang lên, là của Lâm Vô Ý. Lấy điện thoại trong túi quần ra, là một dãy số lạ. Tối hôm qua Lâm Vô Ý đã đổi sang dùng số điện thoại ở Hongkong của cậu, rồi nhắn tin cho vài người bạn để họ biết mình đổi số. Đây là cuộc gọi đầu tiên.

“Hello?”

“Dean, là tôi, Joseph.”

“Joseph?” Nhìn số hiện trên màn hình, Lâm Vô Ý dùng tiếng Pháp hỏi: “Cậu đổi số?”

“Đây là điện thoại trong khách sạn. Tôi đang ở Đức, có chút chuyện ở đây. Tôi thấy lời nhắn của cậu trên facebook, rất tiếc khi nghe được tin không tốt như vậy. Cậu vẫn khỏe chứ?”

“Không khỏe.” Lâm Vô Ý tựa đầu vào lưng ghế phía trước, nhỏ giọng nói: “Tôi sợ lắm, Joseph, bác sĩ nói chúng tôi phải chuẩn bị cho tốt. Tôi rất hối hận, tôi nên về sớm một chút mới đúng.”

“Ôi, Dean, đừng khóc. Biết cậu khóc tất cả mọi người đều đau lòng. Chỉ cần cậu muốn tôi đến Hongkong, tôi lập tức qua đó.”

“Không cần đâu. Phóng viên ở Hongkong rất nhiều, sẽ nhận ra cậu.”

“A, đám phóng viên đáng ghét.”

Trốn sau lưng ghế, Lâm Vô Ý nhỏ giọng nói chuyện với bạn mình, thỉnh thoảng lại sụt sịt mũi. Lâm Vu Hồng nhìn vào kính chiếu hậu trong xe nhiều lần. Anh không biết tiếng Pháp, cho nên không hiểu Lâm Vô Ý đang nói gì. Lâm Vô Ý nói tiếng Pháp còn có hương vị hơn tiếng Quảng Đông, vô cùng dễ nghe.

Gần đến bệnh viện, Lâm Vô Ý đã nói chuyện xong với Joseph. Những người đi trước đều đã đến phòng bệnh, Lâm Vô Ý đến cuối cùng được mẹ nhắc nhở nên đeo kính râm vào. Bên ngoài bệnh viện vẫn có đầy phóng viên vây quanh như cũ, Lâm Vô Ý quay người tránh ống kính, lại một lần thêm hối hận vì năm đó mình không hiểu chuyện.

Trong phòng bệnh, tình huống của Lâm Chính Huy không có chuyển biến tốt. Nhưng khi Lâm Vô Ý xuất hiện, rõ ràng tinh thần của ông trở nên khác hẳn. Lâm Vô Ý không có biểu hiện đặc biệt thân mật với ba giống như tối hôm qua. Cậu đứng sau anh cả, nghe anh cả, anh hai nói chuyện với ba. Nán lại trong bệnh viện hơn hai giờ, mọi người đều rời đi, Lâm Vô Ý ở lại. Sau khi cửa phòng bệnh đóng, cậu nằm bò trên giường bệnh, nâng tay ba đặt lên đầu mình.

“Vô Ý...”

Lúc này Lâm Chính Huy không gọi con trai, lúc này gọi một tiếng khàn khàn.

“Ba, hôm nay con bị con của Vu Chi gọi là ông chú nhỏ.”

Khóe miệng Lâm Chính Huy lộ ra nụ cười.

“Con muốn nhân lúc mấy người chỗ anh cả không có mặt sẽ thương lượng với thằng bé một chút, có thể bỏ cái từ ôngkia đi không?”

“Ồ... nháo...”

“Nhưng thực sự rất quái lạ mà.”

“Không được... hồ... nháo...”

“Vâng vâng, con nghe lời.”

Lâm Chính Huy cười hài lòng.

Cơm chiều do Giang Y Viện mang đến. Ở lại đến 9 giờ, Giang Y Viện về đại trạch của Lâm gia một mình, Lâm Vô Ý khẳng khái ở lại phòng bệnh. Đèn lớn trong phòng đã tắt, đèn ở đầu giường phát ra ánh sáng nhu hòa. Lâm Chính Huy nhắm mắt, bên tai là giọng nói nhỏ nhẹ giống như thổi miên làm tâm trí người ta bình lặng.

“... Ánh nắng chiều, làm cho đồng cỏ huân y được bao phủ bởi những tia sáng vàng chanh nhàn nhạt. Tôi đứng ở nơi đó, cảm nhận được cái mát lạnh của ngọn núi tuyết. Mấy chú chim ca hát vui vẻ bên cạnh tôi, dường như muốn bắt được tia sáng mặt trời cuối cùng... Tôi giống một con diều, bay nhẹ nhẹ, mùi hương của cỏ huân y đưa tôi đến với giấc mộng huyền ảo...”

Lâm Vô Ý dùng tiếng Pháp đọc một chương văn xuôi, một tay nắm lấy tay ba. Một người đi đến cửa phòng bệnh liền dừng lại, từ trong phòng truyền ra tiếng Pháp ngắt quãng không rõ ràng lắm. Người đó đứng nghe trong chốc lát, không gõ cửa mà trực tiếp cầm tay nắm cửa, xoay một vòng mở ra. Tiếng mở cửa rất khẽ, Lâm Vô Ý đang đắm chìm trong những dòng văn cũng không nghe thấy.

Lúc này người vào mới nhẹ nhàng gõ cửa. Lâm Vô Ý phục hồi lại trong dòng văn xuôi, ngẩng đầu. Đôi phương xuất hiện từ trong bóng tối, trên tay là một chiếc túi lớn.

“Vu Hồng?”

Lâm Vô Ý vô cùng kinh ngạc, nhìn ba đã ngủ rồi, cậu buông tay ba ra, đặt quyển sách xuống giường, đứng lên.

Lâm Vu Hồng để túi lớn ở ghế salon. Anh cao gần 190 cm từ trên cao nhìn xuống Lâm Vô Ý, nói: “Bác gái và mẹ tôi chuẩn bị chăn và mấy thứ cho cậu. Tôi về nhà đúng lúc đi ngang qua bệnh viện, mang cho cậu.”

Lâm Vô Ý cầm túi lại xem, bên trong có chăn, có khăn lông lớn, còn có một chiếc áo khoác, thậm chí có cả một hộp chocolate. Cậu không nhận được mà cười, chẳng lẽ trông cậu rất giống người thích ăn chocolate sao?

Hai mắt đen như mực của Lâm Vu Hồng nhìn chằm chằm vào sườn mặt Lâm Vô Ý, đương nhiên không hề bỏ qua nụ cười như trẻ con khi được người ta tặng chocolate của cậu. Lâm Vô Ý buông túi ra, ngẩng đầu: “Làm phiền cậu còn phải đến đây một chuyến.”

“Không có gì.”

Nhìn ông nội đang ngủ trên giường bệnh, lại đảo mắt sang quyển sách có chữ tiếng Pháp trên bìa không biết là gì, Lâm Vu Hồng nói: “Tôi về đây.”

“Được.”

Lâm Vô Ý tiễn Lâm Vu Hồng ra ngoài cửa. Đến cửa, Lâm Vô Ý nói: “Đi đường cẩn thận. Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon.”

Vẫn nhìn Lâm Vu Hồng cho đến khi anh vào khúc quặt để đến chỗ thang máy, Lâm Vô Ý mới đóng cửa lại. Sau khi sang mặt bên kia bức tường, Lâm Vu Hồng lùi lại phía sau, nhìn cửa phòng bệnh đã đóng lại, ánh mắt trầm tĩnh.

Trở lại nơi ở xa hoa của mình, Lâm Vu Hồng lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh. Ra phòng khách, ngồi xuống, anh cầm điều khiển từ xa mở TV, chuyển đến kênh tài chính và kinh tế. Hai chân gác lên bàn trà xem TV, đến khi nước khoáng trong chai còn một nửa, anh lấy di động ra.

“Shina Li, tìm một giáo viên dạy tiếng Pháp cho tôi.”

6. Chương 6

Sau khi chính thức gặp lại người thân, gần như ngày nào Lâm Vô Ý cũng trông coi ở bệnh viện. Thỉnh thoảng về nhà chính, cậu cũng chỉ ở trong phòng ba. Lâm Vô Ý vừa trở về, mấy ngày nay tinh thần của Lâm Chính Huy tốt lên rất nhiều, nhưng tình huống sau đó của ông lại càng không xong. Mặt mày Lâm Vô Ý gần như không còn chút huyết sắc, cả người gầy hằn đi, mặt cũng nhợt nhạt.

Vì Lâm Chính Huy lại hôn mê, người của Lâm gia tạm thời đều bỏ qua chuyện của công ty, tất cả đều ở trong phòng bệnh. Lâm Vô Ý đứng cạnh giường bệnh ngơ ngác nhìn nhịp tim của ba đập quá chậm, trông cậu lúc nào cũng có thể ngã xuống. Lâm Chiêu Đông đỡ lấy em trai bên cạnh, khó nén bi thương mà nói: “Vô Ý, em mệt quá rồi, trở về ngủ một giấc. Ba không muốn nhìn em như vậy.”

Lâm Vô Ý chậm rãi lắc đầu, thân thể run rẩy: “Em không, về đâu... Ba tỉnh, sẽ không thấy em...”

Lâm Chiêu Vũ nhíu chặt mi tâm, sờ trán Lâm Vô Ý, bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh. Ông ra hiệu bằng mắt cho con cả, Lâm Vu Hồng rời khỏi phòng bệnh.

“Vô Ý, em đừng như vậy. Ba thấy sẽ thương tâm.” Lâm Chiêu Trinh là người đầu tiên không kìm nổi nước mắt.

Lâm Vô Ý vẫn lắc đầu: “Em không, về đâu. Em muốn ở, với ba.”

Có bác sĩ đi vào. Lâm Vu Hồng khẽ đẩy Lâm Vu Chi, chỉ vào Lâm Vô Ý lại chỉ sang bác sĩ đang cầm kim tiêm trong tay. Lâm Vu Chi hiểu ý, đi cùng Lâm Vu Hồng. Hai người một trái một phải tiến đến giữ cánh tay Lâm Vô Ý, Lâm Vu Chi vén tay áo cậu lên. Lúc Lâm Vô Ý thấy khó hiểu mà quay đầu lại, đau đớn truyền đến, bác sĩ bình tĩnh hạ kim tiêm xuống.

“Anh họ! Các anh làm gì vậy?”

Thẩm Như Vi kêu to. Giang Y Viện mở to hai mắt nhìn, còn Lâm Vô Ý vẫn chưa kịp phản ứng là có chuyện gì liền cảm thấy chóng mặt nghiêng người sang một bên. Lâm Vu Chi ôm lấy người ngất xỉu trong ngực anh, bình tĩnh nói: “Tinh thần cậu ấy quá căng thẳng, để cậu ấy ngủ một chút.”

“Là thuốc an thần.” Lâm Vu Hồng giải thích bổ sung.

Giang Y Viện nghe vậy, đang kinh hãi liền bình tĩnh lại, khó khăn nói: “Để nó ngủ ở đây đi.”

Lâm Vu Chi ôm Lâm Vô Ý đến ghế sofa, Lâm Vu Chu đứng gần sofa thuận tay lấy chăn ở tay vịn đắp cho Lâm Vô Ý. Tình huống của Lâm Chính Huy thật không tốt, ai cũng không dám rời đi, chỉ sợ rời khỏi sẽ không được gặp mặt lần cuối. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh nhìn em trai như vậy, trong lòng càng thêm khổ sở. Thẩm Như Vi sợ hãi ôm chặt ba, sợ ông ngoại có chuyện gì, sợ cậu nhỏ, cũng xảy ra chuyện. Nửa tháng này đủ để họ hiểu rõ Lâm Vô Ý quan tâm đến ba như thế nào.

Thẩm Tiểu Vi ngồi ở tay vịn còn lại của sofa, chỉ cần quay đầu sang là có thể nhìn thấy Lâm Vô Ý đang mê man. Anh nhíu chặt mi tâm, hít sâu một hơi, trong lòng cũng thấy vô cùng nặng nề. Ở lại đến tối, Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh có Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi đi cùng đều về chỗ ở của Lâm Vu Hồng. Nhà anh ở gần bệnh viện, nếu có chuyện gì họ cũng có thể đến nhanh. Những người khác tiếp tục trông coi ở phòng bệnh. Giang Y Viện không muốn đi nhưng bị Lâm Chiêu Trinh kéo đi, cũng không phải người trẻ tuổi, không thể sau đó lại để thân thể suy sụp được.

Trong phòng bệnh, Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu ngồi ở hai tay vịn của sofa, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng ngồi trên ghế gần giường bệnh. Trong phòng chỉ có đèn bàn tỏa ánh sáng nhu hòa. Lâm Vô Ý nằm nghiêng trên ghế sofa. Tác dụng của thuốc vẫn còn chưa hết, cũng do cậu quá mệt mỏi, cho dù thuốc hết tác dụng cậu vẫn cần ngủ một khoảng thời gian nữa.

Giống như ngày cậu vừa trở về, dù Lâm Vô Ý vẫn chìm trong giấc ngủ nhưng nước mắt cậu vẫn không ngừng rơi. Bốn người nhìn thấy, vẻ mặt không hề tốt đẹp gì. Khi một giọt lệ khác lại chảy, Thẩm Tiểu Vi có động tác. Anh lấy chiếc khăn tay trong túi áo, ngồi xuống cạnh Lâm Vô Ý, nhẹ nhàng lau vệt ướt át trên mặt cậu. Nhưng không được một lát, nơi được lau lại ướt. Thẩm Tiểu Vi tiếp tục lau.

Khăn tay ướt cả một mảng, Thẩm Tiểu Vi đổi sang mặt khác. Hàng lông mi dài có động tĩnh, Thẩm Tiểu Vi dừng lại, Lâm Vu Chu, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng ngồi ở chỗ mình đều có một dịch chuyển một ít. Mi mắt ướt át chậm rãi mở ra, sau khi khó khăn thích ứng được với ánh sáng, đôi con ngươi đen ảm đạm vô thần nhìn ra phía trước. Thẩm Tiểu Vi cúi đầu: “Cậu nhỏ?”

Tròng mắt Lâm Vô Ý chuyển động.

Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng rời khỏi vị trí. Thẩm Tiểu Vi lo lắng lại gọi: “Cậu nhỏ?”

Ánh mắt Lâm Vô Ý từ từ nhìn về nơi phát ra âm thanh. Hơn mười giây sau, cậu mới gọi khẽ: “Tiểu Vi.”

Hồ, hồ chết anh rồi. Thẩm Tiểu Vi chảy mồ hôi đầy người.

“Cậu nhỏ, cảm thấy thế nào rồi? Có thấy không thoải mái không?” Thẩm Tiểu Vi lau mồ hôi trên trán cho Lâm Vô Ý, tóc ướt hết cả.

Lại từ từ lắc đầu, Lâm Vô Ý nhìn về phía giường bệnh, đồng thời cũng nhìn thấy Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng. Lâm Vu Chi lùi sang bên cạnh, người nằm trên giường bệnh đều hiện toàn bộ vào mắt Lâm Vô Ý. Nước mắt lại rơi. Thẩm Tiểu Vi lại lau thêm một lần.

Nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi, có lẽ ngay cả hơi thở cũng mang vẻ đau lòng. Lâm Vô Ý mở mắt, tay phải chống xuống sofa muốn đứng dậy. Lâm Vu Chu vươn hai tay ra đỡ vai cậu. Ngồi dậy được rồi, Lâm Vô Ý lên tiếng hỏi: “Mấy giờ rồi?” Giọng nói khàn đặc. Một chén nước xuất hiện trước mặt cậu, cậu ngẩng đầu.

Lại nhìn chén nước kia, Lâm Vô Ý nhận lấy từ tay Lâm Vu Chi, cúi đầu nói: “Cám ơn.”

Sau khi cậu uống xong, Lâm Vu Chi mang chén đi. Tiếp đó là một chiếc khăn mặt ướt được đưa đến, Lâm Vô Ý nói tiếng cảm ơn, cầm khăn lau mặt. Nhưng khi lau mặt xong cậu lại phủ khăn lên mặt, thân thể cứng ngắc.

“Ông nội không muốn nhìn cậu thương tâm như vậy.” Lâm Vu Hồng vẫn lạnh nhạt nói một câu. Lâm Vô Ý sứt sứt mũi, che mặt.

“Cậu nhỏ.” Thẩm Tiểu Vi ẩn bả vai Lâm Vô Ý. “Cho dù có làm sao, bọn cháu đều ở cạnh cậu.”

Lại sứt sứt mũi, Lâm Vô Ý bỏ khăn ra khỏi mặt, Lâm Vu Hồng lấy khăn, mang vào phòng tắm. Hít một hơi sâu để áp chế bi thương, Lâm Vô Ý xốc chân trên người ra. Thẩm Tiểu Vi mang giày cậu đến trước ghế sofa, Lâm Vô Ý vẫn nói cảm ơn, xỏ giày. Hai tay chống sang hai bên để đỡ lấy thân thể, cậu đứng dậy, Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chi cùng vươn tay đỡ cậu. Không cự tuyệt ý tốt của hai người, Lâm Vô Ý dịch chuyển đến gần giường bệnh, ngồi xuống ghế.

Đến cả Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh cũng không bi thương đến vậy. Trong mắt bốn người là sự khó hiểu sâu sắc, có cả chút ít tình tự phức tạp. Lâm Vô Ý nhìn ba đang khó thở nằm trên giường bệnh, hai tay cậu ôm bàn tay ba đặt lên má mình. Cậu biết ba không thích cậu khóc, biết ba sẽ buồn lòng khi cậu không nghe lời, biết ba hy vọng cậu có thể luôn vui vẻ vô ưu vô lo, cậu biết cả. Nhưng chính vì biết, nên cậu mới càng không thể kìm nén bi thương.

Trước mắt lại mơ hồ, trong nháy mắt, hai dòng nước ấm áp chảy xuống gò má Lâm Vô Ý. Một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt cậu, cậu nhận lấy, đặt dưới mi mắt mình, vẫn nắm chặt bàn tay vô cùng lạnh lẽo của ba. Cái lạnh lẽo đó, khiến cậu sợ hãi.

Không nhìn xem là ai đưa khăn cho, trái táo nơi cổ Lâm Vô Ý động đậy, cậu chậm rãi lên tiếng: “Các cậu...nhất định là rất ngạc nhiên?” Không nói rõ ràng, nhưng bốn người bên cạnh cậu đều nghe rõ.

“Phải.” Bốn giọng nói.

Sứt sứt mũi, Lâm Vô Ý chăm chú nhìn ba. Sau khi trầm mặc một lát, cậu tiếp tục lên tiếng: “Kỳ thực...Hàng năm, tôi đều về Hongkong...”

Nháy mắt, bốn người chấn động.

“Tôi vẫn luôn, cố tránh, thân cận quá mức, với người trong nhà... Anh chị cũng vậy, các cậu cũng vậy...”

“Tại sao?”

Bốn giọng nói chất vấn.

Lâm Vô Ý không giải thích, trước mắt càng mơ hồ hơn, cậu nghen ngào nói: “Tôi biết, lúc nào Vu Chi kết hôn... biết năm ngoài Vu Hồng làm cha... biết, Vu Huệ chia tay bạn trai... biết, Vu Chu là nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng... biết tháng 6 năm ngoài Tiểu Vi về nước... Trong nhà, rất nhiều rất nhiều chuyện, tôi đều, biết...”

“Tại sao?” Vẫn là bốn giọng nói kìm nén để hỏi.

“Là ba... nói cho tôi biết...”

Trong mắt bốn người là vẻ kinh ngạc, cũng có suy đoán chính xác.

“Chuyện ở nước Mỹ, là cậu và ông nội diễn trò?” Lâm Vu Chi hỏi chuyện mà ba người kia cũng muốn biết.

“Là tôi, tự tôi, không hiểu chuyện... Trước đó, ba không biết...” Trong tiếng khóc của Lâm Vô Ý tràn đầy hối hận. “Tôi muốn, rời khỏi Hongkong, hoàn toàn cắt đứt, quan hệ với các cậu...”

“Cậu chán ghét bọn cháu đến vậy?” Thảm Tiểu Vi rõ ràng là không vui. Sắc mặt của ba người kia tuyệt đối cũng không tốt hơn chút nào.

“Tôi chỉ muốn, làm con trai của ba, không muốn làm, con trai Lâm Chính Huy...”

Làm con trai của ba thì chỉ cần thỏa thích hưởng thụ tình thương của ba, chỉ cần tùy hứng với ba là được rồi. Nhưng làm con trai Lâm Chính Huy, sẽ phải đối mặt với những chuyện phức tạp của nhà giàu, đối mặt với những mâu thuẫn không thể tránh khỏi với các anh chị cùng cha khác mẹ. Cả bốn người đều có chút giật mình trong thoáng chốc, nhưng tất cả đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, ngay lập tức đã có thể nghĩ tới nguyên do trong đó.

“Tôi hối hận...” Lâm Vô Ý nhận lỗi với ba. “Tôi không nên, tùy hứng như vậy... Vì muốn tránh khỏi những phiền toái... tôi đã lãng phí rất nhiều thời gian có thể chăm sóc cho ba... Tôi hối hận, hối hận lắm... Tôi nghĩ, tôi vẫn còn rất nhiều thời gian để, hiểu thuận với ba, để chăm sóc ba... Tôi hối hận...”

Lâm Vô Ý không thể nói ra lời nữa, không đến nỗi không kiềm chế được. Lâm Vu Chi cố gắng ẩn nhẫn vai chỉ còn lại xương của cậu: “Ông nội không trách cậu. Nếu ông trách cậu, sẽ không đồng ý để cậu rời khỏi Hongkong.”

“Hu...”

Lâm Vu Chu đi ra ngoài. Đến sân thượng phía cuối hành lang, anh lấy một gói thuốc lá trong túi ra, rút một điếu. Có người đi đến cạnh anh: “Cho anh một điếu.”

Lâm Vu Chu đưa điếu thuốc trên tay mình cho đối phương, rồi rút một điếu khác. Lấy bật lửa, châm lửa cho cả hai. Lâm Vu Chu hít mạnh vài hơi, rồi mới thở ra một làn khói thật dài. Lâm Vu Hồng cũng giống vậy, hút thật mạnh mấy hơi rồi mới thở ra. Mấy ngày nay họ đều rất áp lực, nỗi bi thương của người kia khiến cho những tình cảm không hề dư thừa của họ phải huy động toàn bộ, khiến cho họ cũng phải đắm chìm trong một loại bi thương không thể tránh khỏi, trong ngực bây giờ chỉ có rầu rĩ.

Hai người không ai nói gì, chỉ là nhả khói ra bầu trời đêm. Nhả khói được một nửa, Lâm Vu Chu lên tiếng: “Quan hệ hơi xa cách với người thân, cũng không hẳn không phải là chuyện tốt. Ít nhất, vào những lúc thế này, sẽ không khó khăn quá.”

Lâm Vu Hồng không tiếp lời, Lâm Vu Chu nói tiếp: “Em nghĩ, chắc hẳn cậu ta cũng đã chuẩn bị rất tốt. Dù sao, ông nội cũng lớn hơn cậu ấy 60 tuổi, cậu ấy nên sớm nghĩ đến ngày này.”

Lâm Vu Hồng mở miệng: “Hiển nhiên là không có.”

Lâm Vu Chu thở hắt ra, đúng vậy, hiển nhiên là không có.

Rất nhanh, Lâm Vu Chu đã hút xong thuốc, sau khi đi di tàn thuốc thì lấy thêm một điếu, châm lửa. Qua một lúc, Lâm Vu Chu lại nói một câu: “Em không rõ rốt cuộc đầu cậu ta dùng cái gì để cấu tạo, tại sao lại khiến một chuyện đơn giản trở nên phức tạp như vậy? Chẳng lẽ người học văn đều là thế...” Lâm Vu Chu không biết phải dùng từ gì để hình dung.

“Tùy hứng.” Trong lời nói lạnh băng của Lâm Vu Hồng có vẻ không vui rõ ràng.

Lâm Vu Chu nghĩ đến chuyện gì đó, nói: “Hình như cậu ấy thuộc chòm sao song ngư.”

Lâm Vu Hồng liếc đôi mắt lạnh lùng qua, thế thì sao? Thuộc chòm sao song ngư thì có thể tùy hứng sao? Người kia coi họ là thứ gì? Ôn dịch tránh còn không kịp?

Lâm Vu Chu cũng không giải thích rõ ràng được, chỉ nói: “Em từng tiếp xúc với không ít nghệ sĩ thuộc chòm sao song ngư, có khá nhiều chỗ giống cậu ấy. Cậu ấy là điển hình cho đàn ông thuộc chòm sao song ngư.”

Lâm Vu Hồng còn đang muốn nói tiếp, cửa phòng bệnh mở, một người vội vàng kêu to: “Anh họ! Ông ngoại tỉnh rồi!” Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu dừng lại, lập tức dập thuốc lá rồi bước đi.

Lâm Chính Huy đột nhiên tỉnh lại, nhưng việc ông tỉnh lại khiến trái tim người khác trùng xuống. Trong tiếng khóc của Lâm Vô Ý mang theo nỗi sợ hãi và bất an. Sau khi Lâm Vu Chu và Lâm Vu Hồng đi vào, Lâm Chính Huy cố gắng nâng tay phải lên, muốn lấy ống thở trên mũi xuống.

“Ba!”

Lâm Vô Ý cầm tay ba, Lâm Vu Chi đứng phía sau cậu ôm ngang thắt lưng kéo cậu ra. Lâm Vu Hồng gỡ ống thở xuống cho ông nội, Thẩm Tiểu Vi đã gọi bác sĩ trực ban, hơn nữa còn gọi điện thoại cho mẹ. Bộ dáng Lâm Chính Huy lúc này rất giống như hồi quang phản chiếu.

“Ba! Ba!” Lâm Vô Ý muốn gỡ tay Lâm Vu Chi ra, lại thấy ba lắc đầu với cậu, rồi mới nhìn về phía ba cháu nội và cháu ngoại. Lâm Chính Huy run rẩy vươn ngón tay khô gầy của mình, chỉ vào Lâm Vu Chi.

“Ông nội có lời muốn nói.”

Nói với Lâm Vô Ý một câu, Lâm Vu Chi buông cậu ra, đi đến cạnh giường bệnh. Bác sĩ trực ban nhìn tình huống của Lâm Chính Huy, lắc đầu, nói nhỏ một câu: “Nghe xem Lâm lão tiên sinh muốn dặn dò chuyện gì đi.”

Lâm Vô Ý lập tức như bước vào mộng. Lâm Vu Hồng cố gắng ôm lấy bờ vai cậu, đưa cậu để giường bệnh. Tại Lâm Vô Ý toàn những tiếng ong ong, thân thể run rẩy. Lâm Chính Huy nắm lấy bàn tay Lâm Vu Chi vươn ra, hai mắt từ từ chuyển sang người Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Hồng lập tức dùng bàn tay còn lại của mình cầm tay ông nội. Lâm Chính Huy lại nhìn sang Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi, hai người cũng không dám chần chừ, đều cầm tay ông nội/ ông ngoại.

Cuối cùng, Lâm Chính Huy nhìn cậu con trai đang khóc, cố gắng hé miệng, giọng nói suy yếu mà khàn khàn: “Các con... đều là, những đứa trẻ ngoan...”

“Ông nội/ Ông ngoại...”

“Hu... Ba... Ba...”

Bàn tay Lâm Vu Hồng đang ôm Lâm Vô Ý tăng thêm sức.

“Các con phải... chăm sóc tốt, cho ba mẹ, các con...”

“Ông nội/ Ông ngoại, chúng con sẽ làm vậy.”

Thẩm Tiểu Vi rơi lệ, khóe mắt Lâm Vu Chu có ánh nước, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đều cố nén bi thương.

“Ba... Ba... Ba...”

“Lâm Thị... sẽ, giao cho, các con...” Sau cùng, tầm mắt Lâm Chính Huy trở lại trên người con trai, ông cố gắng nắm chặt tay bốn người cháu, cả bốn người đều nắm chặt lại. Lâm Chính Huy nói ra chuyện mà ông lo lắng nhất: “Chăm sóc tốt... cho Vô Ý...”

“Ông nội/ Ông ngoại, ông yên tâm, chúng con sẽ làm vậy.”

Ngay cả Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng cũng có ánh lệ nơi khóe mắt.

“Ba... Ba đừng đi, đừng đi mà... Con nghe lời, sau này chuyện gì con cũng nghe ba... Ba... Ba đừng đi... Đừng đi...” Lâm Vô Ý ôm người ba, cầu xin.

“Tiểu... tình nghịch...” Lâm Chính Huy gọi con trai bằng cách xưng hô trước đây chưa từng gọi trước mặt người nhà, ông rút tay khỏi bốn người cháu, bất ổn mà đặt lên đầu con trai nhỏ. “Ba... không ở cùng... con được...”

“Không! Không... Ba, đừng bỏ con lại... Con không muốn ba đi, không muốn ba đi...”

“Tiểu... tình nghịch...”

Cửa phòng bệnh bị người ta đẩy mạnh ra, những người khác của Lâm gia đều nhanh chóng đến đây.

“Ba!”

“Chính Huy!”

“Ông nội/ Ông ngoại!”

Một vài người chạy nhanh đến bên giường. Lâm Chính Huy lần lượt nhìn từng người thân của mình. Khi thấy một người phụ nữ trẻ hơn ông rất nhiều, trong mắt ông là niềm vui sướng khi thấy đối phương.

“Chính Huy... Chính Huy...!”

Giang Y Viện cầm tay ông, cũng khóc thương tâm giống con trai. Lâm Chính Huy nở nụ cười không còn chút tiếc nuối, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

7. Chương 7

‘Tít_____’

Âm thanh chói tai xâm nhập vào tai mỗi người. Giang Y Viện ngơ ngẩn, Lâm Vô Ý ngơ ngẩn, tất cả mọi người trong Lâm gia đều ngơ ngẩn. Một giây đồng hồ im lặng như tờ, sau đó là những tiếng khóc không thể nén được.

“Ba_____!”

“Ông nội/ Ông ngoại_____!”

“A_____!”

Lâm Vô Ý ôm chặt ba lắc đầu khóc to: “Ba_____! Ba_____!” Cậu quay sang Lâm Chiêu Đông gào to: “Gọi bác sĩ! Bác sĩ! Mau gọi bác sĩ đi!” Rồi cậu lại quay về phía người không còn hơi thở: “Ba! Ba cố chịu đựng! Bác sĩ sẽ tới ngay, sẽ tới ngay!”

“Vô Ý, Vô Ý, em đừng như vậy, đừng như vậy!”

Lâm Chiêu Trinh khóc lóc kéo tay em trai lại, nhưng bị đối phương gạt ra.

“Gọi bác sĩ! Mau gọi bác sĩ đi! Bác sĩ_____ Bác sĩ_____!”

Lâm Vô Ý che chở cho ba, không phép bất cứ ai tới gần, cũng không cho phép bất kỳ ai chạm vào mình. Một người đứng từ phía sau vươn hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, Lâm Vô Ý lập tức giãy ra tránh thoát.

“Buông ra! Buông ra! Ba_____! Ba_____! Bác sĩ! Bác sĩ đang ở đâu_____”

Cậu kêu khóc đến khàn cả giọng, càng khiến người khác không thể nén được đau buồn.

Lâm Vu Chi xoay người Lâm Vô Ý lại, cố gắng giữ đầu cậu trong ngực mình, một tay khóa chặt thắt lưng cậu, khàn khàn nói: “Ông nội, đi rồi!”

Lâm Vô Ý giãy dụa: “Không phải! Không phải!”

Nắm lấy cằm Lâm Vô Ý nâng đầu cậu lên, Lâm Vu Chi “đi hạ phạm thượng” mà quát: “Cậu muốn ông nội đi mà không an lòng sao?” Tiếng quát của anh làm Lâm Vô Ý không giãy dụa nữa, dường như là bị dọa

sợ, hai mắt Lâm Vô Ý đầm lệ, ngơ ngác nhìn Lâm Vu Chi. Lâm Vu Chi buông cầm cậu ra, giọng nói càng trầm hơn: “Ông nội, đi rồi. Ông đi rất yên bình, rất an tường, không có tiếc nuối. Đừng để ông nội đi mà không an lòng!”

Lâm Vô Ý run rẩy đôi môi, càng lúc càng rõ ràng, giọng nói Lâm Vu Chi lại chậm rãi hơn: “Ông nội không trách cậu, không có bất kỳ ai trách cậu. Năm nay ông nội đã 90 tuổi, ông không thể vĩnh viễn ở cạnh cậu. Khi còn sống ông nội không yên lòng nhất chính là cậu, đừng để ông đi rồi còn phải quan tâm đến cậu.”

Lâm Vô Ý chỉ có thể mơ hồ mà nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lâm Vu Chi. Thân thể cậu ngay cả hơi thở cũng tràn đầy bi thương. Qua thật lâu sau, hai tay cậu nắm thật chặt phần áo trước ngực Lâm Vu Chi, nức nở nghẹn ngào. Đường như lúc này mới tiếp nhận được tin dữ ba đã rời khỏi cậu. Lâm Vu Chi buông lỏng cánh tay phải đang khóa chặt thắt lưng Lâm Vô Ý, tay trái giữ lấy đầu cậu đặt vào ngực mình, để cậu khóc thỏa thích. Mà chính bản thân anh cũng vì người thân qua đời mà đôi mắt rưng rưng.

“Aa_____ Ba_____ ô_____”

Lâm Chính Huy, ông lão năm nay 90 tuổi, ông lão đã khai sáng một Lâm Thị huy hoàng, đã an tường rời khỏi thế giới này. Cho dù sự lo lắng trong lòng ông luôn là cậu con út mãi mãi không bao giờ lớn, cũng không hy vọng mình lớn lên, nhưng ông tin tưởng, các con và các cháu của ông sẽ giúp ông chăm sóc thật tốt cho cậu con trai này, sẽ tiếp tục cho cậu con trai này một cuộc sống tự do tùy hứng.

...

Đêm đó Lâm Chính Huy tạ thế lúc 11 giờ 23 phút, đến 12 giờ Lâm gia báo tang với bên ngoài. Suốt đêm truyền thông đều công bố tin tức Lâm Chính Huy từ trần. Đối với Hongkong, đối với toàn bộ châu Á, tin tức này tuyệt đối có ảnh hưởng lớn. Lễ tang của Lâm Chính Huy cử hành vào ngày thứ ba, trước mắt di thể của ông được chuyển đến nhà tang lễ. Cánh cửa nhà chính của Lâm gia luôn rộng mở, từng chiếc từng chiếc ô tô một đi vào, đều là những nhân vật quan trọng trong giới kinh doanh của Hongkong và bạn bè của Lâm gia. Ủy ba lo liệu việc tang ma chuẩn bị hậu sự cho Lâm Chính Huy dựa theo yêu cầu của Lâm gia.

Ba cháu nội và một cháu ngoại của Lâm gia đều ở dưới lầu đón khách. Trước khi chính thức đưa tang Lâm Chính Huy, trong nhà sẽ có một nghi thức cáo biệt nhỏ. Giang Y Viện và Lâm Vô Ý đều không lộ diện, Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi đều ở trên lầu với họ.

Hai ngày này, có rất nhiều chuyện Lâm gia phải làm, bắt quá không ai yêu cầu Lâm Vô Ý góp sức. Ôm chặt mẹ, Lâm Vô Ý ngồi trong phòng ba, trong lòng cậu là khung ảnh chụp và những đồ đạc của ba. Có người gõ cửa, rồi mới mở cửa bước vào. Lâm Vô Ý và Giang Y Viện đều lau mặt rồi ngẩng đầu, là Lâm Vu Hồng.

“Vô Ý, có bạn cậu đến.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu Hồng gọi Lâm Vô Ý. Không có thời gian để kinh ngạc với tiếng gọi “Vô Ý” này, cũng không có ý thức làm chú nhỏ của đối phương, Lâm Vô Ý giao khung ảnh cho mẹ, đứng dậy ra ngoài.

Lâm Vu Hồng đóng cửa phòng lại, nói: “Năm người, ba nam hai nữ.”

“Ừm.”

Cúi đầu nhỏ giọng đáp lại, Lâm Vô Ý vẫn không thể khống chế nước mắt của mình. Lâm Vu Hồng cầm cánh tay cậu đưa xuống lầu, miễn cho đôi mắt đầm lệ làm cậu ngã. Tới phòng khách nhỏ ở lầu một, nhìn năm người đang đứng đó chờ mình, nước mắt Lâm Vô Ý lại rơi xuống. Một người tháo kính râm xuống, trong đôi mắt màu lam là sự đau lòng, trên khuôn mặt đẹp trai là vẻ mệt mỏi vì vừa xuống máy bay, dưới cằm còn có một mảng màu xanh. Người đó mở rộng hai tay với Lâm Vô Ý: “Dean.”

Lâm Vô Ý đến trước mặt người đó, ôm chầm, tiếng khóc phát ra.

“Ôi, Dean, chúng tôi đều lo lắng cho cậu, không ngờ vừa xuống máy bay đã nghe được tin dữ này.” Người đàn ông cao hơn Lâm Vô Ý rất nhiều cúi đầu hôn lên trán người đang khóc trong ***g ngực anh, nói bằng tiếng Pháp. Ánh mắt Lâm Vu Hồng lạnh hân đi.

“Ba tôi, đi rồi.”

Nước mắt Lâm Vô Ý làm ướt áo đen trên người đối phương.

Người đàn ông đó cố gắng ôm chặt Lâm Vô Ý, rồi mới buông cậu ra, một người đàn ông tóc nâu mắt nâu cũng tuân mỹ không kém ôm lấy Lâm Vô Ý, hôn hai cái lên trán cậu. Lâm Vô Ý không hề cự tuyệt.

“Dean, xin nén bi thương, ba cậu thấy cậu thương tâm như vậy sẽ lo lắng lắm.”

“Tôi không nghĩ là, lại nhanh, nhanh như vậy...”

Lâm Vu Hồng đứng ở cửa nhìn Lâm Vô Ý lần lượt ôm ba nam hai nữ kia, khóc ra nỗi bi thương trong lòng họ. Cho đến khi Lâm Vô Ý được người đàn ông thứ nhất hôn cậu đỡ ngồi xuống, anh mới rời đi.

Qua một lát, một người bưng một chiếc khay đi vào phòng khách nhỏ. Người được Lâm Vô Ý ôm ngẩng đầu. Đối phương đặt chiếc khay xuống bàn trà trước mặt anh, đặt từng ly café một đến trước mặt từng người, đến Lâm Vô Ý thì là một ly trà xanh.

“Đây là Tiểu Vi, con trai của chị tôi.” Lâm Vô Ý dùng tiếng Anh giới thiệu với mấy người bạn, cũng là tôn trọng cháu trai ngoại. Cậu biết mấy người trong nhà không biết tiếng Pháp.

Người này vươn tay với Thẩm Tiểu Vi: “Chúng tôi là bạn của Dean. Xin nén bi thương.”

Thẩm Tiểu Vi cũng bắt tay anh, nói tiếng Anh: “Làm phiền các anh phải tới đây. Người trong nhà tương đối nhiều, xin cứ tự nhiên.”

“Không cần để ý đến chúng tôi.”

Nhìn người đàn ông này và hai người đàn ông còn lại vài lần, Thẩm Tiểu Vi rời đi, cũng rất cẩn thận mà đóng cửa phòng khách nhỏ lại.

Đến nhà bếp, đặt chiếc khay xuống, Thẩm Tiểu Vi rót cho mình một chén café. Có người vào nhà bếp, rõ ràng cũng muốn uống café. Anh ngồi đối diện với Thẩm Tiểu Vi, tựa vào lưng ghế, mặt không để lộ biểu cảm, nói: “Không ngờ rằng bạn cậu ấy lại đặc biệt đến đây.”

Trong mắt Thẩm Tiểu Vi hiện ra chút ánh sáng, lắc lắc chén café đen trong tay, nói: “Cũng khó nói lắm, không phải bạn.”

Lâm Vu Chu nhìn sang.

Thẩm Tiểu Vi uống một ngụm café: “Lúc em đi vào thì thấy có người ôm cậu nhỏ, trông rất thân mật. Khi em đi hẳn vào người đó cũng không buông tay, cậu nhỏ cũng không tỏ vẻ không được tự nhiên, dường như đã rất quen đối phương làm vậy.”

Lâm Vu Chu nhún mày: “Cậu ấy có giới thiệu thân phận đối phương không?”

Thẩm Tiểu Vi lắc đầu: “Không có, chỉ nói với họ em là ai, năm người kia cậu nhỏ không giới thiệu một ai cả.”

Lâm Vu Chu buông chén café xuống: “Anh đi xem sao.”

“Em mang café đến đó rồi.”

“Anh mang điểm tâm đến.”

Lấy đĩa dưa và mấy thứ khác trong nhà bếp, Lâm Vu Chu đặt vào khay rồi ra ngoài. Thẩm Tiểu Vi lại rót thêm café cho mình, vừa uống vừa suy nghĩ sâu xa. Đến phòng khách nhỏ, lịch sự gõ cửa, Lâm Vu Chu mở cửa vào, ánh mắt liền tối lại vài phần. Hai người đàn ông cao lớn một trái một phải đang ôm Lâm Vô Ý liên đứng dậy. Lâm Vu Chu đi vào, đặt điểm tâm xuống, ngay lập tức trong mắt anh là vẻ kinh ngạc. Lâm Vô Ý không giới thiệu, người đàn ông ở bên trái cậu vươn tay với Lâm Vu Chu: “John Lin, lâu rồi không gặp.”

“Joseph Deville?”

“Lâm, lâu rồi không gặp.”

Chàng trai bên phải Lâm Vô Ý vươn tay.

“Đã lâu không gặp, Zoe Sanchez.”

Lâm Vu Chu nhìn Lâm Vô Ý một cái, hỏi: “Các anh là bạn của Vô Ý?” Đây là lần đầu tiên Lâm Vu Chu xưng hô với Lâm Vô Ý. Cũng giống lúc trước, Lâm Vô Ý không tỏ vẻ bất mãn khi Lâm Vu Chu “không kính trọng” mình. Thấy hai bên quen biết nhau, cậu cũng không lên tiếng.

Lâm Vu Chu thuận lý thành chương được giữ lại. Joseph Deville và Zoe Sanchez ngồi xuống, Joseph lại một lần nữa ôm bả vai Lâm Vô Ý, nói: “Lần này chúng tôi lấy thân phận cá nhân đến thăm Dean. Chúng tôi là bạn tốt của Dean ở Pháp.”

Ba người khác không tự giới thiệu mình với Lâm Vu Chu cũng gật đầu chào hỏi, trong đó có một cô gái có lỗ xỏ ở cả mũi, môi và lông mày. Bởi vì là đến thăm bạn có ba qua đời, cho nên cô không đeo khuyên nào cả. Lâm Vu Chu thật sự không thể liên hệ nổi những người ở đây có thể ở cùng với Lâm Vô Ý. Lâm Vô Ý ngừng khóc nhưng thần sắc vẫn ưu thương, còn Joseph và Zoe cũng không giải thích sao họ trở thành bạn Lâm Vô Ý.

Zoe nhìn Joseph một cái, đưa tay ôm đầu Lâm Vô Ý thật thân mật, hôn hơi mạnh lên đỉnh đầu cậu, nói tiếng Pháp: “Chúng tôi về khách sạn trước, sau khi lễ tang chấm dứt chúng tôi mới đi.”

Lâm Vô Ý ngẩng đầu: “Không cần đâu, phóng viên ở Hongkong nhiều lắm.”

Zoe đeo kính râm, lại đeo khẩu trang lấy ra từ trong túi, rồi mới lấy chiếc mũ giống như làm ảo thuật đội lên đầu: “Thế này sẽ không ai nhận ra.”

“Zoe...” Hiển nhiên Lâm Vô Ý rất cảm động, ôm lấy đối phương. “Thật ra tôi rất vui khi các cậu có thể tới đây, thật đó.”

“Tôi biết. Cho nên chúng tôi mới đến. Dean, đừng đau buồn quá. Linh hồn bác trai sẽ ngủ yên nơi thiên đường.”

“Ừm...”

Lâm Vu Chu biết tiếng Pháp, đương nhiên là hiểu rõ hai người nói gì, anh ung dung thản nhiên đứng ở đó. Zoe ôm Lâm Vô Ý, buông cậu ra rồi đứng lên. Joseph cũng đứng dậy, đeo kính râm, khẩu trang và đội mũ. Cùng ôm Lâm Vô Ý để an ủi, Zoe và Joseph lại đứng bắt tay Lâm Vu Chu nói lời từ biệt.

“Dean, đừng khóc. Chúng tôi sẽ đau lòng lắm.” Cô gái có nhiều lỗ xỏ trên mặt hôn khéo miệng Lâm Vô Ý.

“Tôi sẽ cố gắng.” Trong sự an ủi của bạn bè, ngược lại Lâm Vô Ý càng muốn khóc. Không tiễn các bạn ra ngoài, Lâm Vô Ý ra khỏi phòng khách nhỏ nhìn họ rời đi, trong nhà có người qua đời rất kiêng việc tiễn khách ra tận cửa. Có xe chờ ở trước cửa Lâm gia đưa mấy người Joseph đến khách sạn. Nhìn xe của họ đi rồi, Lâm Vô Ý hít sâu một hơi, chuẩn bị lên lầu.

“Vô Ý.” Lâm Vu Chu giữ chặt cổ tay Lâm Vô Ý. “Không giải thích sao?”

“Giải thích cái gì?” Lâm Vô Ý hỏi lại, giọng mũi rất nặng, trong đôi mắt sưng đỏ là sự mờ mịt, giống như thật sự không biết phải giải thích cái gì. Quả nhiên, cậu nói: “Không phải cậu quen Joseph và Zoe sao?”

Có người chú ý đến bên này, Lâm Vu Chu kéo người “vô tội” vào phòng khách nhỏ, đóng cửa.

“Tại sao Deville và Sanchez lại là bạn cậu?” Lâm Vu Chu nhíu mi, cũng không biết mình đang để ý chuyện gì.

Về mờ mịt trong mắt Lâm Vô Ý càng sâu, cậu đang vô cùng bi thương nên có hơi không theo kịp suy nghĩ của “cháu”. Quả nhiên, cậu hỏi: “Tại sao Joseph và Zoe lại không thể là bạn tôi?”

Lâm Vu Chu xoa trán, hít một hơi sâu, anh nhìn Lâm Vô Ý: “Được rồi, tôi hỏi cái khác. Cậu có biết thân phận của Deville và Sanchez không?”

Lâm Vô Ý gật đầu: “Họ là bạn tôi.” Là bạn bè, đương nhiên là biết thân phận của họ rồi, rồi cậu mới lo lắng nói: “Phóng viên của Hongkong nhiều như vậy, có thể có người nhận ra họ không? Tôi không muốn họ gặp phiền toái. Vu Chu, cậu có cách nào để áp chế tin tức sau khi họ bị nhận ra không?”

“Không phải là vấn đề này có được không?” Hai tay Lâm Vu Chu giữ chặt lấy người đến giờ vẫn chưa hiểu rõ tình huống. Những người thuộc chòm sao song ngư đều khiến người ta phát điên thế này sao? Hay là vì người này học văn nên mới thế?

“Vu Chu, cậu làm tôi mơ hồ rồi. Trong lòng tôi giờ loạn lắm, tôi không biết cậu muốn hỏi tôi chuyện gì.” Lâm Vô Ý đặt cái đầu mệt mỏi của mình vào hôm vai Lâm Vu Chu, thân thể đối phương hơi chấn động.

“Lúc Joseph ở Mỹ thì là hàng xóm của tôi. Sau đó Joseph theo ba dượng đến Pháp, chúng tôi vẫn giữ liên lạc. Sau này tôi cũng sang Pháp liên quen biết cho tới giờ. Mấy người Zoe đều là Joseph giới thiệu cho tôi biết. Qua thời gian dài, mọi người đều là bạn của nhau.”

Lâm Vô Ý nói rất đơn giản, Lâm Vu Chu nghe xong liền nhú mày.

“Cậu sang Pháp là vì anh ta?”

Lâm Vô Ý càng mờ mịt hơn, trả lời không chút nghĩ ngợi: “Tôi muốn học tiếng Pháp.”

“Tại sao muốn học tiếng Pháp?” Lâm Vu Chu hỏi tới cùng.

Nào biết, đột nhiên đôi mắt Lâm Vô Ý đỏ bừng, nước mắt nhanh chóng chảy ra. Lâm Vu Chu vội vàng lau nước mắt cho cậu: “Thực xin lỗi, tôi không nên can thiệp vào chuyện riêng của cậu, xin lỗi.”

Lâm Vô Ý hồi tưởng lại, thương tâm nói: “Khi còn bé, tôi nghe người ta nói, tiếng Pháp là ngôn ngữ đẹp nhất trên thế giới...” Lâm Vu Chu không nói gì.

“Tôi không hiểu, đó là cái đẹp như thế nào...”

“Có một lần, tôi ngâm nga một bài hát tiếng Pháp, truyền đến thư phòng của ba. Ba nghe xong, thì ngủ mất...”

Ngón tay Lâm Vu Chu lau nước mắt cho Lâm Vô Ý: “Cậu học tiếng Pháp, là vì ông nội?”

Lâm Vô Ý gạt đầu, lệ rơi lã chã: “Ba nói, ba già rồi... nói người già sẽ ngủ càng ngày càng ít... Ba thường dậy lúc bốn, năm giờ sáng, tỉnh rồi sẽ không ngủ được nữa... Còn lần đó, ba dựa vào lưng ghế ngủ rất say, tôi liền quyết tâm đi học tiếng Pháp. Tôi không biết tiếng Pháp có phải ngôn ngữ đẹp nhất hay không, tôi chỉ biết, tiếng Pháp có thể giúp ba ngủ ngon...”

Lâm Vu Chu chậm rãi ôm Lâm Vô Ý vào lòng: “Thực xin lỗi...” Đã gọi lên chuyện thương tâm của cậu.

Lâm Vô Ý vùi đầu vào ngực cháu mình, hỏi: “Vu Chu... Có phải ba, thực sự đi rồi? Không thể, về được nữa?”

“Ông sẽ luôn ở trên trời nhìn cậu, bảo vệ cậu.”

“Tôi muốn ba... Tôi muốn ba lại gọi tôi làTiểu tinh nghịch, hoặc làĐứa bất hiếu này...”

“...”

Người kia đi rồi, người quan trọng nhất trong lòng Lâm Vô Ý rốt cuộc không thể về được. Lâm Vu Chu cảm thấy khó khăn, thế nhưng lúc này có an ủi nhiều hơn nữa cũng không được gì. Anh chỉ biết nhanh chóng ôm chặtchú nhónày, lặng lẽ an ủi cậu.

Phát tiết nổi lòng một lát trong ngực Lâm Vu Chu, Lâm Vô Ý được Lâm Vu Chu đưa lên lầu. Đóng cửa phòng ông nội lại, Lâm Vu Chu đứng tựa vào cửa thở ra một hơi. Cái nặng trĩu trong lòng không chỉ bởi người thân qua đời, càng nhiều hơn, dường như là vì nỗi bi thương của người kia.

8. Chương 8

Một đêm trước người của Lâm gia gần như không ngủ, đêm nay mấy người lớn tuổi vô cùng bi thương nên dùng cơm chiều xong đều lên lầu, chỉ để lại mấy người trẻ tuổi và các trợ thủ tiếp tục xử lý chuyện tang lễ.

Vẫn là trong phòng nghỉ trên lầu hai, vẫn là bốn người đều cầm ly rượu đỏ trên tay. Cho dù có mệt gần chết cũng không ai có ý định rời đi trước. Mấy người mệt mỗi, càng nhiều hơn là vì tâm tình nặng nề.

“Anh họ Vu Chu, hôm nay anh và cậu nhỏ nói chuyện trong phòng khách lâu như vậy, nói cái gì thế? Mấy người kia có lai lịch gì?” Thẩm Tiểu Vi chưa quên chuyện này. Ban ngày có rất nhiều chuyện, anh không có cơ hội để hỏi, bất quá anh có nhìn thấy Vu Chu kéo cậu nhỏ vào phòng khách.

Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đều nhìn Lâm Vu Chu, chờ anh trả lời. Lâm Vu Chu xoa trán, nói: “Cậu ấy không giới thiệu thân phận năm người kia, nhưng có hai người anh biết. Chính là hai người nước ngoài cao nhất ấy. Người mắt xanh tên là Joseph Deville, người còn lại là Zoe Sanchez.”

“Joseph Deville?” Thẩm Tiểu Vi nhíu mày. “Sao nghe hơi quen tai?”

Lâm Vu Chu nhắc nhở: “Anh ta là siêu mẫu cấp quốc tế.”

“Hóa ra là anh ta! Thảo nào em thấy quen tai!” Thẩm Tiểu Vi cực kỳ kinh ngạc. “Hình như người này có một công ty thời trang lấy tên của gia đình anh ta, còn là người mẫu chuyên dụng của Chanel nữa. Em thấy anh ta không ít lần trên tạp chí. Hôm nay anh ta để râu, em không nhận ra. Sao cậu nhỏ lại quen Joseph Deville?”

“Sanchez kia có lai lịch gì?”

Lâm Vu Hồng lên tiếng.

Lâm Vu Chu nói: “Anh ta là nhà thiết kế thời trang, rất có danh tiếng trong giới thời trang. Anh ta không thuộc về một công ty thời trang nổi tiếng nào trên thế giới, chỉ có một văn phòng làm việc cá nhân lấy tên là ZOE. Mỗi năm anh ta chỉ thiết kế mười bộ lễ phục, toàn bộ đều được chế tác theo cách thủ công, đem bán với tư cách cá nhân. Cho nên những lễ phục mà anh ta thiết kế có thể nói là thiên kim khó cầu. Sanchez và Deville là bạn tốt, có tin đồn nhà thiết kế cao cấp nhất của công ty Deville chính là Sanchez, bất quá hai người này chưa từng chứng thực. Vô Ý nói lúc cậu ta ở Mỹ thì là hàng xóm với Deville, sau này Deville cùng cha dượng đến định cư ở Pháp, Vô Ý lại sang Pháp du học, hai người vẫn duy trì quan hệ bạn bè, Sanchez là do Deville giới thiệu cho Vô Ý biết. Nhìn qua thì giữa bọn họ có quan hệ rất tốt.”

“Cậu nhỏ đi Pháp là vì Deville?” Phản ứng đầu tiên của Thẩm Tiểu Vi rất giống với Lâm Vu Chu.

Biểu tình của Lâm Vu Chu lại nặng nề hơn vài phần: “Không phải. Cậu ấy đi Pháp, là vì ông nội.”

“Vì ông ngoại?” Về đề ý trên mặt Thẩm Tiểu Vi biến thành kinh ngạc.

Lâm Vu Chu trả lời đơn giản: “Ông nội lớn tuổi, không ngủ được. Có một lần cậu ấy phát hiện ông nội nghe tiếng Pháp xong thì ngủ ngay, cho nên mới muốn sang Pháp học tiếng Pháp. Anh nghĩ nguyên nhân bên trong là để thuận tiện tránh mặt chúng ta.”

Thẩm Tiểu Vi uống một hơi hết sạch rượu đỏ trong ly, nói với ba người kia: “Em cảm thấy được, việc cậu nhỏ muốn tránh chúng ta có liên quan đến thái độ chúng ta đối đãi với cậu ấy. Nếu không thì sao cậu ấy lại có ý nghĩ không muốn làm con của ông ngoại? Trước đây, em cũng hoài nghi ông ngoại sẽ sửa đổi di chúc vì cậu ấy trở về. Em nhớ không nhầm thì cậu ấy thuộc chòm sao song ngư mà. Người thuộc chòm sao song ngư là đa sầu đa cảm nhất.”

“Đừng có cái gì cũng liên hệ với mấy chòm sao nữa.” Lâm Vu Hồng rất không thích nghe chuyện này.

Lâm Vu Chi lên tiếng: “Chuyện quá khứ qua rồi, không cần nhắc lại. Cậu ấy về rồi, chúng ta cũng đáp ứng với ông nội, nên làm cái gì thì cứ làm thôi. Vu Chu, em muốn về nhà ngủ không?” Thái độ của Lâm Vu Chi rất rõ ràng, có thể chấm dứt đề tài này.

Lâm Vu Chu bóp trán: “Không đâu, bận bịu mấy ngày nay xong đã rồi nói sau. Không ngủ được em cũng có thể chợp mắt một lát.” Người lạ giường là khổ nhất.

“Cứ để anh đưa em về đi.” Lâm Vu Chi đặt chén rượu xuống, định đứng dậy.

“Không cần đâu.”

‘Cốc cốc cốc!’

Bốn người ngẩn ra, Thẩm Tiểu Vi ít tuổi nhất phải đặt ly rượu xuống ra mở cửa. Vừa mở xong, mi tâm của anh liền nhú lại: “Cậu nhỏ?” Ba người trong phòng đều đứng lên, không phải người này đã ngủ rồi sao?

Lâm Vô Ý vẫn mặc đồ tang đi lướt qua Thẩm Tiểu Vi vào phòng, nói: “Tôi muốn hỏi xem Vu Chu có về nhà không. Vu Huệ nói cậu ấy lạ giường, buổi tối chắc là có về nhà ngủ.”

“Cần tôi mua cái gì sao?” Lâm Vu Chu đi tới.

Lâm Vô Ý hé miệng, đôi mắt phiếm hồng, nói: “Tôi muốn nhờ cậu tiện đường đưa tôi đến nhà tang lễ.”

“Cậu đến nhà tang lễ làm gì?” Bốn giọng nói cùng lên tiếng hỏi.

Lâm Vô Ý cúi đầu: “Ba chỉ có một mình, ở đó. Tôi muốn đến với ba.”

Trong ánh mắt bốn người đều là biểu tình “Quả là thế”. Thẩm Tiểu Vi cầm cổ tay Lâm Vô Ý kéo cậu vào hẳn trong phòng, đóng cửa lại. Lâm Vô Ý ngẩng đầu, bước đi bị động.

“Tiểu Vi?”

Lâm Vu Chu lên tiếng: “Tôi không về nhà. Ở nhà tang lễ có nhân viên làm việc, ông nội không phải chỉ có một mình.”

Lâm Vô Ý đáp ứng: “Không phải cậu lạ giường sao.” Tự động xem nhẹ câu thứ hai.

“Cậu nhỏ, cậu uống rượu không?” Thẩm Tiểu Vi nói chen vào, ấn Lâm Vô Ý ngồi xuống ghế sofa. Lâm Vô Ý mờ mịt ngẩng đầu: “Không nhiều lắm. Chỉ uống một chút rượu ngọt thôi.” Lâm Vu Chu không nói nữa, ngồi trở lại. Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng cũng ngồi xuống.

Thẩm Tiểu Vi ra phía sau quầy bar, lấy từ trong tủ rượu một chai Martell. Vừa thấy nó, Lâm Vô Ý nghi hoặc hỏi: “Đây có phải rượu ngọt trong quán bar không?”

“Không phải.” Không giải thích là rượu gì, Thẩm Tiểu Vi rót nửa ly, mang đến trước mặt Lâm Vô Ý.

“Tôi chỉ uống rượu ngọt thôi.” Lâm Vô Ý không dám nhận. Lớn thế này rồi cậu cũng chỉ uống rượu ngọt sau khi ăn cơm, hơn nữa lần nào cũng chỉ uống một ly nhỏ.

Thẩm Tiểu Vi nói: “Không biết uống mới càng phải uống nhiều. Uống xong rồi ngủ một giấc. Tối mai chúng ta phải đến nhà tang lễ giữ đêm cho ông ngoại, cậu cần phải giữ sức một chút.” Nói xong, anh cầm tay Lâm Vô Ý ép cậu cầm ly rượu.

Bị nhét ly rượu vào tay, Lâm Vô Ý nuốt nước bọt: “Đây là rượu gì?”

“Rượu tây.”

Thẩm Tiểu Vi trả lời cũng như không. Đương nhiên Lâm Vô Ý biết đây là rượu tây, nhưng mà là rượu tây gì? Cậu không biết gì về rượu cả. Nhìn biểu tình của cháu trai ngoại, cậu biết mình không thể trốn được ly rượu này.

“Uống đi. Bọn cháu uống với cậu.”

Thẩm Tiểu Vi cầm ly rượu của mình ngồi xuống cạnh Lâm Vô Ý. Thấy trong tay mỗi người đều có một ly rượu đỏ, lại nhìn sang ly rượu trong tay mình có màu sắc khác hẳn, Lâm Vô Ý hít sâu một hơi, do dự đặt ly rượu đến miệng.

Giống như sắp lên pháp trường, Lâm Vô Ý ngừng thở uống một ngụm. Ngay sau đó, cậu khổ sở nhăn nhó mặt mày, ho khan. Thật khó uống. Nhìn về phía Thẩm Tiểu Vi, trong mắt cậu là sự khẩn cầu: Có thể không uống không?

“Uống thêm hớp nữa, uống chậm thôi.” Hiển nhiên Thẩm Tiểu Vi không định mềm lòng.

Ngũ quan đều nhú chặt vào nhau, Lâm Vô Ý miễn cưỡng đặt ly rượu đến bên miệng, ngừng thở.

“Khụ khụ khụ... Thật khó uống.” Lâm Vô Ý bỏ ly rượu ra. “Có thể không uống không?”

“Cậu nhỏ, không phải cậu nói sau này phải làm hộ hoa sứ giả cho Như Vi sao? Làm hộ hoa sứ giả thì không thể không biết uống rượu.” Thẩm Tiểu Vi đẩy ly trở về, không thương lượng nhiều.

“...” Bất đắc dĩ thở dài, Lâm Vô Ý biết mình không thể chạy thoát liền đơn giản không nghĩ gì nữa, một hơi uống sạch chỗ rượu còn lại.

“Khụ khụ khụ...”

Vỗ lưng cho Lâm Vô Ý, Thẩm Tiểu Vi cầm ly rượu không trong tay cậu đến quầy bar, dưới ánh mắt chăm chú hoảng sợ của cậu, rót thêm một ly.

“Còn phải uống à?” Lâm Vô Ý muốn chạy trốn.

“Đêm nay cậu cần ngủ một giấc say.” Trong khi Lâm Vô Ý rõ ràng co rụt người lại, Thẩm Tiểu Vi cầm ly rượu đến trước mặt cậu, đưa ra.

“Đầu tôi hơi văng rồi.” Lâm Vô Ý không nhận.

“Uống xong ly này sẽ không để cậu uống nữa.” Thẩm Tiểu Vi trực tiếp đưa ly rượu đến bên miệng Lâm Vô Ý.

Sớm biết vậy sẽ không đến hỏi Vu Chu có về nhà hay không, nếu không phải cậu không biết lái xe, cậu sẽ không rơi vào tình cảnh “đáng sợ” thế này. Lâm Vô Ý thức hồi hận khi mình tự chui đầu vào lưới. Quá rõ ràng, cháu trai và cháu ngoại của cậu không dễ nói chuyện như trong tưởng tượng.

Tại sao lại có người thích uống rượu chứ? Cậu tình nguyện uống café chứ tuyệt đối không muốn uống cái thứ này. Bốn ánh mắt ở bốn phía trái phải đều nhìn cậu chăm chăm, không ai tính toán đứng ra “xin tha” cho cậu. Lâm Vô Ý khóc không ra nước mắt, cầm ly rượu: “Một ly cuối cùng?”

“Một ly cuối cùng.”

Thở dài, Lâm Vô Ý chấp nhận. Ngừng thở, cầm ly lên, cậu uống ừng ực một hơi hết sạch rượu. Uống xong, cậu nhét ly rượu vào tay Thẩm Tiểu Vi, che miệng ho khan khò sở, thoát nhìn muốn chặt vật bao nhiêu thì có chặt vật bấy nhiêu. Thẩm Tiểu Vi đặt ly rỗng lên bàn trà, ngồi xuống cạnh cậu vỗ lưng giúp.

“Khụ khụ khụ... Khó uống quá... Khụ khụ khụ...”

Lâm Vô Ý vẫn ho, nước mắt cũng phải chảy ra. Có người đưa cốc nước cho cậu, Lâm Vô Ý vội vàng nhận lấy uống hết thật nhanh, hòa tan vị rượu trong miệng. Sau khi cậu uống xong cốc nước, Lâm Vu Chu lấy chiếc cốc rỗng lại, hỏi: “Đỡ hơn chưa?”

“Ừm.”

Không ngừng thở hổn hển, Lâm Vô Ý đứng lên: “Tôi về đây.” Nào biết, cậu bị một người ẩn ngồi xuống, là Lâm Vu Chu.

Lâm Vô Ý ngẩng đầu, trong mắt là hoảng sợ, không phải là bắt cậu uống tiếp chứ? Lâm Vu Chu ngồi xuống phía còn lại cậu, thản nhiên nói: “Chờ cậu khỏe hơn rồi hẵng đi.”

“Tôi không đến nhà tang lễ. Tôi về phòng ngủ.”

Lâm Vu Chu liếc cậu một cái, rõ ràng là không tin, hơn nữa còn quá phẫn đến nổi ở ngay trước mặt Lâm Vô Ý làm ra một động tác tiêu sái là nhấp một ngụm rượu đỏ của mình, vẻ mặt khó chịu dù chỉ một chút cũng không có.

“Muốn uống thêm rượu đỏ nữa không?” Thẩm Tiểu Vi hỏi. Nếu không phải hoàn cảnh và thời gian không cho phép, nhất định anh sẽ cười ra tiếng.

“Không muốn!” Lâm Vô Ý tránh Thẩm Tiểu Vi như tránh rắn, lại nhắc lại: “Tôi không muốn uống nữa. Đây đã là cực...” Cậu chưa nói xong đã im bật. Dưới ánh mắt kinh ngạc của bốn người, thân thể Lâm Vô Ý từ từ đổ về phía trước. Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu vội vàng đỡ cậu, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng lập tức đặt ly rượu xuống, đến gần.

“Cậu nhỏ?”

“Vô Ý!”

Lâm Vu Chu nâng Lâm Vô Ý dậy. Đối phương nhắm mắt, không động đậy.

“Vô Ý?” Lâm Vu Chu sờ mặt Lâm Vô Ý, lại thăm dò hơi thở của cậu, rồi mới dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn ba người còn lại, không xác định hỏi: “Chẳng lẽ, say?”

“Cậu nhỏ? Cậu nhỏ?”

Thẩm Tiểu Vi lắc nhẹ Lâm Vô Ý, đối phương dựa vào ngực Lâm Vu Chu, hơi thở ổn định. Thẩm Tiểu Vi ngẩng đầu, chớp mắt mấy cái: “Không phải là say thật chứ?”

“Chắc là say rồi.” Lâm Vu Chi nói. “Vây cũng tốt, đưa cậu ấy về phòng, để cậu ấy ngủ một giấc. Còn tiếp tục như vậy thì cậu ấy là người suy sụp đầu tiên.”

Người khởi xướng Thẩm Tiểu Vi ho khan vài tiếng, áp chế ý cười, vào lúc này mà cười anh sẽ bị linh hồn ông ngoại đánh chết mất. Lâm Vu Chu trực tiếp bế ngang Lâm Vô Ý lên: “Mở cửa.” Thẩm Tiểu Vi đi mở cửa, Lâm Vu Chu bước nhanh ra phòng nghỉ, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng cũng đi theo.

Lâm Vô Ý luôn ở trong phòng ngủ của ba, cũng ở ngay lầu hai. Thẩm Tiểu Vi mở cửa phòng ngủ của ông ngoại, bật đèn. Lâm Vu Chu ôm người đi đến giường, Lâm Vu Hồng kéo chăn trên giường ra.

Đặt người xuống giường, cởi giày cho cậu. Lâm Vu Chu thở ra một hơi, thật là một người làm cho người khác không thể yên tâm. Lâm Vu Chi lên tiếng: “Đêm nay phải có người trông coi cậu ấy.” Ngụ ý, vạn nhất lát nữa người này say khướt thì phải làm sao?

Lâm Vu Chu nhận mệnh, nói: “Để em trông cho, dù sao em cũng không ngủ được.”

“Để em trông cho, là em làm cậu ấy quá chén.” Thẩm Tiểu Vi nói.

Lâm Vu Chu nói: “Em đi nghỉ đi. Anh cũng chỉ ngủ được cùng lắm là hai giờ.” Anh lạ giường, không còn cách nào khác.

Nhớ đến sự “cổ quái” của Lâm Vu Chu, Thẩm Tiểu Vi cũng không tranh với anh. Bốn người đợi mười mấy phút trong phòng, thấy Lâm Vô Ý nằm ngủ say ở đó, tạm thời không có dấu hiệu say khướt, Lâm Vu Chi dẫn hai người kia rời đi trước, để Lâm Vu Chu ở trong này trông coi. Lâm Vu Chu ngồi xuống ghế nằm ở cạnh giường, tiện tay cầm một tập thơ hiện đại bằng tiếng Pháp đặt trên tủ ở đầu giường. Liếc người đang nằm ngủ trên giường một cái, anh ho khan vài tiếng, lúc này mà cười sẽ bị linh hồn ông nội đánh chết mất.

Lật vài trang thơ, Lâm Vu Chu thấy không có hứng thú liền đặt trở lại. Chỉ sợ có một mình Lâm Vô Ý mới xem nổi. Người khác xem mấy thứ nhảm chán thế này chỉ có một cảm giác là buồn ngủ, nhưng Lâm Vu Chu là người lạ giường thì không hề bị ảnh hưởng chút nào. Đứng lên tắt đèn lớn đi, bật đèn bàn lên, anh nằm xuống ghế nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, một tay không ngừng ấn ấn vào vùng thái dương. Là nhiếp ảnh gia hay đi du dãng khắp nơi như anh mà có tật xấu lạ giường thì đúng là khổ muốn chết. Nếu không phải từ nhỏ đã thích chụp ảnh, căn bản anh sẽ không rời khỏi nhà sau 18 tuổi, có trời mới biết mấy năm đó anh phải sống thế nào.

“Ba... Ba...”

Lâm Vu Chu mở mắt, lập tức ngồi dậy.

“Ba... Ba...”

Đi đến giường, Lâm Vu Chu nhú mi, người trên giường luôn miệng gọi “Ba”, khóe mắt còn có lệ rơi. Lâm Vu Chu rất chi là bất đắc dĩ, cũng thấy khó khăn. Rút khăn tay ra, anh lau nước mắt cho đối phương. Rõ ràng người này đã ba mươi tuổi, nhưng cho dù là ngoại hình hay tính cách cũng không giống một người đàn ông thành thực. Ít nhất thì lớn thế này vẫn không muốn rời khỏi ba, cậu chỉ như một đứa trẻ vậy. Lâm Vu Chu nhớ rõ bản thân anh sau 12 tuổi không còn bám dính vào ba mẹ nữa.

Là tình cảm giữa cậu ta và ông nội quả thực rất sâu đậm, hay căn bản là một người không muốn rời xa ba mẹ? Lâm Vu Chu chỉ cảm thấy trên người một chàng trai có sự hòa trộn của cả đàn ông trưởng thành và bé trai chưa lớn thật là tràn đầy những mâu thuẫn và thần bí. Nếu thực sự không muốn rời khỏi ba mẹ, tại sao lại rời đi sớm như vậy? Nếu đã rời xa ba mẹ, tại sao lại thương tâm đến thế? Hay là nói, vì hối hận? Nghĩ đến chuyện Lâm Vô Ý đặc biệt chạy sang Pháp để học tiếng Pháp vì ông nội, Lâm Vu Chu tin rằng tình cảm cha con của hai người thực sự rất sâu đậm. Nhưng lại nhớ đến hai người đàn ông người Pháp vô

cùng thân mật với Lâm Vô Ý, Lâm Vu Chu lại không xác định, chẳng lẽ thực sự không phải là vì người đàn ông bên Pháp kia sao?

“Ba... Ba...” Lâm Vô Ý mở mắt, hai mắt đắm lệ nhìn Lâm Vu Chu, lại giống như không nhìn anh.

Lâm Vu Chu do dự, anh nên làm gì đây?

“Ba...” Lâm Vô Ý rút hai tay ra khỏi chăn, ôm cổ Lâm Vu Chu, ánh mắt đối phương trừng lớn. Lâm Vô Ý dùng thêm sức, ôm chặt người trước mặt, đầu cậu cọ cọ vào ***g ngực đối phương, thương tâm nói: “Ba, con nghe lời, con không bao giờ... làm ba tức giận nữa. Con về Hongkong... Ba đừng đi được không?”

Hai tay Lâm Vu Chu đỡ lấy hai bên đầu Lâm Vô Ý, không biết nên phản ứng làm sao. Cảm giác bị người ta coi là “ba”, thật không xong.

“Ba, vừa rồi con, gặp ác mộng.”

“... Là gì?”

Lâm Vu Chu nói xong mới phát hiện ra mình đáp lại. Ôi, chết tiệt!

“Con mơ thấy mấy người Vu Chi gọi con là chú nhỏ.”

“... Đó là ác mộng?”

Anh còn đáp lại? Lâm Vu Chu cảm thấy nhất định là do mình mệt mỏi quá thôi.

“Ba, sao ba không sinh con, sớm hơn? Bị người lớn tuổi hơn mình, gọi là chú, rất, quý dì.”

“...”

Tôi gọi cậu là chú nhỏ cũng rất quý dì.

‘Két!’

Cửa mở. Lâm Vu Chu quay đầu, ngay sau đó, đến cả một lòng muốn chết anh cũng có. Ba người đứng ở cửa, biểu tình của Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng chỉ hơi thay đổi một chút, còn Thẩm Tiểu Vi thì rõ ràng là mắt trừng lớn miệng há to. Lâm Vu Chu quay đầu vào trong, tại sao loại tình tiết cầu huyết này lại xảy ra với anh?

9. Chương 9

“Anh họ Vu Chu, anh đang làm gì vậy?”

Thẩm Tiểu Vi đi đến. Lâm Vu Chu nhớ ra, nhưng hai cánh tay đang ôm cổ anh lại cố dùng sức kéo anh trở lại.

“Ba! Ba đừng đi, đừng đi!”

“Phốc!” Thẩm Tiểu Vi bịt miệng đúng lúc, cũng lập tức cầu nguyện trong lòng: Ông ngoại, không phải con cố ý, ông ngàn vạn lần đừng trách con!

Lâm Vu Chu nhắm mắt lại, rồi mở ra: “Như mấy người thấy đấy, tôi bị cậu ta coi thành ông nội. Không phải mấy người ngủ rồi sao?”

“Không ngủ được, cho nên đến xem cậu ấy sao rồi.” Lâm Vu Chi mặt không chút thay đổi nói, ngồi xuống ghế nằm. Kỳ thật là họ vừa quay lại uống rượu.

“Đang say à?” Lâm Vu Hồng ngồi xuống ghế sofa cạnh một phía khác của giường, rõ ràng không có ý định đến giúp.

“Ba... Ba...” Cọ cọ.

Thẩm Tiểu Vi dầm dẫm ngực, khắc chế cảm xúc nào đó, cũng ngồi lên ghế sofa. Lâm Vu Chu nghiêng rằng: “Mấy người không thấy hơi quá đáng sao? Đến giúp đi!”

“Ba... Đừng đi...”

Lâm Vu Hồng ngồi bắt chéo chân, lạnh giọng nhắc nhở: “Thân phận hiện tại của em là ông nội!”

“Chết tiệt!”

“Em nói ông nội chết tiệt?”

“Lâm Vu Hồng!”

Lâm Vu Chu lần đầu tiên phát hiện anh trai mình còn có tiềm chất nói đùa.

“Ba... Sao ba không sinh con sớm hơn, vài năm...”

Lâm Vu Chu một đầu đầy hắc tuyến.

“Bởi vì sớm hơn vài năm ba còn chưa gặp được mẹ con.” Lâm Vu Chi tốt bụng giải vây giúp Lâm Vu Chu. Lâm Vu Hồng nhú mày. Lâm Vu Chi dùng vẻ mặt không chút thay đổi mà còn hơi nghiêm túc để nói ra những lời này, khiến cho người ta có cảm giác muốn nổi da gà.

“Con không thích bị gọi là ông chú nhỏ.”

“Quen là được rồi.” Lần này là Lâm Vu Hồng.

“Không quen được.”

“Nghe nhiều một chút sẽ quen được.” Vẫn là Lâm Vu Hồng.

“... Nghe nhiều một chút cũng không quen được.”

“Thời gian dài sẽ quen được. Nghe lời.” Lâm Vu Chi.

“... Vâng, con nghe lời.”

Cao minh! Thẩm Tiểu Vi dựng ngón tay cái với anh họ cả.

“Nghe lời! Cậu nên ngủ!” Lâm Vu Chu tìm được bí quyết. Kéo tay Lâm Vô Ý ra.

“Uhm, con nghe lời, con ngủ.” Thanh âm Lâm Vô Ý nhỏ dần.

Lâm Vu Chu thành công thoát khỏi hai tay Lâm Vô Ý, lập tức trốn mất, tuyệt đối không muốn đối phương coi mình là ông nội nữa!

“Ba... Con nghe lời... Sau này con, không bao giờ... làm ba tức, tức giận...” Lắm bầm một tiếng, Lâm Vô Ý rứt đầu vào trong chăn, không có động tĩnh.

Không khí trong phòng yên tĩnh đến mức có hơi... Lâm Vu Chi nhìn thoáng qua Thẩm Tiểu Vi, nghiêm túc nhắc nhở: “Bây giờ vẫn đang trong thời gian chịu tang.”

Thẩm Tiểu Vi gơ tay nhận lỗi.

“Cậu ta như vậy bao lâu rồi?” Lâm Vu Hồng hỏi.

“Trước khi mọi người vào một phút đồng hồ.” Lâm Vu Chu đã bình tĩnh không ít, chủ động giải thích. “Cậu ấy gọi ông nội, em đi qua xem sao, liền bị cậu ta coi thành ông nội. Cậu ấy nói với “ông nội” là gặp ác mộng.”

“Là gì?” Thẩm Tiểu Vi hỏi.

Lâm Vu Chu dùng vẻ mặt không chút thay đổi giống anh họ cả nói: “Cậu ấy nói Bị người lớn tuổi hơn mình gọi là chú rất quỵ dật.”

“Anh không gọi cậu ta là chú nhỏ.” Lâm Vu Hồng lạnh lùng đáp lại.

Lâm Vu Chi chuyển đề tài, hỏi Lâm Vu Chu: “Em còn muốn trông tiếp không?” Anh không có khả năng gọi người này là chú nhỏ, cho nên trực tiếp bỏ qua vấn đề này.

Lâm Vu Chu xoa bóp cổ, bật hơi: “Vậy phải làm sao? Không trông coi vụn vặt lát nữa cậu ta lại đi tìm ông nội thì sao?”

“Chúng ta cùng nhau trông đi, có vẻ phòng cũng không thể ngủ ngon được.” Liếc đến mắt người còn chưa cởi đồ tang ra, Thẩm Tiểu Vi đề nghị. Lâm Vu Chi nhìn về phía Lâm Vu Hồng, trong ánh mắt hai người đều là ý tứ giống nhau. Lâm Vu Hồng lên tiếng: “Tiểu Vi, em bảo người hầu mang mấy tách café lên.”

“Được.”

Thẩm Tiểu Vi chịu đựng mệt nhọc rồi đi, ai bảo anh ít tuổi nhất chứ? Ghế nằm bị anh họ cả chiếm lấy, Lâm Vu Chu ngồi trên ghế sofa. Lâm Vu Chi cầm tập thơ lúc trước Lâm Vu Chu đã xem, mở ra. Là tiếng Pháp, anh xem không hiểu. Ngay lập tức, anh để tập thơ vào chỗ cũ.

“Thật không biết ba mươi năm này cậu ta sống thế nào nữa. Giống một đứa trẻ còn chưa lớn, ngay cả rượu cũng không biết uống.” Lâm Vu Chu vẫn để ý như vậy, còn bị người ta coi thành “ba”! Tuy rằng đối phương đang là con ma men, nhưng cảm giác này thật sự là không xong.

Lâm Vu Chi bình tĩnh phân tích: “Cậu ta là con trai nhỏ nhất của ông nội, lại kém ông nội nhiều tuổi như vậy, theo như những hành động của cậu ta với ông nội, không khó để nhận ra ông nội rất nuông chiều cậu ấy.”

“Nhưng dù sao cậu ta cũng sống ở nước ngoài nhiều năm, hẳn là rất độc lập mới đúng.” Lâm Vu Chu khó hiểu.

Thanh âm Lâm Vu Hồng có chút thanh lãnh nói: “Ngoại trừ cậu ta không rời khỏi ông nội, cậu ta biểu hiện không độc lập ở chỗ nào?”

“...” Cái tay đang nhu trán của Lâm Vu Chu dừng lại.

Lâm Vu Hồng tiến thêm một bước chứng minh: “Đừng quên có hai vịnh nhân vật lớn đặc biệt đến Hongkong vì cậu ta, bất chấp khả năng bị phóng viên phát hiện.”

Lâm Vu Chu nhìn qua, Lâm Vu Chi cắt ngang hai người: “Cậu ta có độc lập hay không không liên quan đến chúng ta. Cậu ấy là người của Lâm gia, chúng ta có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc cậu ấy, đó cũng là chuyện chúng ta đáp ứng ông nội.”

Ngón tay Lâm Vu Chu tiếp tục nhu trán: “Cũng đúng.”

Lâm Vu Hồng nhắm mắt lại, nghỉ ngơi.

Cửa mở, Thẩm Tiểu Vi trở lại, anh nhìn Lâm Vu Chi: “Anh họ cả, chị dâu về rồi, đang ở dưới lầu.” Mỉm cười Lâm Vu Chi nhún chặt, đứng lên. Lâm Vu Hồng mở mắt, ngón tay Lâm Vu Chu nhu huyết thái dương dừng lại.

“Bao giờ café được mang lên?” Lâm Vu Chi đi ra cửa, hỏi.

“Chắc khoảng 5 phút sau.” Thẩm Tiểu Vi nhìn anh ra ngoài, Lâm Vu Chi đóng cửa lại.

Không ai nói về người chị dâu trở về “đúng giờ” kia, Thẩm Tiểu Vi ngồi trên ghế sofa, để lại ghế nằm cho anh họ cả, có thể lát nữa anh sẽ quay lại. Ba người không ai nói gì, dường như đều đang đợi café mang lên. Đối với bốn người mà nói, tình huống thế này là khá bất ngờ – Buổi tối không ngủ được, còn cùng nhau trông coi một “con ma men” – Có chút bình tĩnh khi thuận theo tự nhiên, cũng có chút quái dị khiến người ta kinh ngạc.

Năm phút sau, café được mang lên. Cùng với café lên lầu còn có cả Lâm Vu Chi. Anh trở lại ghế nằm ngồi xuống, cầm lấy tách café của mình uống, không giải thích một câu về chuyện vợ vừa về.

Đêm nay, Lâm Vô Ý không còn “náo loạn”. Trời sắp sáng, bốn người gần như một đêm không ngủ đều rời đi, trở về phòng ngủ bù. Chẳng qua làm cho họ buồn bực chính là, đến giữa trưa khi họ đều rời giường, Lâm Vô Ý vẫn còn chưa dậy!

Lâm lão gia tử qua đời, người của Lâm gia rất bi thương, nhưng càng lo lắng hơn cho Lâm Vô Ý. Sợ cậu gặp chuyện không may, Lâm Chiêu Đông để con trai Lâm Vu Chi lên lầu xem sao. Giang Y Viện cũng muốn đi cùng, bị Lâm Chiêu Trinh kéo ngồi trở lại, mấy chuyện này cứ để đám tiểu bối làm là được rồi. Lâm Vu Chi không nói với ba rằng tối hôm qua bọn họ để Lâm Vô Ý uống rượu, cũng thấy lo lắng cho tình huống của cậu, đi lên lầu.

Gõ cửa, không có ai trả lời, đợi một lát, cũng không có ai mở cửa. Lâm Vu Chi lại gõ cửa, người bên trong vẫn không phản ứng. Lâm Vu Chi quả quyết đặt tay lên tay nắm cửa, dùng sức, cửa không khóa, anh lập tức mở cửa đi vào. Nghiêm túc quét mắt khắp phòng ngủ, không có ai, trên giường là bộ đồ tang đã được cởi ra. Thần sắc Lâm Vu Chi trầm xuống vài phần, vừa muốn ra ngoài tìm người, anh nghe thấy tiếng nước ở chỗ nào đó. Về mặt thả lỏng rõ ràng, Lâm Vu Chi đi đến trước cửa phòng tắm gõ gõ.

“Vô Ý, cậu ở bên trong sao?”

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại. Lâm Vu Chi vừa định nói là anh, cửa phòng tắm mở ra trước mặt anh, hơi nước phả vào mặt, đôi mắt Lâm Vu Chi nháy mắt trầm xuống. Lâm Vô Ý đang gội đầu, quấn một chiếc khăn tắm lớn màu café quanh hông, bọt nước màu trắng chảy dọc xuống từ mái tóc cậu, để lại một dấu vết con con ở ngực cậu, hai thứ hồng nhuận như ẩn như hiện.

Lâm Vô Ý đang nhắm mắt trái, tay phải ngăn không cho bọt nước rơi từ trên tóc xuống, ngẩng đầu hỏi: “Vu Chi? Có phải là cần ra ngoài không?”

Lâm Vu Chi bất động thanh sắc nhìn Lâm Vô Ý nói: “Không phải. Chỉ là thấy cậu vẫn chưa xuống dưới, ba tôi để tôi lên xem sao. Cậu không sao chứ?”

Lâm Vô Ý lắc đầu: “Không có việc gì. Chỉ là ngủ dậy muộn thôi. Còn hơi văng đầu.”

“Vậy cậu tắm tiếp đi. Tắm xong thì xuống ăn cơm.”

“Uhm.”

Lâm Vô Ý đóng cửa, rất nhanh, tiếng nước lại vang lên. Lâm Vu Chi rời đi.

Trở lại phòng khách nhỏ hôm qua Lâm Vô Ý gặp bạn ở lầu một, nói cho mọi người Lâm Vô Ý đang tắm, Lâm Vu Chi bảo người hầu mang cho anh ly café. Lâm Vu Hồng ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy không sao chứ?”

“Cậu ấy nói còn hơi văng đầu.”

Lâm Vu Hồng đi ra, có người đến nhà. Lâm Vu Chi uống vài hớp hết café trong ly, cũng ra ngoài tiếp đón.

Hai mươi phút sau, Lâm Vô Ý mặc đồ tang mới xuất hiện. Có lẽ do tối qua ngủ ngon, sắc mặt của cậu thoát nhìn không còn tái nhợt như một ngày trước, bất quá cũng có thể là vì cậu uống rượu, cậu không có tinh thần cho lắm. Những người khác đã ăn cơm xong, Lâm Vô Ý ra chào hỏi các anh chị rồi mới vào nhà ăn dùng bữa. Ngồi trước bàn ăn, Lâm Vô Ý không có khẩu vị nên chỉ xới cho mình một bát cơm nhỏ. Có một người ngồi xuống cạnh cậu, Lâm Vô Ý nhìn sang, muốn nói lại thôi.

“Cậu nhỏ, vẫn tốt chứ?”

“Vẫn hơi chóng mặt.”

Thẩm Tiểu Vi hỏi: “Ngủ ngon không?”

Lâm Vô Ý thở ra một hơi, gật gật đầu, rồi mới nhân cơ hội nói: “Bất quá sau này đừng để tôi uống rượu nữa. Bây giờ tôi vẫn hơi say.”

“Uống rượu gì cơ?”

Một giọng con gái chen vào. Lâm Vô Ý vội vàng cầm nín, dùng ánh mắt không cho phép Thẩm Tiểu Vi nói. Thẩm Tiểu Vi ngồi đối diện với em gái, nói: “Tối qua anh và mấy anh họ không ngủ được, uống mấy chén trong phòng nghỉ.”

Thẩm Như Vi không nghi ngờ gì mà “À!” một tiếng, rồi kéo tay Lâm Vô Ý, lo lắng hỏi: “Cậu nhỏ, cậu vẫn khỏe chứ?”

Thẩm Tiểu Vi không nhịn được phải vỗ trán trong lòng, con bé ngốc này, đúng là vạch áo cho người xem lưng. Lâm Vô Ý áp chế đau lòng: “Cậu không sao. Để mấy người phải lo lắng rồi.”

“Cậu nhỏ...”

Lá gan của Thẩm Như Vi lớn hơn, tựa đầu vào vai đối phương. Vỗ vỗ cháu gái ngoại, tuy rằng Lâm Vô Ý còn chưa quen thân mật thể này với người trong nhà, nhưng cậu cũng đang cố gắng thích ứng. Người nhà, kỳ thực không hề đáng sợ như cậu tưởng tượng.

“Như Vi, đừng dựa vào cậu nhỏ, để cậu nhỏ ăn cơm.”

“Vâng.”

Thẩm Như Vi lùi lại, Lâm Vô Ý đẩy bát cơm mới chỉ ăn được vài miếng ra: “Tôi ăn xong rồi.”

Thẩm Tiểu Vi và Thẩm Như Vi đều lộ vẻ mặt không đồng ý. Thẩm Tiểu Vi đẩy bát cơm lại gần: “Cậu ăn quá ít, ăn thêm chút nữa.”

“Thật sự là ăn không vào.”

Lúc này, di động của Lâm Vô Ý vang lên. Cậu nghe máy, đứng dậy rời đi.

“Joseph?”

“Ừ. Ăn rồi. Các cậu thì sao?”

Lâm Vô Ý ra khỏi nhà ăn. Thẩm Như Vi nhìn cậu nhỏ rời đi, nói với vẻ mặt sùng bái: “Cậu nhỏ nói tiếng Pháp thật dễ nghe. Em muốn học tiếng Pháp với cậu nhỏ.”

Thẩm Tiểu Vi nhìn em gái, nửa thật nửa giả nói: “Tiếng Pháp của cậu nhỏ có tác dụng thôi miên. Em mà học tiếng Pháp với cậu nhỏ sẽ chỉ biết ngủ thôi, không học được gì đâu.”

Thẩm Như Vi không phục: “Sao anh biết?”

“Ông ngoại báo mộng cho anh biết.”

Thẩm Như Vi rùng mình một cái, lập tức xoa xoa hai cánh tay, sợ hãi hỏi: “Thật hả?”

“Thật!” Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Thẩm Như Vi ngẩng đầu nhìn anh, rồi mới chấp tay niệm vài câu “Ông ngoại ngủ yên.”, “Ông ngoại phù hộ.”, bị dọa chạy mất. Nhìn sang bữa cơm trưa vẫn còn của Lâm Vô Ý, Thẩm Tiểu Vi ra khỏi nhà ăn. Tìm trái tim phải, anh giữ lại một người hầu đang bận rộn, hỏi: “Có thấy cậu nhỏ của tôi đâu không?”

“Vô Ý thiếu gia đi ra sau vườn hoa.”

Thẩm Tiểu Vi bước chân ra sau vườn hoa.

Đằng sau vườn hoa, Lâm Vô Ý đang nói chuyện qua điện thoại với mấy người chỗ Joseph. Đôi mắt cậu phiếm hồng nhìn lên bầu trời, thần sắc vô cùng bi thương. Thẩm Tiểu Vi đứng cạnh cửa dẫn ra phía sau vườn hoa nhìn một lát, xoay người vào trong. Đến phòng khách nhỏ, đã có người hỏi anh: “Cậu nhỏ của con đâu? Như Vi nói cậu ấy chưa ăn cơm xong đã đi nghe điện thoại.” Là mẹ anh.

Thẩm Tiểu Vi ngồi xuống, trả lời: “Cậu nhỏ nói không có khẩu vị. Đang ở sau vườn hoa. Cứ để cậu ấy ở một mình một lát.”

Lâm Chiêu Trinh thở dài, không biết phải nói gì. Sau đó, bà quay về phía một người đang ngồi trầm mặc, mang chút bất mãn hỏi: “Vu Chi, có phải Bội Bội về rồi không?”

Lâm Vu Chi phục hồi lại từ trong suy nghĩ riêng, “Vâng!” một tiếng. Thẩm Tiểu Vi trả lời một câu: “Tối hôm qua chị dâu về, chắc vẫn thấy sai giờ. Mẹ, đêm nay phải giữ đêm, mẹ và hai cậu cũng muốn đi sao?”

Thẩm Tiểu Vi biết mẹ anh vẫn có thành kiến với chị dâu, nên muốn thay đổi đề tài. Giang Y Viện đứng lên nói: “Tôi đi xem Vô Ý. Nó không có khẩu vị cũng phải ăn chút gì đó.”

“Đi đi đi, khuyên nhủ cậu ấy.” Sắc mặt Lâm Chiêu Trinh trở nên tốt hơn so với vừa nãy.

Giang Y Viện rời khỏi phòng khách nhỏ, Lâm Chiêu Trinh trả lời con trai: “Ông ngoại con qua đời, cho dù mẹ không đi được cũng phải đến giữ đêm, đây là chút hiếu tâm của mẹ và các cậu con.” Sau đó bà hướng mắt sang Lâm Vu Chi. “Vu Chi, con đừng trách cô lắm miệng. Bà đi Giang của con không được tính là người của Lâm gia chúng ta, ông nội con không cho đi ấy một danh phận chính thức, cũng không tỏ thái độ gì về thân phận dì ấy với bên ngoài, nếu là người khác, không trở mặt thành thù đã là nhớ đến tình nghĩa cũ, chứ đâu có giống như bây giờ, thương tâm đau khổ vì ông nội con qua đời? Nhưng con nhìn Bội Bội xem, làm con dâu Lâm gia, nó còn không bằng một người ngoài. Ông nội bệnh nặng cũng không về, sau khi qua đời mới lộ diện. Lâm gia chúng ta cũng không thiếu nợ Quách gia bọn họ chuyện gì, sao con phải nhẫn nhịn như vậy?”

Tiếp đó, Lâm Chiêu Trinh nói với hai người khác: “Anh cả, chị dâu, em không có ý gì cả, cũng không phải muốn chỉ trích Vu Chi. Nhưng thực sự em không nhịn được. Từ ngày Vu Chi và Bội Bội kết hôn đến giờ, Bội Bội ở nhà được mấy ngày? Một năm Ethan có thể gặp mẹ mấy lần? Nếu là chuyện bình thường, em không tiện nhiều lời, dù sao cũng là chuyện của mấy người trẻ tuổi, nhưng ba bệnh nặng là một chuyện lớn như thế nó cũng không về, cứ để cho người khác xem thường Lâm gia chúng ta vậy sao?” Càng nói về sau, Lâm Chiêu Trinh càng thêm kích động.

Lâm Bàn Lệ Vân cũng có chút trách cứ và đau lòng cho con trai: “Lúc trước chị cũng không đồng ý hôn sự này, anh cả em không nên niệm chút giao tình với Quách gia mà để Vu Chi kết hôn với Bội Bội. Mỗi ngày nhìn Vu Chi vất vả đi làm về, ngay cả mặt vợ cũng không nhìn thấy, chứ đừng nói gì đến chuyện có người ân cần hỏi han, người làm mẹ như chị sao có thể không đau lòng? Nhưng dù sao Quách gia cũng là người có uy tín, có quan hệ làm ăn với Lâm Thị, Vu Chi cũng không làm gì được, vẫn còn phải xem xét cuộc là Bội Bội muốn sao, nghĩ sao về cái nhà này, cuộc hôn nhân này.”

Lâm Chiêu Đông không lên tiếng, Lâm Vu Chi cũng không lên tiếng, Thẩm Tiểu Vi làm bộ uống café, Thẩm Như Vi xấu hổ muốn đi ra ngoài. Lâm Hàn Thiển lên tiếng hòa giải: “Bội Bội chỉ là ham chơi một chút, chờ thêm vài năm nữa có lẽ sẽ tốt hơn. Em làm thím đương nhiên cũng đau lòng cho Vu Chi, nhưng từ nhỏ Vu Chi đã là người có chủ kiến, có trách nhiệm, chuyện của nó và Bội Bội cứ để hai đứa tự giải quyết.”

“Nhưng chuyện của ba...” Lâm Chiêu Trinh vừa nói được đến đây, bên ngoài phòng khách truyền ra một giọng nói với âm lượng hơi cao: “Vu Chu, tối qua ngủ được không?”

Lâm Chiêu Trinh lập tức im lặng. Thẩm Tiểu Vi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, còn Thẩm Như Vi mang vẻ cảm tạ không chút che giấu khi người này xuất hiện đúng lúc. Tiếp đó là câu trả lời của Lâm Vu Chu: “Chợp mắt được một lát.”

“Cậu lạ giường nghiêm trọng vậy sao?”

“Đúng là làm cho người ta phải đau đầu.”

Lâm Chiêu Trinh lập tức nín lặng, không khí trong phòng khách nhỏ có chút tĩnh lặng và xấu hổ.

10. Chương 10

Lâm Vô Ý và Lâm Vu Chu đi đến. Lên tiếng chào hỏi mấy người với nhau, hai người đều tự tìm chỗ trống ngồi xuống. Lâm Vô Ý mang vẻ mặt tò mò hỏi: “Vu Chi, Bội Bội về rồi à? Hình như tôi thấy cô ấy.”

Lâm Vu Chu nói tiếp: “Người vừa đi từ trên lầu xuống là chị dâu.”

“À, khó trách tôi thấy hơi quen mắt. Bộ dáng Ethan rất giống Bội Bội.”

Lâm Vu Chi chăm chú nhìn Lâm Vô Ý, Lâm Chiêu Trinh hừ một tiếng không rõ ý tứ, vẻ mặt Lâm Bàn Lệ Vân có chút không nhịn được nói: “À, rạng sáng nay nó về. Nó có chào hỏi em không?”

Lâm Vô Ý nói: “Cô ấy không thấy em. Em không dám khẳng định có phải cô ấy không, cũng không thể không biết ngưỡng mà đi chào hỏi, sợ quá đường đột. Café vừa được pha xong, em thấy Bội Bội vào nhà

bếp, chắc là đi uống café.” Sau đó cậu hỏi mấy người trẻ tuổi: “Các cậu muốn uống café không? Tôi đi lấy.” “Tôi vẫn còn.” Lâm Vu Hồng nâng chén của mình lên.

“Cháu muốn. Làm phiền cậu nhỏ.” Thẩm Tiểu Vi gơ chén lên. Lâm Vô Ý đứng dậy nhận chén, lại nhìn sang Lâm Vu Chi. Lâm Vu Chi uống một hơi hết sạch café còn lại trong chén, đưa cho cậu, trầm giọng nói một câu “Cám ơn.” Lâm Vu Chu lắc đầu: “Tôi vừa uống xong, tạm thời chưa uống.”

Lâm Vô Ý đi ra ngoài, lúc ra tới cửa, cậu dừng lại. Quay đầu nói: “Thật ra nên uống ít café thôi. Lần sau thử uống trà xem sao.”

Mấy người trẻ tuổi gật đầu, Lâm Vô Ý đi ra ngoài. Thẩm Như Vi le lưỡi, Thẩm Tiểu Vi muốn thay đổi không khí: “Anh họ, lần tới thử trà xem sao?”

“Được.” Lâm Vu Hồng nhắm hờ mắt nghỉ ngơi, tiếp lời.

Bất quá sự cố gắng của Thẩm Tiểu Vi không mang lại hiệu quả lớn, kế tiếp trong phòng khách lại im lặng. Trầm mặc ngồi khoảng năm phút đồng hồ, một người trở lại, mỗi tay cầm một ly café. Lâm Vu Chi và Thẩm Tiểu Vi đồng thời vươn tay, Lâm Vô Ý giao café cho hai người, rồi mới ngồi xuống chỗ vừa nãy. Ngay sau đó, tiếng giày cao gót vang lên từ xa, Lâm Vô Ý nhìn ra cửa.

Một người phụ nữ rất xa lạ với Lâm Vô Ý đi đến. Lâm Chiêu Trinh nhất thời đen mặt, không hề vui vẻ mà liếc đối phương một cái rồi quay mặt đi. Người phụ nữ không lạnh không nhạt mà chào hỏi mọi người một vòng, đi về phía Lâm Vu Chi. Lâm Vu Chi đứng lên, Lâm Vô Ý cũng đứng dậy theo. Người phụ nữ dừng lại, Lâm Vu Chi mang vẻ mặt không chút thay đổi giới thiệu: “Vô Ý, đây là Bội Bội. Bội Bội, đây là chú nhỏ.”

Quách Bội Bội mặc quần lụa mỏng màu đen, mang những đồ trang sức trang nhã, mái tóc cuộn sóng, cô có chút không hiểu lời giới thiệu của Lâm Vu Chi. Anh gọi thẳng tên người này, rồi bảo cô gọi là chú nhỏ? Lâm Vô Ý chủ động lên tiếng: “Gọi tôi là Vô Ý là được rồi.”

Lâm Vu Chi nhìn Quách Bội Bội, hai tròng mắt đen sẫm mang vẻ nghiêm khắc. Quách Bội Bội tránh ánh mắt anh, vươn tay với Lâm Vô Ý: “Chú nhỏ.” Vẫn gọi như vậy.

Lâm Vô Ý bắt tay với cô, cũng buông ra rất nhanh. Quách Bội Bội nói tiếp: “Em đi xem Ethan.” Rồi mới bước đi, màn lên sân khấu giới thiệu còn chưa đến một phút đồng hồ. Lâm Chiêu Trinh giận lắm rồi, người phụ nữ này đúng là không để Lâm gia vào mắt!

“Chị, em muốn sửa lại ảnh chụp của ba một chút, chị có thể giúp em không? Em không biết để ở đâu.” Lâm Vô Ý tha thiết nhìn chị mình. Vừa thấy ánh mắt cậu, lửa giận trong Lâm Chiêu Trinh nháy mắt liền giảm đi hơn nửa, đứng dậy nói: “Được.”

Lâm Vô Ý tiến đến ôm cánh tay chị gái, đi cùng chị. Hai người vừa rời khỏi, Thẩm Như Vi liền đứng dậy bỏ chạy. Lâm Hàn Thiên uống một ngụm trà, cảm khái một câu: “Đúng là Vô Ý thay đổi rất nhiều, cũng hiểu chuyện hơn xưa. Trước kia cũng không biết thằng bé này có tâm đến vậy.”

Lâm Chiêu Vũ lên tiếng: “Vu Chi, con cũng đừng trách cô con, cô chỉ đau lòng cho con thôi. Còn chuyện của con và Bội Bội, chú và ba con có thái độ giống nhau, tùy hai đứa. Con chỉ cần biết mình nên làm gì là được rồi. Chẳng qua phải nhớ rõ, đừng làm tổn thương Ethan.”

“Vâng.” Lâm Vu Chi thản nhiên trả lời.

Lúc này Lâm Chiêu Đông mới nói, cũng không phải là chuyện con dâu ông, mà là: “Ngày mai đưa tang ông nội. Vu Chi, con là trưởng tôn, phải mang di ảnh cho ông nội. Vu Hồng, Vu Chu và Tiểu Vi, ba đứa phải trông chừng Vô Ý, bác lo ngày mai nó sẽ...”

“Bọn con sẽ chú ý.” Lâm Vu Hồng đáp lại. Lâm Chiêu Đông gật đầu, tin tưởng mấy đứa trẻ sẽ làm tốt, nói tiếp: “Đừng để truyền thông chú ý đến Vô Ý. Đừng để lão nhân gia đi mà không an lòng.”

Bốn người nghiêm túc gật đầu. Lâm Chiêu Đông phát tay, bốn người đứng dậy rời đi. Đợi mấy tiểu bối đi rồi, Lâm Chiêu Đông mới nói: “Hàn Thiên, em có cơ hội thì giúp anh cả khuyên nhủ Chiêu Trinh. Chuyện của Vu Chi và Bội Bội chúng ta không quản được. Chúng nó muốn ly hôn hay muốn tiếp tục đều là chuyện

của hai đứa. Anh sẽ không vì quan hệ của Quách gia và Lâm gia mà ngăn cản Vu Chi ly hôn với Bội Bội, nhưng cũng sẽ không vì không vừa mắt mà ép Vu Chi. Bội Bội không coi mình là con dâu Lâm gia, chúng ta cứ coi nó là mẹ Ethan là đủ rồi. Không cần vì một người không hiểu chuyện mà để Lâm gia không vui.”

“Em sẽ cố.”

...

Lâm Vô Ý kéo mẹ và chị cùng nhau sửa sang lại ảnh chụp của ba trong thư phòng. Bất quá sửa sang được vài cái Lâm Vô Ý đã bị chị “đuổi đi”. Cứ nhìn ảnh chụp của ba, Lâm Vô Ý liền không thể khống chế được nước mắt của mình, Lâm Chiêu Trinh cũng không muốn em trai thấy cảnh thương tình. Bất quá, bị chị đuổi đi xong, cậu còn chưa kịp một mình liếm láp vết thương lòng đã bị cháu ngoại Thẩm Như Vi kéo đi. Thẩm Như Vi được anh trai bày mưu tính kế cho liền kéo cậu nhỏ đến nhà bếp, trên bàn cơm trong nhà bếp có một bát mì vằn thắn mới múc từ nồi ra. Đối mặt với cháu gái ngoại đang nhõng nhẽo cũng như kiên quyết, cũng biết đối phương có ý tốt, Lâm Vô Ý ngồi xuống ghế, vừa ăn vừa thấy cảm động.

Có hai người đứng ở cửa phòng bếp nhỏ giọng nói chuyện với nhau, khi không cũng nhìn vào nhà bếp vài lần. Lúc này một người đi tới, một người trong số đó lập tức ra hiệu cho đối phương, để cho anh dừng lên tiếng. Đối phương hơi nghiêm túc đi đến gần, nhìn thoáng vào nhà bếp, nhỏ giọng hỏi: “Mấy người trốn ở đây làm gì?”

Thẩm Tiểu Vi chỉ chỉ vào nhà bếp, nói: “Em để Như Vi khuyên cậu nhỏ ăn mì vằn thắn, cậu ấy không ăn cái gì đó thì không thể trụ được. Quả nhiên để Như Vi ra tay là đúng, cậu nhỏ khó có thể cự tuyệt khi Như Vi làm nũng.”

Lâm Vu Chi lại liếc vào trong một cái, bảo hai người đi cùng anh. Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu đang mỗi người cầm một ly café để nâng cao tinh thần đều hơi ngạc nhiên mà đi theo Lâm Vu Chi đến một góc không người.

Lâm Vu Chi hỏi Lâm Vu Chu: “Vừa rồi Vô Ý ở ngoài phòng khách nhỏ nghe được bao nhiêu?”

Lâm Vu Chu chỉ sững sốt một giây liền hiểu được ý của anh họ cả, anh trả lời chi tiết: “Em không biết. Em ra khỏi toilet thì thấy cậu ấy đứng ngoài cửa phòng khách cầm điện thoại, em liền đi qua. Đúng lúc đó chị dâu đi từ trên lầu xuống, Vô Ý liền hỏi em ngủ thế nào. Chắc là cố ý nhắc nhở mấy người?”

Cho dù lúc đó không có mặt, nhưng mọi chuyện thế nào Lâm Vu Chu đều biết được từ Thẩm Tiểu Vi. Biểu tình Lâm Vu Chi hơi trầm xuống, xoay người rời đi. Anh là người lớn tuổi nhất trong mấy người cùng lứa, cũng là người có uy tín nhất, nên Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi cũng không dám khuyên bảo gì. Bất quá, hai người đều hơi buồn bực, sao anh họ cả lại tức giận vậy? Người kia không thể nào không biết chuyện giữa anh và chị dâu.

“Không có việc gì chứ?” Thẩm Tiểu Vi hơi lo lắng.

Lâm Vu Chu nói: “Có thể có việc gì, cùng lắm là ly hôn. Anh thấy anh họ cả và chị dâu hiện tại cũng không khác ly hôn là bao.”

Thẩm Tiểu Vi gật đầu, cũng phải.

Lâm Vu Chi đi tới cửa chợt nghe thấy tiếng Lâm Vô Ý xin tha với Thẩm Như Vi: “Như Vi, cậu thực sự ăn không nổi nữa, canh gà thì miễn đi.”

“Đêm nay phải giữ đêm. Cháu nghe mẹ nói còn phải quỳ lạy linh cữu nữa. Cậu nhỏ, cậu ăn nhiều một chút thì đến tối mới có sức. Ngày mai cũng phải vất vả cả ngày. Sắc mặt cậu thật sự không tốt, cháu sợ cậu không chịu nổi.”

“Sẽ không đâu.” Thanh âm Lâm Vô Ý thấp hơn vài phần, lộ vẻ đau thương. “Cậu sẽ không để ông ngoại cháu lo lắng cho cậu đâu. Nếu đói bụng, cậu sẽ tự mình uống. Cậu thực sự ăn không vào nữa, không tin cháu sờ thử xem.” Lâm Vô Ý đã nắm tay cháu gái ngoại đặt lên phần bụng mình. Dạ dày dưới bàn tay nổi hẳn lên, Thẩm Như Vi gật gật đầu: “Vậy cháu không ép cậu nữa.”

Buông tay, Lâm Vô Ý đứng lên: “Chúng ta ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Vừa ngừng đầu, Lâm Vô Ý ngây ngẩn cả người, Thẩm Như Vi kinh ngạc gọi: “Anh họ cả.”

Lâm Vu Chi đi đến, hỏi: “Vô Ý, muốn đến khách sạn gặp bạn cậu không?”

Vừa nghe thấy anh họ cả tìm cậu nhỏ có việc, Thẩm Như Vi rất hiểu chuyện mà rời đi trước. Lâm Vô Ý lắc đầu: “Không được. Ngày mai mấy người Joseph...” Dừng một chút, hốc mắt cậu đã phiem hồng, cúi đầu nói: “Ngày mai mấy người Joseph đến viếng ba xong sẽ về Pháp luôn. Tôi không muốn làm phóng viên chú ý.”

Lâm Vu Chi đến cạnh Lâm Vô Ý, bỏ ghế ra ngồi: “Có café không?”

Lâm Vô Ý áp chế đau lòng, đi rót café, ngoài miệng nói: “Mấy người các cậu uống nhiều lắm rồi. Hôm nay không có nhiều khách, nên về phòng ngủ bù đi. Muốn thêm sữa hay đường không?”

“Một chút thôi, đừng ngọt quá.”

Lâm Vu Chi nhìn Lâm Vô Ý rót café cho anh, cho thêm sữa và nửa non túi đường nhỏ. Nhận ly từ tay đối phương, Lâm Vu Chi có chút mệt mỏi xoa bóp vùng ấn đường.

“Đi ngủ một lát đi.”

Lâm Vu Chi nhướng mắt: “Trông cậu giống người cần nghỉ ngơi hơn tôi.”

Lâm Vô Ý nhếch miệng: “Hôm qua tôi ngủ rất ngon.” Còn mang chút chỉ trích, đến tận giờ đầu cậu mới không văng nữa.

“Sự thật chứng minh chúng tôi làm rất đúng.” Nâng chén với Lâm Vô Ý, Lâm Vu Chi uống café.

“Vô Ý, có café không? Cho tôi một ly đi.” Lâm Vu Hồng mang vẻ mặt khó chịu đi đến, bên ngoài có tiếng khóc của hai đứa trẻ.

“Sao vậy? Ryan và Andrew đang khóc à?” Ánh mắt Lâm Vô Ý nhìn ra bên ngoài, chân thì đi tới chỗ pha café.

“Không cần đường không cần sữa.”

Lâm Vu Hồng ngồi xuống cạnh Lâm Vu Chi, trong nhà chỉ có hai cậu bé kia mới khóc như vậy.

“Vậy không phải đáng lắm sao?” Lâm Vô Ý mang café đến cho một người.

“Hợp với tôi nhất.” Hiển nhiên là Lâm Vu Hồng bị tiếng khóc của con trai làm cho buồn bực.

Lâm Vô Ý rất nhanh đã pha xong café cho Lâm Vu Hồng, đặt ở trước mặt anh liền đi ra ngoài. Lâm Vu Chi nhướng mắt: “Chuyện gì vậy?”

“Ai biết. Trẻ con luôn không thể giải thích theo lẽ thường.” Lâm Vu Hồng uống một hơi hết nửa ly café. Bình thường anh đều giao hai con trai cho mẹ và bảo mẫu. Anh không phải loại đàn ông biết chăm sóc trẻ con, cũng sẽ không làm như vậy.

Một ly café còn chưa uống xong, tiếng khóc của trẻ con đã đến gần. Lâm Vu Hồng liếc mắt, Lâm Vu Chi và anh cùng nhìn ra cửa. Một người ôm một tiểu bảo bảo đang khóc thương tâm đi vào nhà bếp, lại còn vừa đi vừa dỗ.

“Không khóc không khóc. Andrew không khóc.” Dưới bốn ánh nhìn chăm chú sâu sắc có hơi quỷ dị, Lâm Vô Ý dỗ đứa trẻ đang cuộn tròn trong lòng, giải thích một câu: “Mẹ tôi đang dỗ Ryan, mẹ nói phải tách hai đứa trẻ ra mới dễ dỗ. Tôi mang Andrew đến đây. Ngoan nào, không khóc không khóc.”

Cứ dỗ như vậy khoảng mười phút, đứa trẻ cũng mặc đồ tang dần dần ngừng khóc dưới sự dỗ dành của Lâm Vô Ý, nhưng vẫn còn thút thít. Lâm Vô Ý để đứa trẻ nằm trên khuỷu tay mình, tiếp tục đung đưa. Đi đi lại lại đến khi hai tên đàn ông đang ngồi kia sắp hôn mê, Lâm Vô Ý mới không đi nữa.

“Mọi người đều ở đây à.” Thẩm Tiểu Vi đi đến.

“Suyt

”

Anh lập tức im miệng. Nhìn em bé trong ngực sắp ngủ, Lâm Vô Ý tiếp tục vỗ nhẹ, rồi mới nhỏ giọng nói: “Andrew buồn ngủ, đừng nói chuyện.”

Thẩm Tiểu Vi mím chặt môi đi đến phía bàn ngồi xuống, Lâm Vu Chu đi vào cùng anh cũng ngồi xuống. Hai người có chút quỷ dị nhìn người đang dỗ em bé.

Andrew ngủ rồi, Lâm Vô Ý thở hắt ra: “Thành công.” Rồi mới ôm đứa bé đi ra ngoài.

Quay đầu nhìn cậu rời đi, đến lúc không thấy người đâu, Thẩm Tiểu Vi mới quay lại: “Tình huống gì vậy?”

“Tình huống mà em thấy.” Lâm Vu Hồng lạnh nhạt nói một câu, đứng dậy rót café.

“Lợi hại.” Lâm Vu Chu tán thưởng. Trẻ con là ác ma, người có thể dỗ để ác ma không khóc thật đáng ca ngợi.

Rất nhanh, Lâm Vô Ý đã trở lại. Sau đó nói với Lâm Vu Hồng: “Ryan và Andrew đều ngủ rồi. Trong nhà có nhiều người, chúng có chút không thoải mái. Ethan đang ngủ trưa còn chưa dậy, Bội Bội liên tục khóc cả ba đứa.”

Nhường mi, dường như có chút kinh ngạc khi chị dâu lại trông con giúp mình, Lâm Vu Hồng lại quay sang hỏi chuyện khác: “Cậu rất có kinh nghiệm?”

Lâm Vô Ý nói: “Tôi thấy Susan dỗ Wary như vậy đấy. Susan là hàng xóm của tôi ở Provence. Quán café tôi mở là do chị ấy quản lý giúp tôi.”

“Cậu nhỏ, trông cậu một chút cũng không giống như lần đầu tiên làm.” Thẩm Tiểu Vi rất ngạc nhiên. Có thể nói, hết thảy của người này cho đến giờ luôn làm anh ngạc nhiên.

Lâm Vô Ý nói với chút nhớ nhung: “Những lúc Daphne ồn ào hay không vui, tôi đều dỗ con bé như thế.”

Daphne?

“Là ai?”

“Con gái tôi.”

Câu trả lời của Lâm Vô Ý làm cho sắc mặt bốn người kia thay đổi nhanh chóng. Cậu lấy điện thoại di động tìm ra ảnh chụp của Daphne, giơ lên: “Năm nay Daphne bốn tuổi, là một tiểu mỹ nhân đó.”

“Á, à, nhìn ra được, rất đẹp.” Thẩm Tiểu Vi âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Con gái cậu?” Hiển nhiên Lâm Vu Hồng không thể chấp nhận hành vi coi sủng vật thành con cái.

Lâm Vô Ý gạt đầu: “Tôi là ba con bé.” Tiếp đó, cậu lại thương cảm. “Ba thích Daphne lắm, Daphne cũng rất thích rúc ở chân ba rồi ngủ, nhưng hiện tại...”

Lâm Vu Chi an ủi đặt tay lên vai Lâm Vô Ý, nói sang chuyện khác: “Cậu từng mang nó về Hongkong?”

“Ừ. Về ba lần rồi. Nhưng đường đi dài quá, con bé không chịu nổi, ba cũng không muốn để con bé chịu khổ.” Lâm Vô Ý tiếp tục tìm ảnh, đều là các loại hình ảnh của Daphne, cậu chỉ muốn gặp nó ngay. Tiếp tục lướt qua màn hình, ngón tay Lâm Vô Ý dừng một chút, theo bản năng định rời đi, nhưng lại bị một người nhanh trước một bước đoạt lấy điện thoại.

“Vu Hồng.”

“Có cái gì không thể nhìn được?” Lâm Vu Hồng “tốt bụng” hỏi.

“Cũng không phải...” Lâm Vô Ý liếm liếm môi, cũng chẳng có ảnh chụp nào không thể nhìn được, chỉ là hơi ngượng chút thôi.

Lâm Vu Hồng coi câu trả lời của đối phương chính là đồng ý, tay cầm điện thoại di động, nhìn vào ảnh chụp mà vừa nãy Lâm Vô Ý muốn rời đi. Trong tấm ảnh chụp, Lâm Vô Ý nằm nghiêng trên giường, ôm Daphne trong lòng, tự chụp hình mình. Chắc là vừa mới ngủ dậy, ánh mắt có chút mờ lung, đầu tóc hỗn độn, hai mắt cong cong, thanh thuần sạch sẽ như một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi.

“Đây là chụp lúc nào?”

Lâm Vô Ý rất muốn vươn tay ra lấy lại, nói quanh co: “Trước khi trở về.” Nghĩ đến ba, cậu lại thấy khổ sở.

Lâm Vu Hồng lướt sang ảnh tiếp theo, vẫn là đang ôm Daphne trên giường, Tiếp tục lướt đến ảnh kế, Lâm Vô Ý hôn đầu Daphne; ảnh tiếp nữa là cậu nháy mắt với màn hình; ảnh tiếp là Lâm Vô Ý đang đánh răng, chụp ảnh đối diện với cái gương. Tóc tai lộn xộn, trên người là áo chữ T rộng thùng thình, phần người bên dưới bị bồn rửa mặt che khuất. Tiếp đó là hình một chiếc chảo, bên trong là một quả trứng ốp lết, hai miếng thịt bacon. Rồi mới đến bữa sáng trên bàn, trong đĩa có hai miếng cà chua, hai miếng cà rốt, một ly nước trái cây. Kế đó là ảnh Lâm Vô Ý tự chụp. Cậu đi ra ngoài. Nụ cười trên mặt dường như là dành cho người bên kia màn hình, khiến cho toàn thân cậu tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Nhìn từng ảnh chụp, hốc mắt Lâm Vô Ý dần phồng hồng, trong hơi thở lại hiện ra bi thương: “Đây, đều là cho, cho ba... Để ba biết, tôi có thể tự chăm sóc cho mình, để ba yên tâm khi tôi ở Pháp một mình... Nhưng mà, bây giờ ba không nhìn được... không thể nhìn được...”

Lâm Vu Hồng thoát khỏi phần xem ảnh trong điện thoại. Ngay sau đó anh liền nhìn thấy ảnh nền của di động là ảnh chụp ấm áp khi Lâm Vô Ý và ông nội dựa sát vào nhau, nụ cười tươi của ông nội thể này trong trí nhớ của Lâm Vu Hồng là cho tới giờ cũng chưa từng có với vẻ hạnh phúc khi ở cạnh con trai thương yêu. Lâm Vu Hồng đặt điện thoại di động vào tay Lâm Vô Ý: “Bây giờ ông cũng có thể nhìn thấy. Sau này cậu càng phải cho ông biết, cậu sống rất tốt, cậu sẽ tự chăm sóc cho mình, không để ông lo lắng.”

“Ô... Tôi nhớ ba... Tôi nhớ ba...” Thẩm Tiểu Vi đi đóng cửa nhà bếp. Hai tay Lâm Vô Ý che mặt, không khống chế được nỗi bi thương luôn dồn nén trong lòng. “Tôi nhớ ba, tôi nhớ... ba lắm... Rõ ràng ngày sinh nhật tôi, ba còn cùng tôi thổi nến sinh nhật ở Skype... Nhưng chớp mắt, ba đi rồi, đi rồi...”

Lâm Vu Hồng nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai run rẩy của Lâm Vô Ý, an ủi.

“Tôi nhớ ba... Tôi nhớ... ba lắm...”

“Ông sẽ biết.”

Lâm Vu Chi uống sạch chỗ café còn lại đã nguội lạnh trong ly, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi nhìn người đang khóc nức nở trong lòng Lâm Vu Hồng, cảm thấy thật khó chịu. Người này phải cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể đi ra khỏi nỗi bi thương vì ông nội/ ông ngoại qua đời. Họ, có thể làm được gì cho cậu?

11. Chương 11

Khóc thỏa thích ở phòng bếp một hồi, trong lòng Lâm Vô Ý không còn áp lực đến vậy, nhưng vẫn vô cùng bi thương. Tối chạng vạng, già trẻ lớn bé của Lâm gia ăn cơm tối xong đều đến nhà tang lễ ngoại trừ ba đứa trẻ, ngay cả Quách Bội Bội cũng không dám làm theo ý mình vào thời điểm thế này. Vừa đến cửa nhà tang lễ, nước mắt Lâm Vô Ý liền không thể khống chế được. Bước vào trong nhà tang lễ, nhìn linh đường đã được trang trí xong xuôi, còn có chiếc quan tài còn chưa đặt nắp ở chính giữa linh đường, hai chân Lâm Vô Ý như nhũn ra, hai mắt đầm lệ mơ hồ.

Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng cùng đỡ cậu đến trước quan tài của ông nội, Lâm Vô Ý ghé vào quan tài khóc đến thất thanh, cứ một tiếng lại một tiếng gọi “Ba!”. Cậu cố gắng vươn tay để sờ mặt ba, lại bị Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng kéo ra. Giang Y Viện và Lâm Chiêu Trinh đỡ lấy nhau, tiếng khóc tràn ra, trong tiếng khóc của em trai Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ cũng không thể ngăn cản nỗi đau lòng. Ngay cả Quách Bội Bội cũng bị không khí như vậy làm ảnh hưởng, có chút buồn buồn. Cô và Lâm Vu Chu, Thẩm Tiểu Vi đều quỳ trên mặt đất làm một ít nghi thức mà người phụ trách yêu cầu.

Sau khi khóc một hồi, Lâm Vô Ý run rẩy cả người, ngay cả kêu cũng không thể kêu được. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh suýt bị hù chết. Quỳ lạy xong, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng nhiều tuổi nhất đều phát huy ảnh hưởng của người có chủ kiến trong gia tộc. Lâm Vu Chi trực tiếp cho một nắm tay vào sau gáy Lâm Vô Ý, Lâm Vô Ý lại một lần nữa ngã vào ngực anh.

Đến nửa đêm, Lâm Vô Ý nằm cuộn mình trên mấy chiếc ghế đặt song song từ từ tỉnh lại. Lần này, cậu không mang cảm xúc bất ổn như vừa rồi nữa. Cậu chậm rãi đứng dậy, được Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu cùng đỡ đến cạnh quan tài cha già, quỳ xuống. Dập đầu với cha già ba cái, Lâm Vô Ý quỳ rạp trên mặt đất vô cùng bi thương, mặc cho Lâm Vu Chi nâng cậu lên thế nào cũng không chịu đứng dậy.

Trời đã sáng, nghi thức tiếc thương và tưởng niệm của Lâm Chính Huy lão tiên sinh sắp bắt đầu. Lâm Vô Ý quỳ suốt một đêm, sắc mặt tái nhợt hẳn đi, như muốn lung lay sắp đổ, ai nói gì cũng không chịu đứng lên. 8 giờ, từng chiếc xe một dừng lại ở ngoài nhà tang lễ, mọi người đến phúng viếng đều lục tục kéo đến. Bên ngoài nhà tang lễ sớm đã tụ tập đầy người bên truyền thông, tin tức đầu đề trên truyền thông của Hongkong cũng như nội địa đều có liên quan đến lễ tang của Lâm Chính Huy lão tiên sinh, ngay cả truyền thông của nước ngoài cũng vô cùng chú ý đến lễ tang ngày hôm nay. Còn Lâm Vô Ý thì không quan tâm đến chuyện này, cậu căn bản không biết là mình đang làm gì, linh hồn cậu đều bay cả đến chỗ cha già đang ngủ say ở nơi đó.

Có hai người nước ngoài đeo kính râm và khẩu trang đi vào linh đường, phía sau còn có ba người đeo kính râm đi cùng. Họ đi thẳng đến trước mặt Lâm Vô Ý, hai người nhẹ nhàng ôm cậu: “Dean, nén bi thương.”

“...” Lâm Vô Ý không tiếng động mà gọi ba.

Hai người vỗ nhẹ hai má Lâm Vô Ý, thở dài rồi rời đi. Ba người còn lại cũng vào ôm Lâm Vô Ý, muốn cậu nén bi thương. Nhưng Lâm Vô Ý không nghe được gì, cậu chỉ biết là, ba ba, rốt cuộc không thể về được.

Xuất phát từ địa vị và danh vọng của Lâm Chính Huy khi còn sống, nghi thức phúng viếng của ông không chỉ có người của Lâm gia. Do có nhân viên quan trọng của chính phủ đến chủ trì nghi thức tiếc thương và tưởng niệm lần này, Lâm Vô Ý thất thần tựa vào vai Lâm Vu Hồng, nước mắt sớm đã thấm ướt áo trên vai đối phương. Vòng hoa trong linh đường phải có đến hơn một nghìn, người đến phúng viếng khoảng 2000. Ban tổ chức lễ tang đọc tiểu sử khát quát cuộc đời của Lâm Chính Huy và những cống hiến lớn lao ông dành cho Hongkong và nội địa, không khí trong đây đau thương mà cũng trang trọng. Ban tổ chức lễ tang đọc xong, Lâm Chiếu Đông làm con cả cũng lên nói mấy lời ngắn gọn. Sau đó, mọi người làm lễ ly biệt cuối cùng với di thể Lâm lão tiên sinh, biểu đạt an ủi với người nhà.

Lâm Chiếu Đông và già trẻ của Lâm gia đều bắt tay từng người một, cúi đầu, một câu “Có tâm!” biểu đạt sự cảm tạ. Hai mắt Lâm Vô Ý đầm lệ mơ hồ làm từng động tác một dưới sự nhắc nhở của Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng để nhận lời an ủi của mọi người; nhìn dáng vẻ cậu thế này, những người đến phúng viếng đều không khỏi đau lòng cảm khái. 11 giờ, quan tài của Lâm lão tiên sinh được đóng nắp, tiếng khóc của Lâm Vô Ý nhất thời làm mọi người lo lắng. Lâm Vu Chi ôm di ảnh ông nội, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu đỡ lấy Lâm Vô Ý đã không thể đi đường nổi. Cho dù người con trai Lâm Vô Ý này và người cha Lâm Chính Huy trước đây có nhiều “thủy hỏa bất dung”, giờ phút này, không có ai hoài nghi Lâm Vô Ý coi trọng ba mình, yêu thương ba mình.

Quan tài được mang ra khỏi nhà tang lễ, chuyển vào xe tang. Xe tang chạy một vòng đến mấy ngã tư trọng yếu của Hongkong rồi mới tiến về nơi có phong thủy tốt nhất ở Hongkong, an táng di thể Lâm Chính Huy ở phần mộ địa “tập trung” những nhân vật nổi tiếng trong thương giới của Hongkong, hợp táng với phu nhân của Lâm Chính Huy. Ngay cả hai bên đường đều đặt đầy những vòng hoa. Vốn dĩ Lâm Chiếu Đông định nghi thức tiếc thương và tưởng niệm chấm dứt xong mới chọn ngày để an táng ba, nhưng xét theo nỗi lo lắng nào đó, thấy hôm nay cũng là ngày tốt liền chọn để an táng luôn.

Ngày này, tiếng khóc và nước mắt Lâm Vô Ý không thể nào dừng được. Nhìn quan tài đựng di thể ba được đặt vào trong huyệt, nhìn đất từ từ che mất quan tài, Lâm Vô Ý chợt có suy nghĩ muốn ở cạnh ba nhiều hơn, muốn ba nhìn đến cậu một lần cuối cùng. Bốn người Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi muốn kéo lại cậu mà cũng vô cùng khó khăn. Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi khóc lóc bi thương, phần nhiều là khóc vì nỗi bi thương của chú nhỏ/ cậu nhỏ. Ba đứa trẻ cũng khóc lớn được Quách Bội Bội dẫn sang một bên. Sau khi quan tài được chôn xong, Lâm Vô Ý quỳ gối canh giữ mộ phần cho ba, chỉ cảm thấy bầu trời của mình, ngọn núi của mình hoàn toàn sụp đổ.

“Vô Ý/ Cậu nhỏ!”

Trước khi chìm vào bóng tối, dường như Lâm Vô Ý nhìn thấy ba, nhìn thấy ba chỉ mạnh vào mũi cậu quát: “Tiểu tinh nghịch!”

...

Mở cửa phòng ngủ ra, Lâm Vu Huệ mang một bát canh gà vào, sau cô còn có anh trai Lâm Vu Chi. Giang Y Viện ngồi chăm sóc con ở cạnh giường, hai mắt sưng đỏ, đứng lên, xoa xoa khoe mắt.

“Bà dì Giang, uống bát canh gà đi!”

“Cám ơn.”

Giang Y Viện mặc chiếc váy dài màu đen, búi tóc bằng một chiếc trâm hoa, nhận lấy bát, miễn cưỡng uống hai ngụm, lại xoa khoe mắt nói: “Mấy người xuống trước đi, tôi trông ở trong này.”

Trên giường, Lâm Vô Ý bất tỉnh ở mộ địa đang nằm nhắm mắt đầy thống khổ, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng. Đôi mắt Lâm Vu Huệ phấp phồng, cô lấy khăn tay lau cho chú nhỏ. Lâm Vu Chi nhìn Lâm Vô Ý vài lần, lên tiếng: “Luật sư đến rồi, ba con muốn người đi xuống.”

Thân mình Giang Y Viện chấn động, gật gật đầu. Lo lắng nhìn con trai, bà theo Lâm Vu Huệ và Lâm Vu Chi ra ngoài. Sau khi Lâm Chính Huy qua đời, Lâm gia luôn bận rộn cho lễ tang của ông. Hôm nay lễ tang chấm dứt cũng là lúc công bố di chúc.

Tất cả người của Lâm gia đều tập trung trong thư phòng của Lâm lão gia tử khi còn sống. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh vẫn khó nén bi thương. Sau khi Giang Y Viện xuất hiện, Lâm Chiêu Trinh vỗ vỗ con gái ngồi bên cạnh, Thẩm Như Vi đứng lên tránh ra chỗ khác, Giang Y Viện ngồi xuống cạnh Lâm Chiêu Trinh, Lâm Chiêu Trinh lập tức cầm tay đối phương. Lâm lão tiên sinh qua đời, ở một mức độ nào đó đã kéo gần quan hệ của mẹ con Giang Y Viện với người của Lâm gia. Thẩm Như Vi ngồi cạnh chị họ. Luật sư nhìn thoáng qua mọi người ở đây, do dự nói: “Còn thiếu Vô Ý thiếu gia...”

Giang Y Viện khàn giọng trả lời: “Ông tuyên bố di chúc đi. Cho dù nội dung di chúc là gì, Vô Ý cũng sẽ không có ý kiến gì đâu.” Tiếp đó bà lại lau khoe mắt, nói: “Có lẽ đừng để nó nghe di chúc, nó sẽ thương tâm. Hiện tại, phàm là những chuyện có liên quan đến ba nó đều khiến tâm tình nó không ổn, đừng kích thích đến nó.”

Lâm Chiêu Đông nói với luật sư: “Tuyên bố đi. Chờ Vô Ý ổn định cảm xúc ông lại tuyên bố một lần với cậu ấy.”

Nghĩ đến người đau thương nhất trong lễ tang của Lâm lão tiên sinh hôm nay, luật sư gật đầu. Luật sư cũng biết được một số chuyện về hai cha con họ nên cũng không kiên trì, dưới sự làm chứng của hai công chứng viên khác, luật sư lấy di chúc từ trong một chiếc hộp đảm bảo an toàn ngay trước mặt mọi người.

“Hiện tại, dựa theo sự ủy thác của Lâm Chính Huy lão tiên sinh khi còn sống, tôi xin tuyên bố di chúc.”

Mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh.

“Nội dung trong di chúc của Lâm lão tiên sinh như sau_____” Luật sư đọc rõ ràng từng tiếng nội dung trong di chúc của Lâm Chính Huy, trong lòng mỗi người đều tồn tại sự bình tĩnh cũng như phức tạp. Di chúc của Lâm Chính Huy nằm trong dự kiến của mọi người, nhưng cũng nằm ngoài dự liệu của họ. Khi còn sống, Lâm Chính Huy chia sản nghiệp của Lâm Thị thành hai phần giao cho hai con trai xử lý, trên di chúc, hai phần sản nghiệp này chính thức giao cho hai con trai Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ về mặt pháp luật. Con gái Lâm Chiêu Trinh có được ở mỗi công ty mẹ là “Tập đoàn Huy Lai” và “Tập đoàn Chính Đầu” là 5% cổ phần, còn những lợi nhuận ở hai tập đoàn này và các công ty con trực thuộc thì không có liên quan đến Lâm Chiêu Trinh. Đồng thời, Lâm Chiêu Trinh còn được thừa kế 8000 vạn gia sản trên danh nghĩa của ba, cũng chính là những bất động sản ở hải ngoại của ba.

Trưởng tôn Lâm Vu Chi nhận được 30% cổ phần của “Tập đoàn Huy Lai”, 5% cổ phần của “Tập đoàn Chính Đầu”; Lâm Vu Huệ nhận được 5% cổ phần của “Tập đoàn Huy Lai”, tiếp quản quỹ từ thiện của Lâm Thị. Hơn nữa Lâm Chiêu Đông được thừa kế 15% cổ phần của “Tập đoàn Huy Lai” và 10% cổ phần vốn có của ông. Cha con Lâm Chiêu Đông có được quyền không chế tuyệt đối với “Tập đoàn Huy Lai”.

Lâm Vu Hồng nhận được 30% cổ phần của “Tập đoàn Chính Đầu” và 5% cổ phần của “Tập đoàn Huy Lai”; Lâm Vu Chu nhận được 5% cổ phần của “Tập đoàn Chính Đầu” và 40% cổ phần của công ty truyền thông kinh doanh độc lập với Lâm Thị. Lâm Chiêu Vũ thừa kế 15% cổ phần của “Tập đoàn Chính Đầu”, bản

thân ông còn có 10% cổ phần của tập đoàn này, như vậy cha con Lâm Chiêu Vũ có được quyền khống chế tuyệt đối với “Tập đoàn Chính Đầu”. Chẳng qua từ này về sau, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng trở thành chủ tịch chân chính của hai tập đoàn, chính thức trở thành người đứng đầu Lâm gia đời thứ ba.

Thẩm Tiểu Vi và Thẩm Như là cháu trai/ cháu gái ngoại của Lâm Chính Huy, tuy rằng không có cổ phần trong sản nghiệp của Lâm Thị, nhưng tài sản dưới danh nghĩa của Lâm Chính Huy không chỉ có cổ phần của Lâm Thị. Ông có tài sản riêng, bất động sản, có xe lớn, có cửa hàng, có cổ phiếu trong các công ty lớn khác, thậm chí còn có cả châu báu và vân vân.

Ông phân chia toàn bộ của cải của mình, không chỉ chia cho con trai, con dâu và các cháu, còn chia cả cho con gái, con rể và cháu ngoại. Thẩm Tiểu Vi nhận được năm cửa hàng nằm ở khu náo nhiệt của Hongkong và một số châu báu, có cả 2000 vạn gia sản khác và cổ phiếu của một vài công ty ở nước ngoài; Thẩm Như Vi nhận được ba cửa hàng, một căn biệt thự, cũng có 2000 vạn gia sản và cổ phiếu. Ba chất trai cũng nhận được một số lượng gia sản không nhỏ, còn có bất động sản ở hải ngoại.

Tài sản còn lại, một phần được đầu tư vào hai tập đoàn lớn làm tài sản lưu động, một phần sẽ do Lâm Vu Huệ xử lý, thành lập quỹ hội. Trong di chúc, Lâm Chính Huy giải thích, một khi Lâm Vu Huệ kết hôn, cô phải trả lại 5% cổ phần của “Tập đoàn Huy Lai” cho ba cô là Lâm Chiêu Đông, tương đương chính là, cô sẽ nhận được của hồi môn là 2000 vạn.

Trong di chúc, Lâm Chính Huy yêu cầu hai con trai và các cháu không được xảy ra mâu thuẫn không cần thiết vì lợi ích riêng, phải đoàn kết với nhau, cùng cố gắng cho vinh quang của gia tộc Lâm Thị. Đó cũng là lý do tại sao ông lại cho hai người cháu Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng 5% cổ phần của tập đoàn đối phương. Làm người đứng đầu của gia tộc Lâm Thị, Lâm Chính Huy lo lắng sau khi ông đi, xí nghiệp Lâm Thị nên tiếp tục phát triển như thế nào; làm ông nội và ông ngoại, Lâm Chính Huy cũng cố gắng làm cho thật công bằng, để cho con cháu không thể oán giận ông. Những người có được cổ phần trong công ty của gia tộc thì được vật chất ít hơn một tý; những người không có hoặc là có ít cổ phần trong công ty của gia tộc thì cũng tương ứng nhận được nhiều gia sản và bất động sản hơn.

Lâm Vu Chu không có quyền thừa kế tập đoàn, nhưng anh cũng không ngờ “Công ty truyền thông Điều” mấy năm nay phát triển rất mạnh ở Hongkong lại là của ông nội! Còn anh cũng ngay lập tức trở thành cổ đông lớn nhất trong công ty truyền thông này, có được 40% cổ phần! Lâm Vu Chu cúi đầu, căng cứng vòm họng, không muốn thất thố trước mặt mọi người. Anh vẫn nghĩ rằng, ông nội có thể cho anh một ít cổ phần trong công ty của gia tộc đã là tốt lắm rồi.

Còn cuối cùng, chính là Giang Y Viện và Lâm Vô Ý. Lúc luật sư nhắc đến Giang Y Viện, ngoại trừ bản thân bà ngoài ý muốn, mỗi người đều có chút khấn trương. Không phải là sợ lão gia tử cho bà nhiều quá, mà là trước mắt lão gia tử đã không còn gì để cho hai mẹ con này. Giang Y Viện nhận được một căn nhà cao cấp trị giá 6000 vạn ở bang California và một cửa hàng nằm ở New York bên nước Mỹ, ngoài ra thì không còn gì. Còn Lâm Vô Ý thì nhận được ở mỗi “Tập đoàn Huy Lai” và “Tập đoàn Chính Đầu” là 1% cổ phần, và một căn biệt thự trên đỉnh Victoria thuộc núi Thái Bình của Hongkong. Căn biệt thự này, người của Lâm gia không hề xa lạ, đây là căn biệt thự Lâm lão gia tử đã mua khi còn sống với giá hơn 1 tỷ đô la Hongkong. So sánh với nhiều khu nhà cao cấp khác gần đó, căn biệt thự này không thể coi là quý lắm, hơn nữa diện tích cũng không lớn bằng, chỉ có ba tầng, một vườn hoa nhỏ, không có bể bơi. Bất quá thị trường trước mắt đã thay đổi gấp đôi.

Nghe nói lúc mới xây, căn biệt thự có bể bơi, sau đó Lâm lão gia tử cho người lấp đi, xây một vườn hoa. Nóc nhà của phòng ngủ trên lầu ba của biệt thự có thể mở ra để ngắm sao vào ban đêm. Khi còn sống, Lâm lão gia tử rất coi trọng biệt thự này. Không chỉ là lúc mới mua thì đến tận hiện trường để khảo sát, sau khi mua còn cho người sửa sang lại. Mỗi năm Lâm lão gia tử đều đến đây ở vài lần, mỗi lần cũng khoảng hai tháng, ít nhất trong một năm thì có đến nửa năm là ở đây, nhưng những lúc ở đây Lâm lão gia tử đặc biệt không thích con cái đến thăm ông, có đôi khi Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ muốn đến đây ở cùng ba còn bị Lâm lão gia tử không vừa ý. Có lời đồn cho rằng phu nhân mất sớm của Lâm lão gia tử rất thích chỗ này, Lâm lão gia tử mua căn biệt thự là muốn an ủi người vợ đã mất, bất quá nghĩ đến cách trang hoàng tương đối mới và nóc nhà có thể ngắm sao của biệt thự, mọi người lại thấy không giống lắm.

Căn biệt thự này rất đáng giá, nhưng so với sản nghiệp hàng trăm triệu đô la của Lâm Thị thì không là gì cả. Ngay cả số gia sản Thẩm Như Vi nhận được nếu đổi thành tiền mặt còn nhiều hơn của Lâm Vô Ý.

Ngoại trừ 2% cổ phần của công ty và biệt thự trên núi, Lâm Vô Ý còn nhận được “một vật” làm người của Lâm gia đều phải giật mình – Thư phòng của Lâm lão gia tử.

Nhà chính của Lâm gia, Lâm lão gia tử để lại cho hai con trai. Trong những bất động sản của Lâm lão gia tử, căn nhà chính này cũng không tính là đáng giá, nhưng đây là tòa nhà đầu tiên Lâm lão gia tử đã mua sau khi lập nghiệp, nơi đây có lưu giữ rất nhiều kỷ niệm chung của Lâm gia. Lâm lão gia tử để căn nhà cho hai con trai chính là hy vọng người của Lâm gia có thể rõ lịch sử Lâm gia, có thể vĩnh viễn đoàn kết với nhau. Còn thư phòng trong nhà chính mà Lâm lão gia tử để lại cho con trai nhỏ, chính là một chiếc bàn, một giá sách với những quyển sách trong đó. Khi Lâm lão gia tử còn sống, lúc không có việc gì phải làm đều thích đọc sách trong thư phòng, ông giao lại thư phòng cho con trai nhỏ cũng thích đọc sách như ông, dường như muốn cậu kiên trì sở thích của mình.

Di chúc của Lâm lão gia tử đã công bố xong. Giang Y Viện không hề có vẻ thất vọng hay phần nộ trên mặt, dường như cũng đoán được người đàn ông đó sẽ để lại thứ gì cho bà và con trai. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh đều có chút không thoải mái trong lòng, ba cho hai người kia quá ít. Không nói đến Giang Y Viện không kết hôn chính thức với ba, nhưng Lâm Vô Ý thì sao? 2% cổ phần của công ty cũng có thể cho cậu một cuộc sống không lo lắng nhưng cũng không thể quá xa hoa. Nhìn vào di chúc, ba anh em thật sự không nhìn ra ba có yêu thương em trai. Không chỉ có ba anh em Lâm gia không thoải mái, ngay cả mấy tiểu bối cũng không vừa ý lắm. Việc ông nội/ ông ngoại qua đời là một đả kích với người kia, cho nên họ không thể hiểu nổi di chúc của ông lại “keo kiệt” như vậy.

“Di chúc của Lâm Chính Huy tiên sinh là như vậy, mọi người có chỗ nào không hài lòng không?” Cộng sự của luật sư hỏi.

Lâm Chiêu Đông nhú mày muốn nói gì đó, Giang Y Viện lắc đầu, ghen ngào nói: “Tôi không có. Tôi nghĩ con tôi Lâm Vô Ý cũng không có.” Ngoại trừ Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ, tất cả mọi người đều nhìn bà, chẳng lẽ người phụ nữ này không phần nộ sao?

12. Chương 12

Giang Y Viện không tỏ vẻ phần nộ, Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ cũng càng không thể có bất mãn gì với di chúc cho nên liền để luật sư xuống lầu nghỉ ngơi, chờ đến khi Lâm Vô Ý tỉnh lại sẽ để luật sư tuyên đọc di chúc cho cậu một lần nữa. Không ai rời khỏi thư phòng, vì Giang Y Viện có chuyện muốn nói với họ. Nhìn ảnh chụp trên bàn của Lâm Chính Huy, nước mắt Giang Y Viện lại trào ra. Đợi đến khi bình ổn lại được, lời bà nói mang theo chút cảm ơn: “Lúc tôi 19 tuổi thì gặp được Chính Huy...” Nhắc đến người đàn ông này, Giang Y Viện lại không nén lệ được. “Sau đó... tôi vẫn được sống... cuộc sống như một công chúa, cho đến, bây giờ...”

“Năm Vô Ý năm tuổi, Chính Huy chơi đùa với thằng bé, cuối cùng lại bị đau thắt lưng... Đêm hôm đó, Chính Huy nói với tôi: “Viện Viện, anh lớn hơn em rất nhiều tuổi, anh không thể không chỉ đi cùng em đến già, thậm chí đến lúc Vô Ý kết hôn sinh con cũng không thể đợi được... Nhân lúc em còn trẻ, đi tìm một người đàn ông có thể ở bên em đến già đi...””

Giang Y Viện khóc thành tiếng. Lâm Chiêu Trinh mở to mắt, nước mắt lại trào ra.

“Chính Huy nói ông ấy vừa nghĩ đến chuyện sau khi ông ấy đi sẽ chỉ còn cô đơn mình tôi, ông ấy hối hận, hối hận không nên sống cùng tôi. Ông ấy nói, cho dù tôi ở đâu, cho dù sau này tôi gả cho người đàn ông nào, ông ấy vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc cho tôi, vĩnh viễn là người nhà của tôi... Sau đó, tôi rời đi... Bởi vì Vô Ý còn quá nhỏ, Chính Huy để tôi mang Vô Ý đi, kỳ thực ông ấy cũng lo lắng, lo lắng người đàn ông tôi tìm sẽ không tốt với Vô Ý, cho nên để Vô Ý đi theo tôi...”

“Tôi biết ông ấy nói rất đúng, tôi cũng sợ sau khi ông ấy đi, một mình tôi phải đối mặt với mọi người, đối mặt với những tranh chấp có thể xảy ra. Cũng muốn tránh cho khi Vô Ý lớn lên mắc phải những mâu thuẫn có thể có, tôi nghe theo ông ấy sắp xếp, mang Vô Ý sang Mỹ. Sau đó, tôi gặp gỡ nhiều bạn trai, Chính Huy

luôn cảm thấy không tốt, cảm thấy bọn họ không tốt với tôi, không tốt với Vô Ý, tôi liền chia tay những người đó. Cho đến khi tôi gặp được Loick, anh ta là người Đức rất có trách nhiệm. Chính Huy nói anh ta sẽ là người chồng tốt, nói như vậy sau khi ông ấy đi sẽ có thể yên tâm.”

Nói tới đây, Giang Y Viện đã khóc không thành tiếng. Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi khóc thương tâm nhất, quá cảm động.

“Sở dĩ, tôi có thể, sống tự do, ở nước ngoài... vô ưu vô lo, nói chuyện yêu đương, tìm bạn trai... đều là vì có Chính Huy ở đó, bởi vì, có ông ấy giống như một ngọn núi lớn...” Giang Y Viện nhìn Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh. “Chính Huy, cho tôi những thứ, mà bất cứ người nào, cũng không thể cho được... Ông ấy cho tôi, đã nhiều lắm, nhiều lắm rồi... Nếu Chính Huy cho tôi, quá nhiều gia sản, ông ấy sẽ lo, có người vì tiền mà tiếp cận tôi, ông ấy sợ tôi bị tổn thương... Nếu quá ít, ông ấy lại lo vạn nhất tôi chia tay với Loick, hoặc là tìm được người không thích hợp, cuộc sống sau này của tôi sẽ phải thế nào...”

“Không đối gặt mọi người, năm nào ông ấy cũng cho tôi một số tiền, với tôi mà nói là không hề nhỏ, từ khi tôi sang Mỹ cho đến trước khi ông ấy đi, chưa bao giờ ngừng. Tôi không biết quản lý tiền bạc, số tiền kia vẫn luôn nằm trong ngân hàng, số tiền này còn nhiều hơn cả căn nhà, cửa hàng ông ấy cho tôi, còn cả những dụng cụ của ông ấy dành cho tôi, trong nhiều năm qua... Mọi người nói xem, đã quá đủ chưa? Chính Huy luôn biết tôi muốn cái gì, ông ấy luôn biết.”

Lâm Chiêu Trinh nắm chặt tay Giang Y Viện, không ngờ rằng, không ngờ rằng sự thực lại như vậy! Sau đó khóc hỏi: “Còn Vô Ý thì sao? Chuyện kia cũng là giả đúng không?”

“Đó là Vô Ý cố tình làm vậy, vì để có thể thuận lợi rời khỏi nhà, rời khỏi Hongkong.” Người trả lời Lâm Chiêu Trinh là Lâm Chiêu Đông. Mang theo nỗi bi thương vì ba mất, còn vài phần áy náy không nói nên lời, Lâm Chiêu Đông nói mà mắt chảy lệ: “Ba từng nghĩ tới việc sửa di chúc, cho Vô Ý 15% cổ phần ở mỗi “Tập đoàn Huy Lai” và “Tập đoàn Chính Đầu”. Sau khi Vô Ý biết liền tự biên tự diễn chuyện kia, không tiếc dùng chuyện này để ba đuổi cậu ấy ra khỏi Lâm gia. Sau đó ba biết chân tướng, cũng không miễn cưỡng cậu ấy.”

“Anh cả? Sao anh biết?” Lâm Chiêu Trinh sợ ngây người, những người khác cũng đều ngây ngẩn. Lâm Vô Ý bỏ qua cho 30% cổ phần cộng lại ở cả hai tập đoàn?

Lâm Chiêu Đông khàn giọng trả lời: “Hôm đó ở bệnh viện, ba giữ anh và anh hai em ở lại, chính là nói cho bọn anh biết chuyện này! Vô Ý, cậu ấy không phải đồng tính luyến ái, cũng thực sự không làm ra chuyện gì làm tổn hại đến danh dự Lâm gia! Cậu ấy chỉ muốn tránh phát sinh mâu thuẫn với chúng ta, cho dù vì vậy mà phải rời Hongkong, bỏ qua số lượng gia sản lớn như vậy. Cái cậu ấy muốn, là có thể cùng ba làm một đôi cha con bình thường. Không có những nghi kỵ trong nhà giàu, không có chuyện tranh chấp gia sản. Chúng ta, không phải là anh chị tốt!”

“Không thể nói như vậy!” Giang Y Viện có chút kích động cắt ngang lời Lâm Chiêu Đông. “Ngay từ đầu, tôi và Vô Ý đã có thành kiến và phòng bị với nhà này, với mọi người, ngay từ đầu đã quyết định tránh mọi người. Là tôi yêu Chính Huy chưa đủ, là tôi tham luyến Chính Huy nuông chiều tôi, cũng sợ cô độc khi Chính Huy đi mất. Tôi sang Mỹ, là vì bản thân không đủ kiên cường, không đủ kiên định. Là tôi, có lỗi với Chính Huy!”

“Dì không nên nói như vậy!” Lâm Chiêu Trinh lau nước mắt cho Giang Y Viện, “Dì và ba cách biệt tuổi tác quá lớn, chúng tôi cũng từng lo sau khi ba trăm năm dì phải làm sao. Nếu dì không đi Mỹ, ba sẽ không ra đi mà không có tiếc nuối, ba sẽ lo lắng cho cuộc sống sau này của dì, sẽ lo lắng dì có cô đơn không. Y Viện, cảm ơn dì, cảm ơn dì đã cho ba tôi niềm hạnh phúc lúc tuổi già, cảm ơn dì đã ở bên ba khi ba hấp hối, cảm ơn, dì đã giúp ba rời đi mà không còn tiếc nuối. Y Viện, cảm ơn dì!”

“Chiêu Trinh...” Hai người phụ nữ không hơn kém nhau nhiều tuổi lắm ôm chặt lấy nhau, cùng khóc vì một người. Ai cũng đều cảm thấy mình có thể được làm con cháu Lâm gia quả thực là may mắn, cho dù tất cả đều không cùng mang họ Lâm.

Lâm Chiêu Đông dùng thân phận người lớn nhất của Lâm gia, nói: “Y Viện, tuy rằng ba mất, nhưng Lâm gia vĩnh viễn là nơi cho dì dựa vào. Nếu ở Mỹ hay nơi nào khác không vui, cứ trở về Hongkong.”

“Uhm.” Giờ phút này, Giang Y Viện chân chính được mọi người trong Lâm gia thừa nhận, chân chính trở thành một thành viên của Lâm gia. Cho dù, sau này bà sẽ có gia đình riêng của mình, có người chồng riêng của mình.

Lâm Chính Huy vô cùng may mắn. Ông có hai người con trai có năng lực, còn có một cậu con cưng thấy tài phú chỉ sợ chạy không kịp. Ông có thể lòng giao sản nghiệp của Lâm Thị cho con cháu xử lý, được hưởng thụ tất cả những tình cảm mà một người đàn ông, một người chồng, một người già có thể hưởng thụ được. Ông yêu người phụ nữ mà người đó cũng thương ông, ông yêu thương người con trai mà người con đó cũng thương ông.

Là người của Lâm gia, họ cũng rất may mắn. Họ có một người cha có thực lực lớn mạnh, có một người cha luôn công bằng với các con, có một người em trai cùng cha khác mẹ không muốn tranh chấp gia sản với họ. So sánh với rất nhiều nhà giàu khác, quan hệ gia đình đơn giản của Lâm gia không hề mơ đến việc giữ tài phú của Lâm gia cho riêng mình. Bản thân là một cô nhi, trước khi đi Lâm Chính Huy đã loại bỏ tất cả những tai họa ngầm có thể tồn tại cho con cái. Ông để lại cho con cháu mình không chỉ có tài phú đại lượng, còn có cả chân tình khiến người ta cảm động. Nhìn toàn bộ những nhà giàu có ở Hongkong, có thể nói Lâm Chính Huy là người duy nhất.

“Bà dì Giang, tên cậu nhỏ có nghĩa là gì vậy?” Thẩm Tiểu Vi hỏi. Anh tin rằng tuyệt đối không phải là ý nghĩa mà mọi người từng đoán. Giang Y Viện thương cảm nói: “Chính Huy đặt cái tên Vô Ý, lấy từ ‘Sùng nhục bất kinh, khứ lưu vô ý’, hy vọng nó có thể mãi mãi giữ được tấm lòng mình.”

“Vô Ý không làm ba thất vọng.” Lâm Chiêu Đông cảm khái.

Giang Y Viện nói: “Vô Ý định ở lại Hongkong, tôi giao nó, cho mọi người.”

“Dì cứ an tâm giao cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh cùng cam đoan. Còn mấy vị “tiểu bối” kia tuy không tỏ thái độ gì, nhưng trong ánh mắt là ý tứ giống nhau. Giang Y Viện lau nước mắt, bà tin những người thân này sẽ chăm sóc tốt cho bà và con trai.

...

Di chúc của Lâm Chính Huy lão gia tử được tuyên bố dưới tình huống vắng mặt cậu con cưng. Không ai có dị nghị về chuyện này. Đến chàng vạng, Lâm Vô Ý tỉnh lại dưới vòng bảo hộ của mẹ cũng như anh chị và các cháu. Nhìn phù hiệu màu đen trên tay áo người thân, Lâm Vô Ý rúc vào lòng mẹ vẫn không ngừng thương tâm. Sau khi cậu hơi bình tĩnh lại, luật sư lại tuyên đọc di chúc một lần trước mặt mọi người. Đối với nội dung của di chúc, Lâm Vô Ý không hề có phản ứng bất mãn, chỉ là khi nghe đến đoạn ba để lại cho cậu căn biệt thự trên đỉnh núi và thư phòng ở nhà chính, cậu ngừng lại nhất thời, tiếp đó lại trào nước mắt.

“Lâm Vô Ý tiên sinh, cậu có dị nghị gì về di chúc không?”

Lâm Vô Ý dựa vào vai mẹ, ngơ ngác mà lắc đầu.

“Cậu có yêu cầu gì cứ việc nói ra.”

“Tôi, không có, yêu cầu...” Lâm Vô Ý nhắm mắt, nước mắt chảy ra.

“Có một vật, Lâm Chính Huy lão tiên sinh muốn tôi giao cho cậu.” Luật sư lấy một chiếc chìa khóa ra. Vừa thấy chìa khóa, Lâm Vô Ý mím chặt môi, tiếng khóc run rẩy. Hai tay cậu nhận lấy chìa khóa, cố gắng giữ chặt trong tay.

“Lâm Chính Huy lão tiên sinh nói ông ấy có giữ lại một ít đồ vật của cậu khi cậu ở đó, cả những bức thư cậu viết cho ông ấy. Tất cả đều được đặt trong chiếc rương trong ngôi biệt thự trên núi.” Đường như không muốn những người khác có ý kiến gì, luật sư nói ngay trước mặt mọi người.

“Tôi biết... Tôi, biết...” Lâm Vô Ý muốn ngừng khóc, nhưng khó quá. Cậu biết bảo bối trong rương mà ba nói là cái gì.

Việc ba mất đi là một đả kích vô cùng trầm trọng với Lâm Vô Ý. Tỉnh lại cậu ăn một chút cháo rồi lại ngủ, tay vẫn còn nắm chặt chiếc chìa khóa ba cho cậu. Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ lo lắng cậu ngủ một

mình, sau khi bàn bạc, họ để Lâm Vu Hồng ở cùng cậu tối nay. Quách Bội Bội đã trở về, đương nhiên Lâm Vu Chi phải ngủ cùng phòng với vợ. Ngày hôm sau còn phải đáp tạ ban tổ chức lễ tang và làm tiệc “Giải uế tửu” với khách khứa, ăn tối qua loa xong, mọi người đều đi nghỉ ngơi cả. Lâm Vu Chu mệt mỏi vô cùng cũng không quản mình có lạ giường hay không, nằm lên giường thiếp đi. Thắm Tiểu Vi ngủ cùng phòng với anh, cũng vừa đặt đầu xuống gối ý thức liền mơ hồ. Chẳng qua cứ nghĩ đến người thương tâm vô cùng kia, hai người đang ngủ mà mi tâm vẫn nhúu lại, mang vài phần nặng nề.

Đại trạch của Lâm gia chìm vào yên tĩnh, mỗi người đều mệt gần chết. Lâm Vu Hồng tắm rửa xong, sấy khô tóc, mặc áo ngủ rồi ngồi bên người Lâm Vô Ý, tay cầm chiếc khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng lau khuôn mặt đầy nước mắt cho cậu. Anh lớn thế này rồi mà chưa từng vắt khăn mặt cho ai, thậm chí còn lau mặt giúp đối phương, ngay cả hai con trai mình Lâm Vu Hồng cũng chưa từng làm chuyện này. Nhưng sau khi chàng trai này trở về, anh đã ngoại lệ hai lần.

Lúc Lâm Vô Ý thở ngẫu nhiên còn có thể nghe được vài tiếng khóc thút thít, Lâm Vu Hồng cảm thấy ba và bác cả giao cho anh nhiệm vụ có chút khó khăn. Bản thân anh không phải là người có tình cảm quá là mãnh liệt, ở bên cạnh Lâm Vô Ý đang khổ sở như vậy, anh rất khó ngủ ngon. Nhưng ngoại trừ chuyện này ra, Lâm Vu Hồng không bài xích đêm ở cùng này, cũng giống như chuyện anh không bài xích đêm hôm đó cùng trông coi người này lúc say rượu với ba người kia vậy.

Đợi một lát, Lâm Vô Ý không còn rơi lệ nữa, Lâm Vu Hồng vào phòng tắm vắt khăn mặt, rồi mới trở lại giường. Lấy một chiếc chăn khác bên cạnh Lâm Vô Ý, anh nằm xuống, vươn tay tắt đèn bàn.

“Ba...”

Một người gọi nhỏ, theo bản năng nên xê dịch đến gần chỗ ẩm áp. Cho đến khi dính sát vào đối phương, cậu lại gọi thêm một tiếng “Ba.”, không có động tĩnh. Lâm Vu Hồng xoa xoa thái dương, có chút cảm nhận được tâm tình đêm đó của Lâm Vu Chu, thật đúng là không xong. Hai người còn cách nhau hai cái chăn, Lâm Vu Hồng xoay người đưa lưng về phía Lâm Vô Ý, chấp nhận mà nhắm hai mắt lại. Lâm Vu Hồng cũng mệt gần chết, chỉ chốc lát sau, ý thức anh liền mơ hồ.

Không biết ngủ được bao lâu, Lâm Vu Hồng bị đánh thức bởi một âm thanh kỳ quái. Khó khăn tỉnh lại từ trong giấc ngủ khá say, theo bản năng anh vươn tay bật đèn. Vì anh dần tỉnh lại, âm thanh này càng thêm rõ ràng. Sau khi Lâm Vu Hồng dùng thời gian hai giây để nghe rõ xem là âm thanh gì, nháy mắt anh đã tỉnh táo lại, nhanh chóng bật đèn bàn, xoay người.

Ánh sáng làm chói mắt, Lâm Vu Hồng lại không có thời gian để mắt mình thích ứng với ánh sáng. Chạm được vào Lâm Vô Ý anh lập tức nâng cậu dậy, gọi to: “Vô Ý! Vô Ý!”

“A ha... A ha...”

Lâm Vô Ý há to miệng, hô hấp khó khăn. Cuối cùng cũng quen được với ánh sáng, Lâm Vu Hồng trừng to mắt, một khắc đó, máu toàn thân anh như đông hết lại. Xóc chăn lên, ôm Lâm Vô Ý, Lâm Vu Hồng xê dịch đến mép giường nhanh chóng xỏ giày. Tay dùng thêm lực, bế lấy người mặt mũi tím tái, anh chạy nhanh đến cửa. Khó khăn lắm mới mở cửa được, anh gọi to trong không gian không một bóng người: “Vu Chi! Vu Chu! Tiểu Vi!”

Tiếp đó, anh nhanh chóng giữ chặt Lâm Vô Ý, chạy vọt đi.

“Vu Chi! Vu Chu! Tiểu Vi! Mau ra đây! Dưới lầu có người không? Gọi xe cứu thương! Mau gọi xe cứu thương!”

Những người ngủ say đều bừng tỉnh bởi tiếng gọi của Lâm Vu Hồng. Lâm Vu Chi gần như là bật dậy khỏi giường chỉ trong nháy mắt, cầm lấy áo ngủ khoác vào. Lâm Vu Chu tỉnh, Thắm Tiểu Vi tỉnh, Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh, tất cả đều tỉnh dậy.

“Vu Hồng! Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Vu Chi cũng lao nhanh xuống dưới lầu

“Đi bệnh viện! Lập tức đi bệnh viện! Anh lái xe!”

Không kịp gọi xe cứu thương, nhìn người trong ***g ngực giống như lúc nào cũng có thể ngừng thở, Lâm Vu Hồng chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Liếc nhìn Lâm Vô Ý trong ngực anh, Lâm Vu Chi nói to với những người trên lầu: “Báo cho bệnh viện!”

“Anh họ! Cậu nhỏ xảy ra chuyện gì vậy?”

Thẩm Tiểu Vi khoác áo ngủ chạy xuống dưới lầu.

“Anh đi lấy chìa khóa xe!” Không có thời gian giải thích, Lâm Vu Chi xoay người trở lại. Thẩm Tiểu Vi không cần có ai giải thích cho mình, anh cũng xoay người chạy về, vẻ hoảng sợ túm lấy Lâm Vu Chu: “Cậu nhỏ xảy ra chuyện! Chúng ta đến bệnh viện! Về lấy chìa khóa xe!”

“Vô Ý xảy ra chuyện gì?”

Mấy người lớn tuổi đều xuống lầu.

“Vu Chi! Anh nhanh lên!”

Lâm Vu Hồng không đợi được.

“Vô Ý!”

Nhìn bộ dáng con trai, hai chân Giang Y Viện mềm nhũn, kêu sợ hãi ra tiếng, gần như là ngất đi. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và Lâm Chiêu Trinh cũng bị dọa gần chết, Lâm Vô Ý khó thở được Lâm Vu Hồng ôm trong ngực, môi xanh đen lại, hai má sưng đến nổi tím tái.

Lâm Vu Chi lao xuống lầu, vẫn chỉ mặc áo ngủ. Lâm Vu Hồng bế Lâm Vô Ý đi nhanh ra ngoài cửa với Lâm Vu Chi. Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi cũng lao nhanh xuống. Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ đỡ Giang Y Viện đuổi kịp, Lâm Chiêu Trinh được Lâm Vu Huệ đỡ cũng theo sát phía sau.

“Vô Ý! Vô Ý!”

Lâm Chiêu Trinh sợ đến mức khóc lên. Ba vừa mới qua đời, em trai đừng có...

13. Chương 13

Lâm Vu Chi là người lái xe trực tiếp biến xe có rèm che trở thành xe thể thao tốc độ. Lâm Vu Hồng ngồi ở hàng ghế sau không ngừng vỗ ngực Lâm Vô Ý, cũng càng lúc càng thúc giục Lâm Vu Chi mau nữa mau nữa lên. Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi lái xe của riêng mình ở phía sau họ, trên xe là những người của Lâm gia bị dọa đến nỗi tim sắp ngừng đập.

Thấy bệnh viện ở ngay đằng trước, một tay Lâm Vu Hồng ôm chặt Lâm Vô Ý, một tay sờ mặt cậu: “Vô Ý, cố gắng chịu đựng, cố gắng chịu đựng! Cậu cố gắng chịu đựng cho tôi có nghe thấy không!” Cậu sau gần như là quát lên.

Bệnh viện đã được thông báo trước nên đã làm tốt công việc chuẩn bị cấp cứu. Xe của Lâm Vu Chi đi thẳng đến trước cửa bệnh viện rồi dừng lại ngay. Giường được đẩy đến đây, một tay Lâm Vu Hồng mở cửa xe, Lâm Vu Chi đã ra ngoài. Giúp Lâm Vu Hồng đỡ Lâm Vô Ý xuống, hai người cùng bác sĩ, y tá đưa người đang hôn mê lên giường.

Nhanh chóng đeo bình khí oxy cho Lâm Vô Ý, y tá đẩy giường chạy thẳng đến phòng cấp cứu. Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng tay chân đều lạnh toát chạy ở phía sau, đầu ngón tay hai người đặt trên giường đều phát run. Ngoài cửa có hai tiếng xe dừng lại, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi cũng đuổi theo đến nơi. Không quay lại nhìn mấy người lớn ở trên xe, hai người xuống xe xong liền chạy ngay vào bệnh viện. Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi đỡ mấy người lớn sắp bị hù chết xuống xe, hai cô gái một bên khóc lóc một bên chạy vào bệnh viện.

“Vu Chi! Vu Hồng!”

Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ nôn nóng đi tới, mặt mũi trắng bệch, tất cả mọi người đều chỉ mặc áo ngủ. Lâm Vu Chi nhìn phòng cấp cứu nói: “Vô Ý ở bên trong.”

“Mấy đứa trông coi ở đây, chuyện đêm nay không thể để truyền thông chú ý quá nhiều.” Lâm Chiêu Đông giao nơi này cho đám tiểu bối, ông đi tìm viện trưởng bệnh viện. Ba vừa mới mất, truyền thông vẫn còn chăm chú nhìn vào Lâm gia, chuyện đêm nay nhất định đã khiến truyền thông chú ý đến, họ muốn dùng hết sức để áp chế tin tức. Sau khi em trai trở về truyền thông vẫn còn rất quan tâm, không thể để vì việc này mà để đám truyền thông đào bới chuyện trước kia được.

Lúc Lâm Vu Huệ đi có mang theo di động, Lâm Chiêu Đông cầm điện thoại của con gái đi xử lý mấy chuyện với Lâm Chiêu Vũ. Bệnh viện này trực thuộc Lâm gia, rất nhanh đã có nhân viên bảo vệ của bệnh viện ngăn chặn bên ngoài phòng cấp cứu, không cho phép bất kỳ ai tùy tiện đi vào. Lâm Chiêu Trinh và Giang Y Viện nâng đỡ lẫn nhau cùng nhìn vào phòng cấp cứu, Thẩm Như Vi đỡ mợ cả, Lâm Vu Huệ đỡ thím hai. Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi đều mang đôi mắt đầy tơ máu.

Lâm Vu Hồng đang đứng ở ngay cửa phòng bệnh bỗng đi ra sau mấy bước, đột nhiên dậm mạnh mấy cái vào tường.

“Vu Hồng!”

“Anh/ Anh họ Vu Hồng!”

Cho tới giờ Lâm Vu Hồng đều lạnh như băng, vẻ giận dữ rõ ràng như vậy khiến người ta sợ hãi.

Lâm Vu Hồng tự trách nói: “Tôi ngủ như chết. Nếu phát hiện sớm một chút, cậu ấy sẽ không nguy hiểm như thế.”

“Hiện tại không phải lúc tự trách.” Lâm Vu Chi dùng sức ấn bờ vai anh. “Không ai trong chúng ta muốn chuyện này phát sinh. Vô Ý không có việc gì, ông nội sẽ phù hộ cậu ấy.”

Lâm Vu Hồng ngồi xuống ghế, hai tay xoa mạnh đầu tóc. Cảm giác vô lực khi đối mặt với tử vong không có cách nào ngăn cản được thể này cuốn sạch mọi thứ trong anh. Vừa nghĩ đến chuyện chỉ cần anh phát hiện ra người kia chậm một chút nữa thôi... Anh nắm chặt tay.

“Cậu ấy sẽ không có việc gì.” Lâm Vu Chi đứng cạnh Lâm Vu Hồng kiên định nói với anh, cũng là tự nói với mình và tất cả những người khác.

Lâm Vu Huệ và Thẩm Như Vi nín nhịn tiếng khóc, cho dù các cô đang sợ tới mức tim sắp nhảy ra ngoài. Không quan tâm mình đang mặc áo ngủ, hai người cứ cầu nguyện trong lòng, muốn ông nội/ ông ngoại phù hộ cho người ở bên trong, phù hộ người đó có thể bình an thoát khỏi nguy hiểm.

Hai mươi phút sau, Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ đều trở lại, đằng sau còn có một người cấp cao phụ trách bệnh viện. Lâm Vô Ý vẫn chưa đi ra, trái tim mọi người như muốn rụng xuống. Lại qua mười phút nữa, viện trưởng và phó viện trưởng của bệnh viện đều tới. Đèn của phòng cấp cứu cũng được tắt trong sự khẩn trương của mọi người.

Cửa phòng cấp cứu được mở ra, mọi người lập tức vây quanh, Lâm Chiêu Đông liền hỏi: “Em trai tôi sao rồi?”

Nằm trên giường, trên mũi Lâm Vô Ý có ống thở, sắc mặt trắng bệch, nhưng không xanh tím khó thở như trước. Bác sĩ cấp cứu tháo khẩu trang xuống: “Xin hỏi bình thường Lâm tiên sinh có bệnh tật gì về tim không?”

Ông ta vừa hỏi câu này, Giang Y Viện như sắp ngã đi. Y tá đưa Lâm Vô Ý đến phòng bệnh, Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu đi qua đó, những người còn lại chờ bác sĩ giải thích.

Giang Y Viện yếu ớt lắc đầu: “Không, không có! Thân thể con tôi luôn rất khỏe mạnh, tuy rằng, tuy rằng nó không thích vận động, nhưng tuyệt đối không có bệnh gì về tim!”

Lâm Vu Chi bình tĩnh trả lời: “Tình cảm của cậu ấy và ông nội tôi rất sâu đậm. Từ lúc ông nội sinh bệnh cho đến lúc qua đời cậu ấy đều luôn thương tâm, hôm qua còn khóc cả một ngày rồi ngã đi. Bác sĩ của gia đình có nói không thể để cậu ấy tiếp tục thương tâm như thế.”

Bác sĩ gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Vừa nãy Lâm tiên sinh có xuất hiện tình huống đột ngột ngừng thở, vô cùng nguy hiểm.” Mọi người hít lạnh một hơi.

“Kết hợp giữa việc Lâm tiên sinh không có bệnh về tim và và gần đây bị thương quá độ, rất có thể Lâm tiên sinh quá mức thương tâm dẫn đến “chứng tâm toái tổng hợp”.”

“Chứng tâm toái tổng hợp?”

“Đúng vậy. Theo như tình huống vừa rồi của Lâm tiên sinh, rất có thể là vậy, bệnh viện cũng từng tiếp nhận bệnh trạng như vậy. Bị thương và kinh hãi quá độ đều sẽ có nhiều phản ứng không tốt như khó thở, ngực khó chịu, ngột ngạt, nôn mửa. Người nghiêm trọng thậm chí sẽ chết. Đối với người tình cảm phong phú mà nói, “chứng tâm toái tổng hợp” này rất dễ mắc phải. Tình huống của Lâm tiên sinh rất ăn khớp với bệnh trạng của “chứng tâm toái tổng hợp”. Chỉ cần tâm tình người bệnh có chuyển biến tốt đẹp, người nhà khuyên bảo thích hợp, thoát ra khỏi nỗi bị thương vì người thân qua đời, loại bệnh trạng này sẽ khỏi hẳn, hơn nữa cũng sẽ không lưu lại di chứng về sau. Tinh thần bị kích thích quá mạnh sẽ làm ảnh hưởng đến cơ quan hô hấp trong cơ thể.”

Nghe thấy người nghiêm trọng còn có thể chết, tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh. Lại nghe được loại bệnh trạng này có chuyển biến tốt đẹp sẽ khỏi hẳn, cũng không lưu lại di chứng gì, mọi người lại nhin không được mà lệ tuôn ra, dọa chết bọn họ rồi.

“Tình huống hiện tại của cậu ấy sao rồi?” Lâm Vu Chi hỏi.

Bác sĩ trả lời: “Tình huống của Lâm tiên sinh có thể nói là nguy hiểm. Cần phải giúp cậu ấy mau chóng thoát khỏi bị thương vì người thân qua đời. Tuy nói “chứng tâm toái tổng hợp” có thể khỏi hẳn, nhưng nếu người bệnh vẫn luôn chìm đắm trong bị thương, sẽ tạo thành gánh nặng nghiêm trọng cho thân thể cậu ấy. Bất cứ người nào có áp lực về tinh thần đều ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Lâm Vu Chi gật đầu, hiểu được ý bác sĩ: “Chúng tôi sẽ làm cậu ấy mau chóng thoát ra.”

“24 giờ tiếp theo là thời gian quan sát. Trong lúc này nếu không còn xuất hiện tình huống khó thở, chậm nhất là 24 giờ sau sẽ tỉnh lại. Chỉ cần tỉnh lại là không sao.”

“Cám ơn ông.”

“Đây là chuyện tôi nên làm.”

Bác sĩ rời đi, đến phòng bệnh xem bệnh nhân một chút. Lâm Vu Chi hít một hơi thật sâu, vỗ vai Lâm Vu Hồng vẫn không lên tiếng từ nãy đến giờ. Lâm Vu Hồng chậm rãi thả lỏng nắm tay, cùng Lâm Vu Chi đỡ mấy ông ba đến phòng bệnh.

Bác sĩ lại kiểm tra tình huống của Lâm Vô Ý một chút rồi rời đi. Nhìn em trai nằm trên giường bệnh, nghĩ đến ba vừa mới mất, Lâm Chiêu Đông và Lâm Chiêu Vũ như già đi mấy tuổi. Lâm Vu Chi lên tiếng: “Vu Chu, Tiểu Vi, hai đứa đưa mọi người về trước, thuận tiện thay quần áo. Vu Huệ, lấy một bộ quần áo cho anh và Vu Hồng, để Vu Chu và Tiểu Vi mang đến đây.” Rồi anh mới quay sang nói với mấy người lớn: “Nơi này có bọn con ở đây, mọi người trở về trước đi. Hiện giờ mọi người ai cũng không thể ngã xuống.”

“Tôi ở lại.” Giang Y Viện khàn giọng lên tiếng.

Lâm Vu Chi nói: “Trưa nay Vô Ý không thể lộ diện, bà gì Giang phải đại diện cho Vô Ý, để người ngoài biết được quan hệ của hai người với Lâm gia.”

Giang Y Viện nhìn con trai đang hôn mê, gật đầu, nghe theo Lâm Vu Chi sắp xếp.

“Được rồi. Ba mẹ, chú hai, thím hai, cô, mọi người về trước đi. Ở đây có bọn con là được rồi.” Lâm Vu Chi bảo mấy người lớn về trước.

“Vây vát vả cho mấy đứa. Có chuyện gì phải gọi điện về nhà ngay.”

“Vâng.”

Lâm Vu Chi đưa mấy người lớn ra ngoài, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi nghe theo anh họ cả sắp xếp mà cùng lái xe đưa mọi người về nhà, thuận tiện thay áo ngủ trên người. Mọi người đi rồi, Lâm Vu Chi quay về phòng bệnh. Ở bên trong, Lâm Vu Hồng ngồi bên giường nhìn Lâm Vô Ý, không nói một lời.

Lâm Vu Chi ngồi cạnh anh, đặt một tay lên vai anh. Lâm Vu Hồng luôn luôn bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi có thể coi là lạnh lùng, còn hôm nay, anh thất thố. Cho dù là lúc ôm Lâm Vô Ý lao nhanh xuống lầu hay là khi ôm Lâm Vô Ý đến bệnh viện, suốt dọc đường đi, anh đều mất bình tĩnh. Lâm Vu Chi cũng giống vậy. Đến giờ mà tay anh vẫn run.

“Cậu ấy không có việc gì. Cậu ấy sẽ vượt qua 24 giờ này.”

Lâm Vu Hồng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Vô Ý, không lên tiếng.

Lâm Vu Chi cũng không khuyên nữa, bắt quá vẫn khoắc tay lên vai Lâm Vu Hồng, anh có thể cảm nhận được rõ ràng đối phương vẫn chưa khôi phục lại từ đợt “hoảng sợ” vừa rồi.

Rất lâu sau đó, Lâm Vu Hồng có động tác. Anh hít sâu một hơi, trong giọng nói thanh lãnh vẫn mang chút sợ hãi: “Lần đầu tiên em biết, cái chết cách em, gần như vậy.”

“Cậu ấy không có việc gì.” Lâm Vu Chi vỗ vỗ anh.

“Nếu em ngủ say một chút nữa, có lẽ cậu ấy cứ đi như thế.”

Lâm Vu Chi vẫn vỗ anh: “Em là Vu Hồng, nhất định em sẽ phát hiện cậu ấy khác thường.”

Lâm Vu Hồng giật giật khoe miệng: “Anh đúng là tín nhiệm em.”

“Vì em là Vu Hồng.” Đối với khả năng và thực lực của người em họ này, Lâm Vu Chi chưa bao giờ xem thường. Đó cũng là lý do tại sao đêm nay anh để Lâm Vu Hồng ở lại trông người này.

Có lẽ sự an ủi của Lâm Vu Chi có tác dụng, có lẽ là Lâm Vu Hồng phục hồi lại từ sự tự trách không cần thiết, anh đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vùng trán lạnh lẽo của Lâm Vô Ý, trách cứ một câu: “Thật là một người khiến cho người ta không thể an tâm.” Lâm Vu Chi bỏ tay khỏi vai anh.

Sau đó hai người không nói chuyện gì với nhau nữa, im lặng trông coi người trên giường bệnh. Một giờ sau, cửa phòng bệnh được người bên ngoài mở ra, hai người khôi phục, quay đầu lại.

“Anh họ cả, anh!”

“Anh họ cả, anh họ Vu Hồng!” Là Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi.

Trên tay hai người có hai túi lớn, còn có một túi giấy nhỏ. Đưa túi nhỏ cho Lâm Vu Chi trước, Lâm Vu Chu nói: “Bên trong là café.” Rồi mới đặt túi lớn lên ghế sofa: “Anh họ cả, đây là quần áo, giày, cặp ví và di động của anh!”

“Anh họ Vu Hồng, đây là của anh!” Thẩm Tiểu Vi đưa túi trên tay mình qua.

Uống vài hộp café trước, Lâm Vu Chi cầm túi vào phòng tắm thay quần áo. Lâm Vu Chu nhìn người trên giường, hỏi: “Tình huống sao rồi?”

“Trước mắt vẫn chưa lặp lại.” Rõ ràng là Lâm Vu Hồng không muốn nói nhiều, Lâm Vu Chu không hỏi nữa.

Thẩm Tiểu Vi cũng biết đêm nay người bị kích thích nhất là anh họ Vu Hồng, cũng không hỏi nhiều. Đưa café cho người không hề động đậy kia.

Lâm Vu Hồng uống café, mắt vẫn nhìn Lâm Vô Ý. Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi đều tự tìm chỗ ngồi. Lâm Vu Chi thay quần áo xong đi ra, Lâm Vu Hồng buông ly café của mình xuống rồi cầm túi vào phòng tắm. Cửa phòng tắm lại đóng lại, Thẩm Tiểu Vi nhỏ giọng hỏi: “Anh họ cả, anh họ Vu Hồng không sao chứ?”

“Cậu ấy hơi tự trách, chờ Vô Ý tỉnh lại sẽ không sao nữa.” Lâm Vu Chi trả lời đơn giản, hỏi tiếp: “Mấy người lớn vẫn ổn chứ?”

Thẩm Tiểu Vi than thở: “Không ổn lắm, lúc bọn em đi mọi người còn chưa về phòng nghỉ ngơi. Mẹ bảo em gọi điện cho ba, bảo ba em chú ý đám truyền thông, đừng để bọn họ viết bậy.” Vợ và con trai đều không thể quản chuyện công ty, buổi tối ba của Thẩm Tiểu Vi về nhà xử lý công việc, không ở lại.

Lâm Vu Chi nhìn Lâm Vô Ý, thản nhiên nói một câu: “Chuyện trước kia coi như xong. Lúc này đám truyền thông nào viết bậy là không muốn sống ở Hongkong.”

Thân mình Thẩm Tiểu Vi chấn động, Lâm Vu Chi nghiêm túc nói: “Ông nội giao cậu ta cho chúng ta chăm sóc, chúng ta không thể để ông nội đi không an lòng.”

Thẩm Tiểu Vi gật đầu. Lâm Vu Chu nhìn Lâm Vô Ý không nói gì, anh còn chưa bình tĩnh được. Vừa rồi người này nằm trong ***g ngực anh trai anh giống như đã chết, loại cảm giác đến trái tim cũng phải ngừng đập này thật không xong.

Cửa phòng tắm mở, Lâm Vu Hồng thay quần áo xong liền đi ra. Ngồi xuống chỗ ngồi lúc trước, thoát nhìn đã hoàn toàn khôi phục lại. Lấy café, anh uống một ngụm, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi. Lâm Vu Chi tựa vào lưng ghế, cũng nhắm hai mắt lại, trông như là cũng muốn nghỉ ngơi.

Lại là bốn người cùng nhau trông coi một người. Chỉ là bốn người này đều không hy vọng tình huống tương tự lại xuất hiện một lần nữa. Thẩm Tiểu Vi tra tư liệu trên điện thoại di động, rồi mới đẩy tay Lâm Vu Chu, đưa điện thoại cho anh xem. Thẩm Tiểu Vi đang tìm hiểu về “chứng tâm toái tổng hợp”. Sau khi xem những giải thích trên mạng về chứng bệnh này, Lâm Vu Chu nhỏ giọng hỏi: “Cậu ấy thuộc nhóm máu gì?” Trên tư liệu nói là người có nhóm máu A sẽ càng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi tâm tình bi thương.

Thẩm Tiểu Vi nhỏ giọng trả lời: “Không biết. Bất quá tính cách cậu nhỏ như vậy em thấy không giống người có nhóm máu A.”

Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng đồng thời mở mắt. Lâm Vu Chi quay đầu lại: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Vu Chu đưa điện thoại di động của Thẩm Tiểu Vi qua: “Tiểu Vi tra được những tư liệu liên quan đến “chứng tâm toái tổng hợp”.”

Di động lại được chuyển cho Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng, tiếp đó Thẩm Tiểu Vi nói: “Trên đó nói người nhóm máu A sẽ càng dễ mắc phải bệnh trạng này. Cậu nhỏ có thể là người nhóm máu A không?”

“Không giống.” Lâm Vu Chi nói một câu: “Cậu ấy giống người nhóm máu B hơn.” Trên đó nói người có nhóm máu A dễ nóng nảy, dễ xúc động, không có tính kiên nhẫn... Tuy rằng thời gian anh ở chung với người này không tính là quá lâu, nhưng cũng đủ để anh nhìn ra tính cách cậu không giống một chút nào với tính cách của người có nhóm máu A, ngược lại rất giống người nhóm máu B – kiên nhẫn khoan dung, không tranh giành háo thắng.

Lâm Vu Chu thêm một câu: “Hình như cậu ấy còn thuộc chòm song ngư.”

“Đừng có cái gì cũng nói đến chòm sao nữa.” Lâm Vu Hồng không muốn nghe câu này nhất.

Lâm Vu Chu phản bác: “Nói thế là không đúng. Có đôi khi tính cách đều có liên quan đến nhóm máu, chòm sao, cảm tính.”

Lâm Vu Hồng lạnh nhạt nói: “Cậu ta hoàn toàn là được ông nội nuông chiều nên mới như vậy. Cùng là con trai, sao ba và bác cả lại không giống cậu ấy.”

“Người thuộc chòm sao song ngư đều rất đa sầu đa cảm.” Lâm Vu Chu vẫn kiên trì với ý kiến của mình.

“Em là Như Vi sao? Mê muội mấy cái chòm sao như vậy?” Lâm Vu Hồng cho Lâm Vu Chu một ánh mắt xem thường. Lâm Vu Chu cũng không giận, nhún nhún vai, chỉ là anh cảm thấy người này rất phù hợp với tính cách, đặc điểm của chòm sao song ngư thôi. Còn chuyện có tin hay không, vậy còn tùy.

Thẩm Tiểu Vi không quan tâm đến mấy chòm sao hay nhóm máu, anh hỏi ra một vấn đề thực tế nhất: “Phải làm sao để cậu nhỏ thoát khỏi bóng ma vì ông ngoại qua đời đây? Dựa vào thời gian sao?”

Dựa vào thời gian? Để cho người này tiếp tục vấy vùng giữa sống chết vài lần nữa? Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng và Lâm Vu Chu đều có ý tứ giống nhau trong ánh mắt, khẳng định không thể dựa vào thời gian.

Sau đó, Lâm Vu Chi nói: “Dẫn cậu ấy ra ngoài giải sầu đi.”

“Đi đâu?” Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi hỏi.

Lâm Vu Chi nhìn về phía người nằm trên giường bệnh, nghĩ xem nên đi đâu thì thích hợp. Lâm Vu Hồng lên tiếng: “Ra biển đi.” Ba người còn lại đều nhìn anh. Lâm Vu Hồng nói: “Ra biển, cách Hongkong không xa, lại có thể tránh được truyền thông và phóng viên. Đối mặt với biển rộng, chắc là tâm tình cậu ta sẽ tốt hơn một chút.”

Lâm Vu Chi gật gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tồi.

“Chờ thân thể cậu ấy tốt hơn một chút, chúng ta đi du thuyền của nhà ra vùng biển quốc tế đi. Nằm phơi nắng, đón gió biển, có lợi cho sức khỏe cậu ấy.”

“Vậy thì ra biển.” Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi cũng thấy không tồi.

4 giờ sáng, bốn người không nói gì nữa, điều chỉnh một tư thế thoải mái cho mình rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, đương nhiên, ai cũng không dám ngủ say.

14. Chương 14

Ở bệnh viện một đêm, mãi cho đến 9 giờ sáng, bốn người mới về nhà chuẩn bị cho mình, tiệc “Giải uế tửu” vào trưa nay, dựa theo phong tục thì tốt nhất là tất cả đều tham dự. Sắc mặt Lâm Vô Ý đã tốt hơn nhiều so với lúc mới vào cấp cứu, bệnh viện đề nghị y tá đến trông nom, đây cũng là nguyên nhân để bốn người yên tâm rời đi. Mấy tờ báo sáng nay có đăng tin tức rạng sáng nay người của Lâm gia đều vội vàng đến bệnh viện Trên báo có nói con cưng của Lâm gia, Lâm Vô Ý bị thương quá độ vì người cha qua đời, được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Giữa trưa, người của Lâm gia đến tiệc rượu đã đặt trước ở khách sạn, ở ngoài cửa khách sạn, Lâm Chiếu Đông tiếp nhận cuộc phỏng vấn của truyền thông. Chứng thực tin tức em trai út Lâm Vô Ý phải vào viện vì thương tâm khi ba qua đời. Ông cũng nhân cơ hội này để làm sáng tỏ “scandal” bảy năm trước của em trai. Nguyên nhân là do ba hy vọng em trai có thể vào công ty làm việc, em trai lại muốn sang Pháp, do vậy hai cha con phát sinh mâu thuẫn, cho nên cậu em trai không hiểu chuyện đã chọn dùng một phương thức sai lầm để phản kháng lại quyết định của ba. Bất quá sau khi hai cha con hóa giải hiểu lầm, em trai rất thích cuộc sống tự do ở nước Pháp, hàng năm cũng luôn quay về làm bạn với ba, ba cũng coi trọng quyết định của em trai. Chẳng qua đây là việc riêng của Lâm gia cho nên không tiện nói ra.

Đồng thời, Lâm Chiếu Đông cũng chứng thực tình cảm cha con sâu đậm giữa ba và em trai nhỏ, đó cũng là lý do tại sao em trai lại bị thương khi ba qua đời như vậy. Cũng nói hiện tại em trai đã không có việc gì, cảm tạ mọi người đã quan tâm. Lâm Vu Chi làm trưởng tôn cũng tiếp nhận phỏng vấn. Anh nói thẳng thắn chú nhỏ là người rất dễ ở chung, mọi người trong nhà rất thích chú nhỏ. Cũng bộc lộ ngay thẳng rằng tối hôm qua cả bốn người họ cùng trông giữ ở bệnh viện, rất cảm động với tình cảm cha con của ông nội và chú nhỏ, cũng nói rõ ra trước lúc ông nội qua đời có dặn dò họ phải chăm sóc tốt cho người nhà và chú nhỏ.

Lâm Chiếu Đông và Lâm Vu Chi đồng thời lên tiếng đã phá bỏ những lời kết luận về “thù hận” của hai cha con Lâm gia trong nhiều năm qua. Bất quá Lâm Chiếu Đông và Lâm Vu Chi đều giải thích rõ chuyện kia do Lâm Vô Ý cố tình làm ra để chọc tức lão gia tử, cũng chứng tỏ rõ khi lão gia tử còn sống đã biết sự thật của chuyện này, cũng “thỉnh cầu” giới truyền thông đừng chú ý đến chuyện của nhiều năm trước, tôn trọng người đã mất. Chuyện Lâm Vô Ý đau buồn trong lễ tang đã được truyền thôn nhắc đến, còn mẹ cậu, Giang Y Viện, đã nhanh chóng trở về từ Mỹ khi nghe tin Lâm Chính Huy nằm viện và thương tâm vì Lâm Chính Huy qua đời, thậm chí trong di chúc của Lâm Chính Huy cũng có nhắc đến Giang Y Viện, vì thế địa vị của hai mẹ con Giang Y Viện trong Lâm gia không cần phải nói nhiều. Huống chi trong tiệc “Giải uế tửu” hôm nay, Giang Y Viện dùng thân phận thân quyến của Lâm gia để tham dự.

Ngày này, nói về Lâm Vô Ý, truyền thông hay báo chí chỉ dành những câu chữ cảm động cho cậu, còn những cái khác thì phần lớn đều quay xung quanh chuyện Lâm Chính Huy qua đời làm ảnh hưởng thế nào đối với Hongkong và vấn đề phát triển sau này của Lâm gia. Dù sao Lâm Vô Ý cũng không phải người cầm quyền

của Lâm gia, chuyện kia lại xảy ra đã nhiều năm, huống chi còn có người của Lâm gia âm thầm tạo áp lực, ai còn không biết điều mà nhắc đến chuyện này chính là chán sống.

Lâm Chính Huy lão tiên sinh qua đời ở tuổi 90, theo tập tục thì được gọi là hỉ tang. Không khí của buổi tiệc “Giải uế tửu” không còn nặng nề như một ngày trước. Lâm Chiêu Đông, Lâm Chiêu Vũ và mấy người trẻ tuổi của Lâm gia đều uống mấy chén với tân khách. Chưa đến 1 giờ chiều, tiệc rượu đã xong. Sau khi tiễn khách khứa, người của Lâm gia đến thẳng bệnh viện. Nằm trong bệnh viện, Lâm Vô Ý còn chưa tỉnh lại, nhưng tình huống đã ổn định rất nhiều. Ở lại bệnh viện trong chốc lát, mọi người đều trở về trước, ai muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, ai muốn ngủ bù thì ngủ bù.

Đến chạng vạng, Lâm Vu Chi, Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi ăn cơm tối trước rồi đến bệnh viện. Bác sĩ nói không có chuyện bất ngờ nào xảy ra thì sau 24 giờ Lâm Vô Ý sẽ tỉnh, nhưng họ vẫn lo lắng nên muốn qua đây trông coi. Vốn dĩ mấy người lớn tuổi cũng muốn đến, nhưng hai ngày nay họ đều mệt gần chết rồi. Để tránh cho lại có người ngã xuống, Lâm Vu Chi đề họ ở nhà, ở bệnh viện có bất cứ chuyện gì anh sẽ gọi điện thoại về nhà. Lúc này, chuyện trong nhà đều giao cho Lâm Vu Huệ, ngay cả Thẩm Như Vi cũng đã lớn lên không ít qua mấy ngày này, giúp chị họ chăm sóc người nhà.

Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu đang ngồi trên ghế sofa chơi đánh bóng, Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng ôm máy tính xử lý công việc. Từ khi ông nội nằm viện tới nay, họ đã buông bỏ không ít chuyện của công ty, cần phải bắt lấy mọi thời gian để xử lý. Đương nhiên, qua đó mới có thể thấy được trong nhà này ai là người vất vả, ai là người mệnh tốt.

Một tiếng ngậm nga nhẹ khiến bốn người đều “bừng tỉnh” từ trong việc riêng của mình. Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng ngồi cạnh giường nhanh chóng buông máy tính ra, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi bước đến gần giường, bây giờ còn chưa được 24 giờ, người này đã tỉnh rồi? Lâm Vu Chi bấm chuông trên tường. Một y tá rất nhanh đã vào phòng bệnh, bốn người tránh ra khỏi giường. Lâm Vô Ý nằm trên giường bệnh, mi mắt khẽ động đậy, dường như sắp tỉnh lại. Y tá nhìn tình huống của cậu, lại bấm chuông để gọi bác sĩ đến đây. Hàng mi thật dài cố gắng muốn để lộ đôi mắt nó đang che mắt, qua vài lần cố gắng, lông mi lại lay động, một đôi con ngươi đen đầy mông lung xuất hiện trong mắt bốn người.

“Vô Ý/ Cậu nhỏ?”

Uhm... Mấy giọng nói này... có chút quen tai. Lâm Vô Ý cảm thấy ngực khó chịu, lại nhắm hai mắt lại. Sau khi thở dốc vài lần, cậu lại mở mắt, vẻ mông lung biến mất không ít.

Bác sĩ đến đây. Ông ta kiểm tra nhịp tim cho Lâm Vô Ý trước, rồi mới tháo ống thở trên mũi cậu xuống, xoay người hỏi: “Lâm tiên sinh, cậu có nghe thấy tôi nói chuyện không?” Lâm Vô Ý hơi hoảng hốt mà gạt đầu, ánh mắt chuyển động, dường như đang tự hỏi mình ở đâu.

“Cậu có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Không thoải mái... Lâm Vô Ý lại chậm rãi lắc đầu, trong mắt vẫn đầy vẻ nghi hoặc.

Bác sĩ lại kiểm tra cho Lâm Vô Ý một hồi, rồi mới nói với bốn người đứng ở phía sau: “Lâm tiên sinh đã không còn gì đáng ngại, bắt quá phải ngàn vạn lần chú ý, đừng để cậu ấy quá mức bị thương. Tốt nhất là nên ở trong bệnh viện để quan sát vài ngày.”

“Được. Cảm ơn bác sĩ.”

“Là việc nên làm.”

Bác sĩ đi rồi, y tá buộc cái ống lên giá cao, truyền dịch cho Lâm Vô Ý. Lúc kim tiêm đâm vào mu bàn tay, Lâm Vô Ý theo bản năng muốn tránh khỏi, mở mắt nhìn tay mình, tại sao lại để cậu... Tầm mắt hướng lên trên, truyền dịch?

“Vô Ý.” Lâm Vu Chi ngồi bên cạnh giường, gọi lại sự chú ý của đối phương. Lâm Vô Ý chậm rãi quay đầu, thanh âm có chút mềm yếu hỏi: “Tôi, xảy ra chuyện gì? Tại sao, phải truyền dịch?”

“Cậu hôn mê. Khó thở, thậm chí còn bị sốc, làm chúng tôi đều sợ hãi.”

“Á!” Đôi mắt Lâm Vô Ý trừng lớn, cậu xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế hả? Tầm mắt lại hướng lên trên, cậu nhìn thấy ba gương mặt quen thuộc, ai cũng có một đôi mắt thâm đen rõ ràng giống Lâm Vu Chi.

“Vu Hồng... Vu Chu... Tiểu Vi...”

“Cậu nhỏ, có thấy khó thở không?” Thảm Tiểu Vi lo lắng hỏi. Cho dù người này đã tỉnh lại, sắc mặt vẫn rất kém.

Lâm Vô Ý hít vào vài hơi, lắc đầu, lúc này mới ý thức được mình ở đâu.

“Tôi ở, bệnh viện?”

“Uhm. Tình huống tối qua của cậu rất nguy hiểm.” Lâm Vu Chi không giấu diếm nói. “Cậu rất thương tâm, bác sĩ nói là dẫn tới ‘chứng tâm toái tổng hợp’. Nếu không phải Vu Hồng phát hiện đúng lúc, hậu quả không thể tưởng nổi.”

Lâm Vô Ý run rẩy cả tim, chứng tâm toái tổng hợp? Tôi hôm qua cậu... “Thực xin lỗi...” Tuy rằng không nhớ chút gì hết, nhưng cậu có thể tưởng tượng ra mình làm mọi người sợ hãi thế nào.

“Tôi đi gọi điện cho bác cả.” Lâm Vu Hồng lạnh lùng nói một câu, đi ra ngoài. Nhìn anh rời đi, Lâm Vô Ý nhếch miệng, hình như Vu Hồng không vui.

Thảm Tiểu Vi hiểu rõ, giải thích: “Tối hôm qua anh họ Vu Hồng là người đầu tiên phát hiện cậu gặp chuyện không may, anh ấy bị dọa thảm nhất.”

Lâm Vô Ý ngượng ngùng đáp lại: “Thực xin lỗi, để mọi người lo lắng.”

“Thực sự không có chỗ nào không thoải mái chứ? Đừng giấu diếm.” Lâm Vu Chi hỏi.

Nghĩ đến chuyện mình bị sốc, tinh thần Lâm Vô Ý đang suy yếu cũng bị dọa cho tỉnh lại, nhất định người nhà sẽ rất sợ hãi. Cẩn thận cảm giác một chút, cậu lắc đầu: “Không có.” Nói xong, cậu hỏi: “Tối qua thực sự, rất nghiêm trọng?” Ba người đều gật mạnh đầu, Lâm Vô Ý rên trong lòng một tiếng, tại sao lại vậy chứ? Thực sự một chút ấn tượng cậu cũng không có.

“Cậu nhỏ, cậu phải mau phần chấn lên. Ông ngoại qua đời khiến chúng ta đều thương tâm. Nhưng nếu cậu không bình phục lại, ông ngoại sẽ không an lòng.” Thảm Tiểu Vi nhân cơ hội trấn an.

Lâm Vô Ý gật đầu, hít sâu, không để mình quá đau lòng.

“Tôi biết, tôi sẽ không để mọi người lo lắng, thực xin lỗi.” Lâm Vô Ý nhìn ra cửa mấy lần, Lâm Vu Chu đi ra ngoài. Rất nhanh, anh đã trở lại, đi phía sau còn có Lâm Vu Hồng vừa gọi điện thoại thông báo cho người trong nhà.

Nhìn đối phương, Lâm Vô Ý lại nhận lỗi: “Thực xin lỗi... Vu Hồng.”

“Đây là chìa khóa của cậu, cất kỹ.” Lâm Vu Hồng chìa khóa từ trong túi quần ra. Vừa nhìn thấy nó, đôi mắt Lâm Vô Ý lại đỏ lên, chẳng qua dưới bốn ánh mắt “giám thị”, cậu không dám thương tâm “không kiêng nể gì” giống như hôm qua. Nắm chìa khóa trong lòng bàn tay, cậu lại cam đoan một lần: “Tôi sẽ phần chấn lại rất nhanh.” Tiếp đó, cậu nói: “Tôi muốn xuất viện.”

“Không được.” Bốn giọng nói phản đối.

Lâm Vô Ý cầu xin: “Tôi không có việc gì đâu. Cho tôi xuất viện đi.” Hốc mắt ướt át không không chế được, cậu nói ra một nguyên nhân làm cho bốn người không thể phản đối.

“Ở trong này tôi sẽ rất nhớ ba.”

Lâm Vu Chi xoa xoa thái dương, đứng lên: “Tôi đi hỏi bác sĩ một chút.” Lý do này không chê vào đâu được, anh không thể không thỏa hiệp.

Sau khi Lâm Vu Chi ra ngoài, Lâm Vu Hồng lạnh mặt nói: “Bi thương quá độ không phải chuyện tốt đối với cậu, với người nhà, với cả ông nội. Nếu tối qua cậu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không thể vãn hồi, ông nội trên trời có linh thiêng cũng sẽ không ngủ yên.”

“Thực xin lỗi, tôi sẽ thực sự phần chấn lại.” Lâm Vô Ý rũ mắt nhận sai, bị chính cháu của mình giáo huấn như vậy, toàn bộ Hongkong chắc chỉ có mình cậu.

Lâm Vu Chu ho khan vài tiếng, giải vây giúp Lâm Vô Ý: “Đương nhiên, không phải chúng tôi muốn cậu áp đặt trong lòng, muốn phát tiết thì cứ phát tiết, giấu trong lòng lại càng không tốt cho thân thể. Ông nội chỉ có thân thể mất, linh hồn vẫn sẽ nhìn chúng ta.”

Nháy mắt, Thẩm Tiểu Vi liền nổi da gà. Lâm Vô Ý giương mắt: “Tôi tin, ba sẽ luôn ở trên trời nhìn tôi.”

Lâm Vu Chu không lên tiếng. Lời an ủi người khác trong mấy ngày nay của anh còn nhiều hơn những lời tương tự trong suốt hai mươi mấy năm qua cộng lại.

Lâm Vu Chi đã trở lại, nói: “Bác sĩ nói truyền dịch xong có thể về nhà, nhưng nếu có gì không thoải mái phải đến bệnh viện ngay.”

“Tôi không sao.” Vừa nghe có thể về nhà, Lâm Vô Ý nhẹ nhàng thở ra. Ở trong này, cậu rất khó có thể không nhớ đến ba, không nhớ đến lúc ba nằm trên giường bệnh.

Phải đợi đến lúc Lâm Vô Ý truyền dịch xong mới có thể về. Bốn người tiếp tục trông giữ bên giường, bất quá vì sắc mặt Lâm Vu Hồng có chút lạnh lùng, Lâm Vô Ý nhắm mắt lại giả vờ ngủ, không biết phải nói gì (là tự biết mình đuối lý). Cậu không nói, Thẩm Tiểu Vi vốn biết làm thay đổi không khí cũng khó nói được gì. Ba anh em ít nhiều cũng có thể hiểu được Lâm Vu Hồng không vui. Đây chỉ sợ là lần đầu tiên Lâm Vu Hồng thất thố trong suốt hơn ba mươi năm cuộc đời, lại còn ngay trước mặt cả nhà. Bất quá, đối với các trưởng bối mà nói, có thể ngẫu nhiên được thấy “cậu bé” của Lâm gia thất thố là một điều đáng vui mừng, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Lâm Vô Ý nhắm mắt vì muốn trốn tránh áp suất thấp của ai đó rồi mơ màng muốn ngủ, mãi cho đến lúc y tá đến nhổ châm cậu mới tỉnh lại. Lâm Vu Hồng nâng cậu dậy, bỏ chăn ra, Lâm Vô Ý mờ mịt hỏi: “Có thể về rồi?”

“Uhm.”

Ngay sau đó, trong tiếng kêu nhỏ của cậu, cậu được Lâm Vu Hồng bế ngang lên.

“Tôi có thể, tự đi.” Lâm Vô Ý có chút không chấp nhận được khi bị một người đàn ông bế như công chúa, đối phương còn là cháu cậu.

“Cậu có giày để đi sao?” Lâm Vu Hồng đảo đôi mắt lạnh qua.

Lâm Vô Ý rét run một đợt, nuốt nước miếng: “Làm phiền.”

Đừng nói không có giày, ngay cả có giày cậu cũng gặp rủi ro phải tiếp xúc gần với Lâm Vu Hồng. Lâm Vu Chi lấy một chiếc chăn mỏng đem qua mang tới đắp lên người Lâm Vô Ý, che luôn mặt cậu đi.

“Anh đi lấy xe trước. Vu Chu, em và Tiểu Vi đi sau.”

“Được.”

Lâm Vu Chi lấy chìa khóa xe, mang túi máy tính của anh và Lâm Vu Hồng đi trước. Lâm Vu Hồng bế Lâm Vô Ý ra khỏi phòng bệnh. Lâm Vô Ý không nhìn thấy gì cả, chỉ có bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ trong ngực Lâm Vu Hồng. Nhớ lại Lâm Vu Chi có nói là Lâm Vu Hồng phát hiện ra cậu đầu tiên, hơn nữa còn bị dọa sợ, Lâm Vô Ý cúi đầu, lên tiếng: “Thực xin lỗi, làm cậu lo lắng.”

“Biết sai thì sửa.”

Lâm Vu Hồng rất không cho chú nhỏ này của mình chút ít mặt mũi nào. Lâm Vô Ý xoa mũi, cũng không thể đáp lại một câu là cậu không cố ý được. Thân thể lắc lư nên không thấy thoải mái, cậu nâng tay phải lên, sau khi do dự một lát thì đặt lên cổ Lâm Vu Hồng, choàng quanh.

“Cám ơn cậu, Vu Hồng.”

“Muốn cám ơn tôi thì phải nhanh chóng phấn chấn lại.”

“... Tôi sẽ cố.”

Nhắm mắt lại, áp chế nỗi nhớ ba, Lâm Vô Ý nói trong lòng: Ba, con sai rồi. Kỳ thực, cho dù là anh chị hay mấy người cháu, họ cũng có thể trở thành người thân quan trọng của con... Ba, ba yên tâm đi. Con, sẽ không rời khỏi Hongkong nữa, không rời khỏi nhà nữa, không rời khỏi ba...

Đứng ở cửa thang máy đợi đến khi Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi đến, Lâm Vu Hồng bình thản ôm Lâm Vô Ý vào thang máy. Chân Lâm Vô Ý để trần, tuy rằng bệnh viện có cho đôi dép lê vừa nhất với cậu, nhưng hiển nhiên ai cũng không định để cậu dùng, cũng không phải đang ở khách sạn. Thẩm Tiểu Vi kéo chắn che đôi chân trần rõ ràng rất ít khi phơi nắng của Lâm Vô Ý, rồi mới hỏi một vấn đề: “Cậu nhỏ, cậu có nhóm máu gì?”

Lâm Vô Ý phục hồi từ trong suy nghĩ riêng của mình, khó hiểu mà trả lời: “Nhóm O.”

“Nhóm O?” Thẩm Tiểu Vi và Lâm Vu Chu đều kinh ngạc với vẻ “Thế mà lại đoán sai”.

Lâm Vô Ý không nhìn thấy gì, buồn bực hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“À, không có gì. Cháu nghĩ cậu nhỏ có nhóm máu B.” Thẩm Tiểu Vi nghĩ thầm, quan hệ của mấy nhóm máu này và tính cách hình như không đúng lắm.

Lâm Vô Ý không rõ nên đáp lại: “Ông ngoại cậu là nhóm máu O, mẹ tôi là nhóm máu B, tôi giống ông ngoại cậu.”

“Vậy cũng không tồi. Người ta đều nói người có nhóm máu O rất cố chấp, cậu nhỏ có cố chấp không?” Thẩm Tiểu Vi thầm than gen của ông ngoại thật mạnh mẽ. Hình như ba anh họ đều có nhóm máu O, anh cũng vậy, hóa ra cậu nhỏ cũng thuộc nhóm máu O.

Lâm Vô Ý còn thực sự nghiêm túc tự hỏi mình vấn đề này. Qua một lát, cậu trả lời mà chính cậu cũng không xác định được: “Tôi không cố chấp đâu.”

Có người lạnh lùng cho ra một câu: “Cậu không cố chấp sẽ không rời Hongkong.”

Lâm Vô Ý run rẩy rõ ràng, đây là chuyện khiến cậu phải đuối lý cả đời: “Á... Có lẽ, thời điểm đó, tôi có... cố chấp...” Đột nhiên cậu cảm thấy trong mấy người cháu của mình, người đáng sợ nhất kỳ thực không phải lão đại Lâm Vu Chi, mà là Lâm Vu Hồng. Lâm Vu Chu dựng một ngón tay cái với anh trai, lợi hại. Thẩm Tiểu Vi ngẩng đầu lên cao sảm hỏi với ông ngoại, anh không cố ý cười đâu.

15. Chương 15

Xuống đến lầu một, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi ra ngoài trước, hai người giữ cửa thang máy, Lâm Vu Hồng ôm Lâm Vô Ý bước nhanh ra, Lâm Vu Chi đã chờ ở cửa bệnh viện. Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc từ bốn phía, Lâm Vu Hồng mặt mày lạnh lùng ôm người đi nhanh đến cửa bên, đặt Lâm Vô Ý vào xe trước, anh cũng ngồi lên. Sau khi Lâm Vu Chu giúp đóng cửa xe ở sau xong, Lâm Vu Chi khởi động ô tô. Lâm Vô Ý không muốn chắn che mặt mặt mình, định bỏ ra thì bị ngăn lại.

“Đợi lát nữa đi, bên ngoài có phóng viên.”

Lâm Vô Ý buông tay. Xe đi được một đoạn, chắn trên mặt bị người khác kéo xuống. Lâm Vô Ý chớp chớp mắt, cảm giác ánh mắt được nhìn rõ thật tốt.

Chỉnh lại chắn trên người Lâm Vô Ý, Lâm Vu Hồng liếc đến hai chân để trần của cậu, ngồi lùi sang bên cạnh, nói: “Để chân lên đây đi.”

Chân đang để trần, Lâm Vô Ý động động chân, đặt lên cạnh Lâm Vu Hồng, hai đùi nâng lên, ngồi gập khúc. Quay đầu về phía sau nhìn, cậu hỏi: “Vu Chu và Tiểu Vi đi đằng sau sao?”

Lâm Vu Hồng quay ra sau nhìn thoáng qua, xoay người lại: “Cái Lamborghini trắng kia là xe Tiểu Vi.”

Đôi mắt Lâm Vô Ý tỏa ra thứ ánh sáng khát vọng nào đó: “Cậu nói xe thể thao màu trắng kia?”

Lâm Vu Hồng chớp mắt: “Cậu không biết?”

“Tôi biết Lamborghini. Không nghĩ rằng Tiểu Vi có xe thể thao.”

Đây là nói cái gì thế? Lâm Vu Hồng thấy hơi khó hiểu: “Tiểu Vi có xe thể thao không phải rất bình thường sao? Tự nó có tiền riêng, nói gì đến cô và đương. Cậu không có?” Điều này không thể nào, ông nội sao có thể không mua xe đẹp cho người này.

Hai vai Lâm Vô Ý sụp xuống, nói với vẻ không phải không có chút ước ao: “Tôi không biết lái xe.”

“Cậu không biết lái xe?”

Không nên trách Lâm Vu Chi nói chen vào, thực sự chuyện này làm người ta phải giật mình. Đường đường là cậu con út được nuông chiều nhất Lâm gia, vậy mà không biết lái xe, đúng là chuyện hài!

Lâm Vô Ý thu hồi ánh mắt ước ao, thần sắc lộ ra vẻ đau thương mà Lâm Vu Hồng quen thuộc, anh nhắc nhở lập tức: “Chú ý thân thể cậu.” Lâm Vô Ý nhanh chóng hít sâu vào, áp chế thương tâm, ngắt đầu: “Ba lo lắng khi tôi lái xe, nên tôi không học.”

“...” Đây là phản ứng chung của Lâm Vu Chi và Lâm Vu Hồng.

“Vốn dĩ tôi đã thuyết phục để ba cho tôi học lái xe, kết quả ngày hôm sau Hongkong xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, kế hoạch học lái xe của tôi liền hỏng bét. Sau này về Pháp, vì để ba an tâm, tôi cũng không trộm học.”

“Cậu còn, đúng là rất nghe lời.” Lâm Vu Hồng không tìm ra từ thích hợp để hình dung.

“Bây giờ muốn học không?” Lâm Vu Chi nhìn Lâm Vô Ý vài lần từ gương chiếu hậu, hỏi nghiêm túc.

Trong ánh mắt Lâm Vô Ý là sự đấu tranh, vấp vù. Con trai không bao giờ không thích xe, nhưng ba ở trên trời có linh thiêng sẽ lo lắng... Lâm Vu Chi quyết định thay cậu: “Cậu cứ suy nghĩ từ từ. Trong nhà có xe cũng có người, sân tập cũng dễ tìm, lúc nào cũng có thể học. Tự mình lái xe, lúc ra ngoài sẽ dễ dàng hơn. Đương nhiên, trong nhà có lái xe, cậu muốn đi đâu có thể để lái xe đưa cậu đi.”

“Được. Tôi sẽ suy nghĩ.”

Lâm Vô Ý không phải là không động tâm, cậu rất muốn học lái xe. Nhịn không được lại quay đầu ra sau nhìn chiếc xe thể thao màu trắng, cậu không khỏi tưởng tượng người ngồi ở ghế lái xe là cậu.

Lâm Vu Hồng giương mắt, bắt gặp ánh mắt Lâm Vu Chi trong gương chiếu hậu. Anh xoa nhẹ mi tâm, Lâm Vu Chi lắc lắc đầu, đừng nói gì cả, chấp nhận, chấp nhận thôi.

...

Trở về Lâm trạch, tất nhiên Lâm Vô Ý trở thành mối quan tâm và lo lắng hàng đầu. Không ngừng nhận lỗi với anh chị và mấy người cháu, cậu lại cam đoan thêm một lần mình sẽ nhanh chóng hồi phục lại, sẽ không để người nhà phải lo lắng nữa. Đương nhiên Lâm Vô Ý không thể ngay lập tức phản chấn lại từ đả kích vì ba mất, nhưng cậu cũng không thể để người nhà lo lắng cho cậu vì chuyện đó, đây cũng không phải điều mà ba muốn thấy. Bi thương, lúc chỉ có một mình, chỉ mình cậu là được rồi.

Nghĩ đến việc hôm nay em trai tỉnh lại, buổi trưa Lâm Chiêu Trinh trở về dặn người hầu nấu canh gà, không ngờ rằng đến tối em trai đã về, vậy thì không thể tốt hơn được nữa. Lâm Chiêu Trinh làm chị gái mà đây là lần đầu tiên tự tay dứt canh cho em trai. Trong mắt bà là nỗi thương cảm, trong mắt Lâm Vô Ý cũng là thương cảm, nhưng ngoài thương cảm thì phần nhiều là niềm hạnh phúc và ấm áp khi được ở cùng người thân.

Vừa từ quỹ môn quan trở về, Lâm Vô Ý không có khẩu vị ăn uống. Uống được hai bát canh gà đã thấy no. Lâm Chiêu Trinh cũng không ép cậu, để cậu nghỉ ngơi cho tốt. Nói chuyện với mẹ một lát, Lâm Vô Ý được mẹ giúp rửa mặt rửa chân, đánh răng, lên giường nghỉ ngơi. Tuy rằng đã dễ thở, nhưng dù sao cũng vừa bệnh nặng một hồi, còn phải điều dưỡng vài ngày mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình cậu. Lâm Vô Ý sờ chiếc chìa khóa được đeo trên cổ, trong mắt lại có nước. Đến bây giờ cậu vẫn không có can đảm để đến xem lại căn biệt thự ba để lại cho cậu, cũng giống

như cậu không có dũng khí để bước vào thư phòng của ba. Đợi đến khi bình tĩnh lại, cậu sẽ mở món quà ba cho mình, để lại cho cậu, món quà cả đời.

Lấy cuốn nhật ký ở dưới gối, Lâm Vô Ý mở cuốn nhật ký rất dày ra, tìm được ngày mà mình dừng lại lúc trước. Đó là hai ngày trước khi ba mất. Nước mắt Lâm Vô Ý lại rơi. Không dám nhìn, cậu lật qua mấy tờ đó luôn. Không ngừng hít sâu để áp chế bi thương, cậu lấy bút, viết vào nhật ký, không bỏ sung chỗ trống của mấy ngày này. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa rồi, cả đời cậu cũng không quên được.

Lâm Vô Ý viết hết những tâm tình trong ngày hôm nay của mình vào cuốn nhật ký, cậu không để mình nghĩ đến ba, nhưng có nghĩ gì thì sau đó đều chạy đến chỗ ba, cũng bởi vậy, nước mắt cố ngăn lại chảy cả ra, không thể thành công.

Cửa phòng ngủ bị người khác mở ra không hề báo trước, Lâm Vô Ý giống như đứa trẻ con làm chuyện xấu, bỏ cuốn nhật ký ra, bối rối lau mặt. Đôi mắt đen của người vừa vào nhìn chằm chằm, đóng cửa lại.

“Á, Vu Hồng, có chuyện gì sao?”

Lâm Vô Ý làm bộ như muốn lấy cuốn nhật ký, không dám ngẩng đầu.

“Cậu vừa khóc.” Lâm Vu Hồng mặc áo ngủ, cầm túi văn kiện của mình ngồi xuống.

“Á, uhm, tôi đã rất cố gắng khống chế mình, nhưng tôi, cần một chút thời gian, một chút, thời gian.”

Lâm Vu Hồng buông túi văn kiện ra, đến tủ quần áo lấy một chiếc chăn ra, vứt xuống giường, trải rộng ra. Lâm Vô Ý chớp chớp đôi mắt còn ướt, nhìn không được nhìn lên. Một ánh mắt sắc lạnh nhìn sang, người chợt dạ lập tức cúi đầu, kinh ngạc hỏi: “Đêm nay cậu, muốn ngủ ở đây?”

“Cùng một sai lầm tôi sẽ không phạm phải lần hai.” Lâm Vu Hồng nhắc chăn, cởi giày lên giường. Lâm Vô Ý bất giác dịch sang bên cạnh, đáp ứng: “Tôi không sao, tôi cam đoan.”

“Trên mặt cậu lúc này còn nước mắt.” Liếc mắt đến người không hề có sức thuyết phục kia, Lâm Vu Hồng bật đèn bàn ở đầu giường bên này của anh, lấy mấy văn kiện từ trong túi ra.

Nhân lúc đối phương không chú ý liền nhanh chóng tiêu hủy “chứng cứ phạm tội” trên mặt, Lâm Vô Ý thấy đối phương không định thay đổi chú ý, cậu lại dịch sang bên cạnh, tách ra một ít chỗ trống ở giữa.

“Tôi phải xem vài văn kiện, cậu ngủ trước đi.” Lâm Vu Hồng cho Lâm Vô Ý một bậc thang để bước xuống.

Lâm Vô Ý liếm môi, muốn xem văn kiện trên tay Lâm Vu Hồng. Lâm Vu Hồng liếc mắt sang cạnh nhìn cậu, không để tâm mà giở văn kiện ra, giải thích: “Là bản kế hoạch thu mua một công ty ở Italy.”

Lâm Vô Ý lập tức lùi lại: “Tôi nhìn thấy Milan. Tôi tưởng cậu muốn tham gia tuần lễ thời trang Milan.”

Lâm Vu Hồng cho cậu một ánh mắt xem thường rõ ràng, anh cũng không có thời gian rảnh đến vậy. Lâm Vô Ý cầm cuốn nhật ký của mình: “Cậu làm việc đi, tôi không quấy rầy.”

“Cậu còn chưa ngủ?”

“Tôi muốn viết mấy thứ, viết xong sẽ ngủ.”

Thấy Lâm Vô Ý đã viết được một ít nội dung trong nhật ký, bất quá đều là tiếng Pháp. Lâm Vu Hồng nhìn cậu vài lần, không nói gì nữa, chuyên tâm xem văn kiện.

Vì có người ở cạnh “giám thị”, Lâm Vô Ý khống chế rất tốt nỗi bi thương của mình. Viết xong nhật ký của ngày hôm nay, cậu lại lấy bản bút ký ở trong tủ phía đầu giường, viết một chương tùy bút, đương nhiên vẫn dùng tiếng Pháp. Lâm Vu Hồng chăm chú làm việc, vẻ mặt còn lạnh lùng nghiêm túc hơn so với bình thường, Lâm Vô Ý không dám quấy rầy anh. Nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ, cậu theo thói quen lấy cuốn tiểu thuyết ở đầu giường xem. Nhìn nhìn, Lâm Vô Ý ngáp vài cái, buông sách, cậu nằm xuống. Muốn nói một tiếng “Ngủ ngon!”, nhưng thấy đối phương chuyên chú như vậy, cậu nhắm mắt lại, nói không ra tiếng: “Ngủ ngon!”

Chờ đến khi Lâm Vu Hồng làm xong công việc đêm nay, Lâm Vô Ý đã ngủ rồi. Nhíu mày, lau đi khóe mắt ướt át của đối phương, anh nằm xuống, tắt đèn bàn. Không được một lát, bên cạnh truyền đến tiếng khò khè thút thít, Lâm Vu Hồng mở mắt trong bóng đêm, xoay người.

“Ba...”

Mười giây đồng hồ sau, Lâm Vu Hồng nhẹ nhàng vỗ vỗ người đang ngủ cũng thương tâm: “Ngủ đi!”

“Ba... Đừng đi...”

Động tác vỗ nhẹ của Lâm Vu Hồng không dừng lại, qua hồi lâu, người khóc thút thít dần yên tĩnh. Thu tay lại, Lâm Vu Hồng thở hắt ra, ngay cả con trai ruột anh cũng chưa từng dỗ như vậy. Anh rất muốn biết, rốt cuộc ông nội đã yêu thương người này như thế nào, hay là nói, là nuông chiều? Nếu là con trai, chiều như vậy dường như là quá mức. Có một người cha lại không cho con học lái xe bởi vì không cảm thấy an toàn? Có vẻ như là đại bất kính khi không đồng ý với cách giáo dục của ông nội, Lâm Vu Hồng để mình chìm vào giấc ngủ; đương nhiên, anh sẽ không “lại” ngủ như chết nữa.

...

Tỉnh lại với cảm giác áp lực nặng nề, ngậy ngốc một lát, Lâm Vô Ý quay đầu, bên người đã không còn ai. Vu Hồng rời giường từ lúc nào? Cậu không hề phát hiện gì cả. Cầm chiếc đồng hồ lúc nào cũng đặt ở đầu giường, Lâm Vô Ý rên lên một tiếng, 11 giờ rồi. Đặt đồng hồ lại chỗ cũ, cậu trở mình một cái, cuộn tròn người lại. Hơi thở thuộc về ba ở trên giường đã phai nhạt rất nhiều.

Lâm Vô Ý không khỏi lại trỗi dậy nỗi bi thương trong lòng. Hơi thở cũng thế, con người cũng vậy, qua thời gian dài đều sẽ phai nhạt dần, đúng không? Tựa như nỗi đau thương về ba của cậu vậy. Thời gian trôi đi, sẽ ứng với câu nói kia – Thân thích hay người ngoài, người ta cũng ngừng hát. Bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì cũng đều tiêu tan theo thời gian. Lâm Vô Ý rùng mình, lấy chiếc chìa khóa đeo ở cổ, có phải ba không muốn cậu có nỗi lo lắng này nên mới để lại cho cậu căn biệt thự đã lưu giữ rất nhiều kỷ niệm của hai ba con không? Để lại cho cậu cái rương lưu giữ những kỷ ức chung của ba con cậu? Còn cả thư phòng kia nữa...

“Ba... Con nhớ ba...”

Nắm chặt chìa khóa trong tay, Lâm Vô Ý vui đầu vào chăn, cậu nhớ... nhớ quá... nhớ ba quá, nhớ... những thời gian trước đây... khi cậu thức dậy đều có ba ở bên cạnh, ba tức giận chỉ vào mũi cậu quát, trách cậu không ăn sáng đúng giờ. Nhưng ba quát thì cứ quát, hôm sau ba vẫn ngồi bên giường chờ cậu tự tỉnh dậy. Ba biết không thể ở cùng cậu nhiều năm nữa, cho nên đều rất quý trọng quãng thời gian hai ba con ở chung với nhau. Tại sao, cậu lại cố chấp muốn rời khỏi Hongkong... Lúc cậu đi, nhất định ba rất thương tâm, rất thương tâm...

“Ba...”

‘Két!’ một tiếng, hình như là tiếng cửa mở. Lâm Vô Ý vui mặt vào chăn vội vàng lau nước mắt, tiêu hủy “chứng cứ phạm tội”, không dám ngẩng đầu.

“Vô Ý, con dậy chưa?”

Hô! Là mẹ!

Lâm Vô Ý xốc chăn lên: “Mẹ!”

Giang Y Viện vẫn mặc đồ đen mỏng, đau lòng đi tới ngồi xuống giường. Sờ đầu con trai, bà ôn nhu hỏi: “Lại nhớ ba con?”

“Uhm.” Ở trước mặt mẹ, Lâm Vô Ý không thể ngụy trang nổi. “Nhớ lúc ba ngồi chờ con ngủ dậy, còn trách con không ăn sáng đúng giờ.”

Giang Y Viện lau khóe mắt cho con, cố gắng cười nói: “Ba con biết con không thể dậy trước 10 giờ, sẽ không thực sự trách con đâu. Hôm nay thấy tốt hơn chưa?”

“Đã không còn việc gì cả, chỉ là không còn sức, nhưng con thấy có liên quan đến việc con ngủ nhiều hơn bình thường.” Lâm Vô Ý thuận theo lời mẹ nói để điều chỉnh tâm tình, lại mang bộ dáng không muốn rời giường.

Có người gõ cửa ba tiếng, rồi mới đẩy cửa vào. Giang Y Viện xoay người, người tới đứng ở cửa nhìn qua một cái đã thấy người trên giường dậy rồi. Lâm Vô Ý ngồi dậy.

“Vu Chi.”

“Dậy rồi sao?”

“Uhm, dậy rồi.”

“Cậu không ăn sáng, dậy rồi thì xuống ăn chút gì đó đi.”

“Được.”

Lâm Vô Ý xốc chăn xuống giường, không định nằm nữa, cũng không thể nằm nổi. Lâm Vu Chi đi qua đỡ cậu, Lâm Vô Ý ngẩng đầu: “Tôi không sao, có sức hơn so với hôm qua.”

Lâm Vu Chi nhìn tay chân Lâm Vô Ý lộ ra ngoài gầy đến thảm thương, hỏi: “Thật sự không sao chứ? Sắc mặt cậu trông vẫn rất kém.”

“Vào phòng tắm chắc là không có vấn đề, nhưng đi hơi xa thì khó nói.”

Vẫn còn sức để nói đùa, chắc là không sao rồi. Lâm Vu Chi buông đối phương ra. Lâm Vô Ý cười cười, đi vào phòng tắm.

Đồ ngủ của Lâm Vô Ý chỉ là một chiếc áo chữ T mềm mại và quần đùi. Nhìn từ phía sau thì hoàn toàn giống một sinh viên đang còn học, chứ đừng nói đến thân thể rõ ràng là rất ít phơi nắng của cậu. Màu sắc của phần tay chân lộ ra ngoài không khác người da trắng là bao. Lâm Vu Chi nhìn Giang Y Viện: “Có phải cậu ấy chưa bao giờ vận động không?”

Giang Y Viện im lặng, sau đó bất đắc dĩ nói: “Vô Ý không thích vận động, từ nhỏ đã không thích.” Tiếp đó, bà hạ giọng: “Ông nội cậu khi còn sống còn có thể kéo nó ra ngoài tản bộ hoặc là đến phòng tập thể thao để vận động một chút. Hiện tại ông nội cậu mất...” Giang Y Viện quay đầu, bình tĩnh hơn một chút. “Sau này phiền các cậu chú ý nhiều đến nó. Vô Ý có rất nhiều tật xấu.”

“Ví dụ?”

“Trước mười giờ nó sẽ không dậy, buổi tối thường phải đến khuya mới ngủ. Không thích vận động, cũng có chút kiêng ăn, còn nữa, có đôi khi nó đã quyết định chuyện gì thì vô cùng cố chấp. Gặp phải tình huống này chỉ có thể dùng cách vòng vo tam quốc mới khuyên được nó.”

Lâm Vu Chi gật đầu, nhớ kỹ. Bất quá, anh có thể nghe ra được ý tứ khác từ lời nói của Giang Y Viện.

“Người muốn về Mỹ sao?”

Giang Y Viện kinh ngạc khi thấy Lâm Vu Chi mẫn tuệ đến vậy, rồi mới gật đầu không chút tránh né: “Là khoảng thời gian để Vô Ý chân chính dung nhập với gia đình này, tôi ở đây chỉ khiến nó khó thoát khỏi bóng ma vì ba nó qua đời. Tôi cũng...” Giang Y Viện hít sâu. “Tôi cũng sợ thấy cảnh thương tình. Ngồi trong nhà này tôi sẽ nhớ đến rất nhiều kỷ niệm chung với Chính Huy. Qua đầu thất của ông nội cậu, tôi sẽ đi.”

“Người yên tâm, bọn con sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt. Đó cũng là chuyện bọn con hứa với ông nội.”

“Cảm ơn các cậu, Vu Chi. Thật sự, cảm ơn các cậu.”

“Đây là chuyện bọn con phải làm.”

Lúc Lâm Vô Ý đánh răng rửa mặt, cậu được mẹ mình chính thức giao lại cho mấy người cháu. Xa cách ba mươi năm, Lâm Vô Ý bắt đầu cuộc sống đầy ý nghĩa chính thức trong ngôi nhà này, cho dù phải chậm tới ba mươi năm, hơn nữa cũng để lại rất nhiều tiếc nuối suốt đời cho cậu.

Ngoại trừ Lâm Vu Chi ở nhà, Lâm Vu Hồng, Lâm Vu Chu và Thẩm Tiểu Vi đều không có ở đây, ai cũng có chuyện riêng phải làm. Đến trưa, sau khi ăn xong bữa cơm coi như cũng ấm áp cùng anh chị, mẹ, cháu trai Vu Chi, cháu gái Vu Huệ và cả ba cậu bé con, Lâm Vô Ý không về phòng ngủ nữa, mà là nằm thoải mái trên ghế trong phòng khách nhỏ tán gẫu với mấy anh chị. Trong lúc nói chuyện phiếm với chị gái, Lâm Vô Ý biết Quách Bội Bội đã về nhà mẹ đẻ. Đối với người cháu dâu không hợp với Lâm gia này, Lâm Vô Ý cũng không biết phải nói gì, dù sao cũng là chuyện riêng của Vu Chi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-y-vi-chi>